

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ετος 10

1935

Αρ 460

Σελομένη σελ 15

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΣΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ.
ΓΙΑ ΣΑΣ **ΚΥΡΙΕΣ** ΜΟΥ ΠΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΔΕΝ ΞΕΥΡΕΤΕ ΤΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΝΑ
ΦΟΡΕΣΗΤΕ ΓΙΑ ΣΑΣ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΒΑΡΕΘΗ ΤΑ
ΚΟΙΝΑ ΚΑΙ ΧΙΛΙΟΦΟΡΕΜΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΥΠΟΔΗ-
ΜΑΤΩΝ ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΣΑΣ
ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΜΕ ΟΤΙ ΝΕΟΝ ΕΧΕΙ ΝΑ ΕΠΙΔΕΙΞΗ
ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ.

ΣΤΑΜΟΣ ΚΟΝΤΟΡΟΥΣΗΣ

ΑΡΣΑΚΗ 2
ΤΗΛ. 26682

Η ΜΟΔΑ

ΜΟΔΕΛΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΩΝ
ΟΙΚΟΝ ΜΟΔΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΜΟΔΑΣ

LA FEMME CHIC

SALON DES MODES
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ - ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ
ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΤΕΛΕΙΟ.ΑΤΗ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ 2 ΜΗΝΩΝ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

TITAN

Τὰ καλύτερα γυναικεῖα

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ

ὑποδήματα ἑτοιμα καὶ ἐπὶ πα-
ραγγελία.

Αἰόλου 94

Τηλέφωνον 23.484

DENTOL

ΑΠΟΥΤΑΙ:
Ζεφυνοῦς
ὀδοντίας
εὐσεμον
ἀνατομὴν
δροσερὸν
στόμα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πιάνο Γερμανικὸν
«Concordia», ὄρθιον, μαῦρο. Πληρο-
φορία παρ' ἡμῖν.

Τὰ ωραιότερα γυναικεῖα μονέλλα
Σ τοῦ

ΝΙΚ ΣΙΚ

ΠΡΩΗΝ

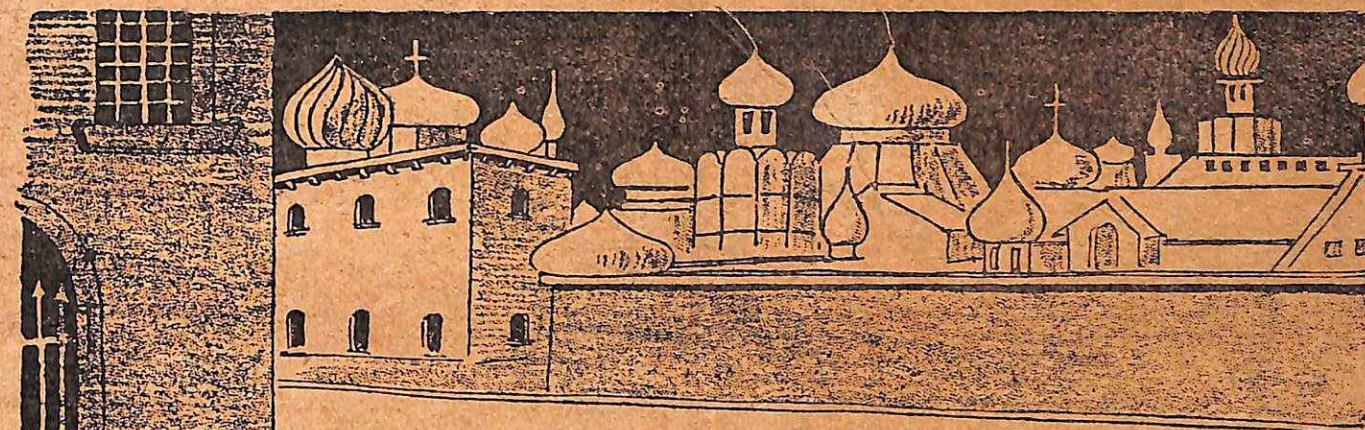
ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, παραπλευρὸς Ρόμης

Περικλέους 37

Οἰκονόμειο

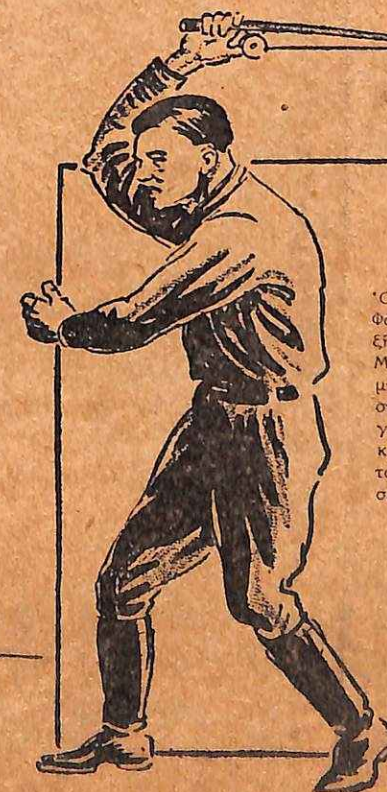
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

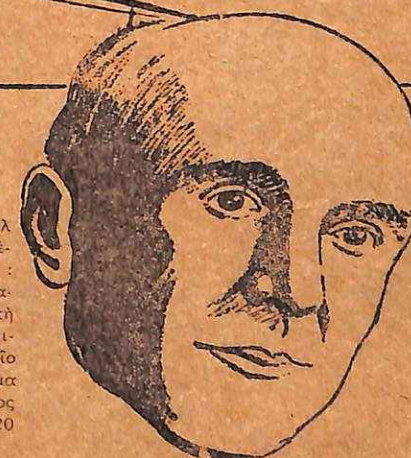
Οἱ δρόμοι τοῦ Σθέρδλοφκ
στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία,
εἶνε οἱ πιδ... πολῦτοιμο τοῦ
κόσμου, γιὰτὶ ἔχουν στρω-

θῆ με πέτρες συνολικῆς ἀξίας διακοσίων ὀδόντα
ἐκατομμυρίων δραχμῶν! Ἡ πέτρες αὐτὲς στοίχισαν
τόσο ἀκριά, γιὰτὶ μεταφέρθηκαν ἀπὸ πολὺ μεγά-
λες ἀποστάσεις

Ὁ μεγαλειότερος «Ἀτλας» τοῦ
κόσμου. Ὁ μοναδικὸς αὐτὸς
τόμος πὺ βλέπετε. ἔχει μῆ-
κος τεσσσερεσῆμισυ μέτρων καὶ
πλάτος ἐνάμισυ μέτρου. Μία
ιδέα τοῦ μεγέθους του παίρ-
νετε ἀν τὸν συγκρίνετε με τὸν
ἀνθρώπου πὺ στέκει πλάι του.
Ὁ «Ἀτλας» αὐτὸς βρίσκεται
στὸ Βερολίνο

Ὁ Γερμανὸς Μπίλ
Φόγκτ ἔχει τὴν ἐ-
ξῆς ἐπιδεξιότητα:
Μπορεῖ μ' ἓνα κα-
μτοῖκι νὰ ρίξῃ τὴ
στάχτη ἀπ' τὸ τσι-
γάρο, τὸ ὁποῖο
κρατᾷ στὸ στόμα
τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου
σὲ ἀπόστασι 20
μέτρων!

Ὁ «Ὠταμ Βάιν Πήζ», ὁ ὁποῖος ζῇ στὸ
Λος Ἀντζελες τῆς Καλιφορνίας, εἶνε ἑ-
νας καταπληκτικὸς τύπος παμφάγου. Τρώ-
γει διάφορες τροφές — καὶ τίς πιδ κα-
κοχάναυτες — ... 14 φορές τὴν ἡμέρα,
χωρὶς νὰ βαρυστομαχιάξῃ!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Για να ενθαρρύνει τώρα τη δυστυχισμένη αυτή οικογένεια για το μέλλον της και να δικαιολογήσει την τύχη του γυναικοκτονίου — γιατί αλλιώς κινδύνευε ν' αποκαλυφθή — πήρε κατά μέρος τον Μορέλ και τον ρώτησε :

— Προχθές το πρωί ήρθε και σ' έφερε εδώ μια νέα κυρία ;

— Μάλιστα, κύριε. Φάνηκε μάλιστα πως της έκανε βαρεία εντύπωση η δυστυχία μας.

— Έ, λοιπόν, σ' αυτήν χρωστάτε τη σωτηρία σας κι' όχι σ' εμένα.

— Αλήθεια ; ... Όποτε η κυρία αυτή...

— Είπε η ευεργέτης σας... Έγώ την ξέρω, γιατί πολλές φορές της πήγα στο σπίτι της ύψιστα για να τ' αγοράσω. Όταν λοιπόν ήρθα εδώ για να πουλάσω ένα δωμάτιο στο τέταρτο πάτωμα κι' έμαθα τις δυστυχίες σας απ' τη θυρωρό, ξετρεξα και βρήκα την κυρία αυτή, έλπιζοντας πως εκείνη θα σ' ευσπλαχνισθή. Και πράγματι, ήρθε προχθές η ίδια εδώ για ν' αντιληφθί μόνη της την κατάσταση σας.

Σας λυπήθηκε πολύ. Έπε δηλ' όμως ήθελε να μάθει μήπως η τύχη σας φτώχεια άφαιλετο εκ παραστρατηματά σας, μου ανέθεσε να συγκεντρώσω πληροφορίες για σ' εσάς.

— Ο Θεός να τ' ελπίσει ! Καλά το έλεγα εγώ...

— Ναι, καλά έλεγεσ σίγουρα το πρωί στη σύζυγό σου ότι αν ήξεραν οι πλούσιοι τις δυστυχίες των φτωχών, θα τους λυπόσταναν...

— Πώς το ξέρετε, κύριε, αυτό ; ρώτησε ο Μορέλ εξαρτισμένος.

— Άκουσε, απάντησε ο Ροδόλφος. Σήμερα το πρωί, από τις ξη, ήμουν κοιμώμενος στη μικρή αποθήκη που βρίσκεται πλάι στη σοφίτα σας κι' από εκεί τα άκουσα και τα είδα όλα...

— Και πως βρεθήκατε εκεί ;

— Επειδή ήταν αδύνατον να μείνω από άλλον καλύτερος πληροφορούμενος για σ' εσάς και την οικογένειά σου, παρά από σένα τον ίδιο, κρυφτικά μέσα σ' αυτή την αποθήκη...

Κι' έτσι βεβαιώθηκα ότι χαριστήρας ευγενικώτερος και γενναύτερος από το δικό σου, δεν ή πάρα...

— Α! κύριε μου... Μη δίνετε μεγάλη αξία σ' αυτό... Έτσι γεννήθηκα. Διαφορετικώς δεν μπορού να γίνω...

— Τό ξέρω, και γι' αυτό βλέπεις δεν σ' έπαινω... Σ' έπαινω μόνο... Μου ήρθε να βγω απ' την κρύπτη μου και να σε σώσω από τους κλητήρες ακόμα χειρότερα... Αλλά, όταν άκουσα τη φωνή της κόρης σας, θέλησα να τ' ελπίσω την ευχαρίστηση να σ' ελπίσω αυτήν...

— Δυστυχώς, η άρπαξη της δικαιοσύνης στέφθηκε από τη φτωχή Λουίζα τη γλυκιά αυτή ήδονη. Τότε

παρουσιάστηκα εγώ. Είχα μαζέψει χθές μερικά χρήματα που μου τα χρωστούσαν, κι' έτσι πλήρωσα το χρέος σας για λογαριασμό της ευεργέτης σας, ή οποία, είμαι βέβαιος, θα χαρή πολύ κι' αυτό που έκανα. Αλλά είνε τόσες μεγάλες ή συμφορές σας και τόσο αξία υποστηρίξεως είνε η οικογένειά σου, ώστε η καλωσύνη της κυρίας αυτής δεν θα περιοσθή σ' αυτό μόνο. Μπορώ, εκ δυνάμεώς της, να σ' ελπίσω προύποσθαι για το μέλλον μια ζωή γαλήνια κι' ευτυχισμένη για όλη σας την οικογένεια...

— Θεέ μου !... Πώς είνε δυνατόν ; Πέστε μου τουλάχιστον, κύριε, το όνομα του αγγέλου αυτού, του σωτήρος μας, όπως τον είχατε.

— Ναι, πραγματικά, είν' ένας άγγελος. Θά σ' ελπίσω τ' όνομά της, αλλά με μια συμφωνία όμως...

— Ω !... λέγετε, κύριε...

— Να μη το φανερώσετε σ' κανένα...

— Ω ! σ' ελπίσω. Μά δεν θα μπορούσε τουλάχιστον να ευχαριστήσω προσωπικώς την άγια αυτή γυναίκα ;

— Να ρωτήσω σχετικώς τον υαρκήσιο ντ' Αρβίλ, κι' ελπίσω πως

θα δεχθί...

— Όποτε η κυρία αυτή δνομάζεται μαρκησία ντ' Αρβίλ ;

— Ω !... Αυτό το όνομα δεν θα το έχασω ποτέ... Θά το αναφέρω πάντοτε στις προσευχές μου... Γιατί, χωρίς σ' αυτήν, σόθηκαν ή γυναίκα μου και τα παιδιά μου... Τά παιδιά μου...

— Όχι όλα... Η μικρή μου Αδέλα πέθανε... Δεν θα την ξαναείδα πιά... Μά, Θεέ μου, και πάλι σ' ευχαριστώ... Η φτωχή μικρούλα μου, από την ημέρα που γεννήθηκε, ποτέ δεν ήταν καλά και άργα ή γρήγορα θα πέθανε...

Και ο Μορέλ σκούπισε τα δάκρυά του...

— Όσο για το λήσανο της μικρούλας, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, να τί πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κάνουμε...

— Έγώ ακόμη δεν εγκαταστάθηκα στο δωμάτιο μου, το οποίο είνε αρκετά ευρύχωρο και εύκολο... Θά πάτε να εγκατασταθήτε εκεί, ως ότου να σ' ελπίσω άλλη κατάλληλη κατοικία ή μαρκησία ντ' Αρβίλ...

Θ' αφήσετε την παιδαμένη μικρούλα στη σοφίτα σας, ως ότου να γίνη ή κηδεία. Θά φροντίσω εγώ γι' αυτήν... Πάω κιόλας να είδοποίησω την κ. Πιτελέτ για

να τ' ελπίσω...

— Όσο για το λήσανο της μικρούλας, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, να τί πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κάνουμε...

— Έγώ ακόμη δεν εγκαταστάθηκα στο δωμάτιο μου, το οποίο είνε αρκετά ευρύχωρο και εύκολο... Θά πάτε να εγκατασταθήτε εκεί, ως ότου να σ' ελπίσω άλλη κατάλληλη κατοικία ή μαρκησία ντ' Αρβίλ...

Θ' αφήσετε την παιδαμένη μικρούλα στη σοφίτα σας, ως ότου να γίνη ή κηδεία. Θά φροντίσω εγώ γι' αυτήν... Πάω κιόλας να είδοποίησω την κ. Πιτελέτ για

να τ' ελπίσω...

— Όσο για το λήσανο της μικρούλας, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, να τί πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κάνουμε...

— Έγώ ακόμη δεν εγκαταστάθηκα στο δωμάτιο μου, το οποίο είνε αρκετά ευρύχωρο και εύκολο... Θά πάτε να εγκατασταθήτε εκεί, ως ότου να σ' ελπίσω άλλη κατάλληλη κατοικία ή μαρκησία ντ' Αρβίλ...

Θ' αφήσετε την παιδαμένη μικρούλα στη σοφίτα σας, ως ότου να γίνη ή κηδεία. Θά φροντίσω εγώ γι' αυτήν... Πάω κιόλας να είδοποίησω την κ. Πιτελέτ για

να τ' ελπίσω...

— Όσο για το λήσανο της μικρούλας, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, να τί πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κάνουμε...

— Έγώ ακόμη δεν εγκαταστάθηκα στο δωμάτιο μου, το οποίο είνε αρκετά ευρύχωρο και εύκολο... Θά πάτε να εγκατασταθήτε εκεί, ως ότου να σ' ελπίσω άλλη κατάλληλη κατοικία ή μαρκησία ντ' Αρβίλ...

Θ' αφήσετε την παιδαμένη μικρούλα στη σοφίτα σας, ως ότου να γίνη ή κηδεία. Θά φροντίσω εγώ γι' αυτήν... Πάω κιόλας να είδοποίησω την κ. Πιτελέτ για

να τ' ελπίσω...

— Όσο για το λήσανο της μικρούλας, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, να τί πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κάνουμε...

— Έγώ ακόμη δεν εγκαταστάθηκα στο δωμάτιο μου, το οποίο είνε αρκετά ευρύχωρο και εύκολο... Θά πάτε να εγκατασταθήτε εκεί, ως ότου να σ' ελπίσω άλλη κατάλληλη κατοικία ή μαρκησία ντ' Αρβίλ...

Θ' αφήσετε την παιδαμένη μικρούλα στη σοφίτα σας, ως ότου να γίνη ή κηδεία. Θά φροντίσω εγώ γι' αυτήν... Πάω κιόλας να είδοποίησω την κ. Πιτελέτ για

να τ' ελπίσω...

— Όσο για το λήσανο της μικρούλας, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, να τί πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κάνουμε...

— Έγώ ακόμη δεν εγκαταστάθηκα στο δωμάτιο μου, το οποίο είνε αρκετά ευρύχωρο και εύκολο... Θά πάτε να εγκατασταθήτε εκεί, ως ότου να σ' ελπίσω άλλη κατάλληλη κατοικία ή μαρκησία ντ' Αρβίλ...

Θ' αφήσετε την παιδαμένη μικρούλα στη σοφίτα σας, ως ότου να γίνη ή κηδεία. Θά φροντίσω εγώ γι' αυτήν... Πάω κιόλας να είδοποίησω την κ. Πιτελέτ για

να τ' ελπίσω...

— Όσο για το λήσανο της μικρούλας, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, να τί πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κάνουμε...

— Έγώ ακόμη δεν εγκαταστάθηκα στο δωμάτιο μου, το οποίο είνε αρκετά ευρύχωρο και εύκολο... Θά πάτε να εγκατασταθήτε εκεί, ως ότου να σ' ελπίσω άλλη κατάλληλη κατοικία ή μαρκησία ντ' Αρβίλ...

Θ' αφήσετε την παιδαμένη μικρούλα στη σοφίτα σας, ως ότου να γίνη ή κηδεία. Θά φροντίσω εγώ γι' αυτήν... Πάω κιόλας να είδοποίησω την κ. Πιτελέτ για

να τ' ελπίσω...

— Όσο για το λήσανο της μικρούλας, εξακολούθησε ο Ροδόλφος, να τί πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κάνουμε...

— Έγώ ακόμη δεν εγκαταστάθηκα στο δωμάτιο μου, το οποίο είνε αρκετά ευρύχωρο και εύκολο... Θά πάτε να εγκατασταθήτε εκεί, ως ότου να σ' ελπίσω άλλη κατάλληλη κατοικία ή μαρκησία ντ' Αρβίλ...

Θ' αφήσετε την παιδαμένη μικρούλα στη σοφίτα σας, ως ότου να γίνη ή κηδεία. Θά φροντίσω εγώ γι' αυτήν... Πάω κιόλας να είδοποίησω την κ. Πιτελέτ για

να τ' ελπίσω...

Ο Μαλιόρν κτύπησε τραγανώς το Ροδόλφο...

λογαριασμούς για τόν προεστώμενό μου, θα σ' ελπίσω να μου επιτρέψετε να τελεώσω αυτή τη δουλειά στην κρύπτη σας, σε μια γωνιά του τραπέζιού σας, ενώ σεις θα εργαζόσαστε. Έτσι και σεις δεν θα ενοχληθήτε κι' η οικογένειά Μορέλ θα μπορέση να εγκατασταθή άμέσως στο διαμέρισμά μου, με τη βοήθεια της κυρίας Πιτελέτ...

— Ω ! δέχομαι ευχαρίστως, απάντησε η Γελασίνα. Οι γείτονες άλλωστε πρέπει να βοηθούνται μεταξύ τους. Το πρώτο παράδειγμα το έδειξε άλλωστε η ευγένειά σας, κάνοντας τόσο μεγάλα καλά στους Μορέλ. Είμαι λοιπόν στις διαταγές σας, κύριε...

— Καλόγερα να με λέτε «γείτονα μου»... Αυτό θα μ' ευχαριστούσε πολύ...

Με μεγάλη μου χαρά, απάντησε γελώντας η Γελασίνα, αφού και πραγματικώς ελθε γείτονας μου...

— Πατέρα, ή μητέρα σε θέλει... Έλα !... Ελπίσω... φώναξε εκείνη τη στιγμή εν' από τα παιδιά του Μορέλ, βγαίνοντας από τη σοφίτα.

— Πηγαίνετε, καλέ μου κύριε Μορέλ, ελπίσω... η Γελασίνα. Όταν ετοιμαστούν όλα κάτω, θα σ' ελπίσω να έλθω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

— Ο Μορέλ, που ήταν τότε να μ' ελπίσω, τότε να μ' ελπίσω...

σταματούσε τα γέλια της για να κλάψη και πολλές φορές πάλι, ενώ έβλαγε, σταματούσε τα δάκρυά της για να γελήσει. Ήταν ζωηρή, πρόσχαρη κι' ευαίσθητη.

Είχε ανάστημα μάλλον κοντό, μά ήταν τόσο λυγρή, τόσο χαριτωμένη, τόσο καλλίγραμμη, ώστε το σύνολό της γοήτευε από την πρώτη ματιά. Όταν περιπατούσε, φαινόταν πως πετούσε.

Ο Ροδόλφος δεν είχε δηλ και τόσο καλά τη Γελασίνα, που μισούσε το διαμέρισμά του, που ήταν μεροστα στη σοφίτα των Μορέλ. Γι' αυτό ξαφνιάστηκε αντικρύζοντας τα δέλητρα της νέας, τη στιγμή που μπήκε τώρα στο δωμάτιό της. Στάθηκε μάλιστα άκνητος από την εκπληξή του.

Η Γελασίνα, όρθια, μπρός σ' έναν καθρέφτη, που ήταν πάνω από το τζάκι της, φορούσε το σάκι της και το καπέλλά της, που σκέπαζε τα καμάκια και στυλιότατα μαλλιά της. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα, ακίνητα, γεμάτα εξυπνάδα και ζωηρότητα. Το χρώμα του ποδονομού ιριαντάφυλλου απλωνόταν επάνω στα γαμμάτα υγείας μάγουλά της. Η μικρή της μύτη, η ανθρωπίνης και προκλητικής, είχε μια χάρμη απερίγραπτη. Στο στόμα της, τέλος, με τα πορφύρα χείλη και με τα μαργαριταρένια δόντια, άνοιξε το πιο ελκυστικό χαμόγελο.

Ο Ροδόλφος, καθώς εξέταζε τη νέα, εξέταζε συγχρόνως και την κρύπτη της. Ήταν μια κρύπτη ανάξια για ένα τέτοιο πουλί. Τιποτε πιο χαριτωμένο δεν υπήρχε απ' τη μικρή αυτή κρύπτη, με την άπλη της επίπλωσι και με την απραστή καθαριότητά της.

Εξάφνης η Γελασίνα γύρισε το κεφάλι της και είδε το Ροδόλφο, του οποίου την παρουσία δεν είχε

αντιληφθή ως τη στιγμή εκείνη.

— Α ! Έκανε. Έδω είσαστε ;

— Ναι, απάντησε ο πρίγκιψ. Στεκώμενος κι' ελπίσω...

— Και τί θαυμάζετε, καλέ μου γείτονα ; ...

— Το χαριτωμένο και μικρό αυτό δωμάτιο... Και μια προηγουμένη άκρια θα ευχαριστούσαν να κατοικήση εδώ... Αλήθεια, θα ξωδέφατε για να το στολίσετε έτσι, ένα σωρό χρημάτια...

— Ναι, ξωδέφα αρκετά, απάντησε η Γελασίνα. Όταν βγήκα από τη φυλακή, είχα τετρακόσια εικοσιπέντε φράγκα δικά μου... Όλα, λοιπόν, τα έριξα εδωμέσα...

— Ήσαστε ποτέ στη φυλακή ; ... ρώτησε ο Ροδόλφος, προσποιούμενος τον ξαφνιασμένο. Έτσι...

— Ω ! Έκανε η Γελασίνα. Είπε μια δολόνη ιστορία... Μά μη νομίζετε πως μ' έβαλαν στη φυλακή γιατί έκανα κανένα κακό...

— Ασφαλώς δεν το νομίζω. Αλλά γιατί λοιπόν σ' ελπίσω ;

— Άκούστε : Έγώ απ' την επιθυμία της χολέρας, βρέθηκα ολομόναχη στον κόσμο. Ήμουν τότε δέκα χρόνων πάνω κάτω...

— Και πριν από την επιθυμία που ήσουν ;

— Ω, με είχαν κοντά τους κάτι άνθρωποι πολύ καλοί, μά, αλλοίμονο ! πέθαναν από τη χολέρα. (Στο σημείο αυτό τα δάκρυα φάνηκαν στα μάτια της Γελασίνας). Τους πήλυναν τότε τα λιγοστά πράγματά τους για να πληρωθούν μερικά δανειστά τους κι' έτσι εγώ έμεινα χωρίς κανένα στον κόσμο. Μη ξεροντας τί να κάνω, πήγα σ' ένα στρατών, που ήταν απέναντι στο σπίτι μας, και είπα στο στρατιώτη που φύλαγε σκοπός στην πόλη :

«Κύριε στρατιώτη, οι γονείς μου πέθαναν και δεν ξέρω πού να πάω.

Τό νυχτερινό χιόνι το είχε διαδεχθί εκείνο το πρωί ένας παγωμένος άνεμος. Τό συνήθως λαστωμένο λιθόστρωτο του δρόμου είχε στεγνώσει σχεδόν.

Ο Ροδόλφος κι' η Γελασίνα διευθύνθηκαν προς τη μεγάλη και παρόδοξη αγορά του Παρισιού της εποχής εκείνη, το Τέμπλο. Με τόση αδιαφορία στηρίζονταν ή νέα στο μπράτσο του πρίγκιψ, ώστε θα νόμιζε κανείς πως γνωρίζονταν από χρόνια.

— Τί καλός που είσαστε !... του έλεγε πρόχαρη. Έγώ είσαστε και σεις φτωχός, κάνετε ό,τι μπορείτε για τους δυστυχισμένους Μορέλ...

— Έπίσης μ' αρέσει πολύ και το πρόσωπό σας... Αυτό μου φαίνεται είνε υπεραρκεία για να σ' αγαπώ...

— Έπειτα ή νέα, ξεσπώντας σε γέλιο, πρόσθεσε :

— Κι' αλήθεια ! Κι' αλήθεια αυτή τη χοντρή κυρία, που έχει γονείς στο μπράτσο της ! Νομίζω κανείς πως περπατάει επάνω σε δυο γάτους, χωρίς σούρα...

— Προτιμώ να κινώμαι εμένα από κάθε άλλη, καλή μου γειτόνισσα, απάντησε ο Ροδόλφος. Είμαι ευτυχής με την ιδέα ότι μ' αγαπάς κόλας...

— Ναι... Είπε όπως σ' ελπίσω. Έν' αν δεν αρέσαστε, δεν θα δίστασα καθόλου να σ' ελπίσω...

Στάθηκε ξαφνικά μπρός σε μια βιτρίνα και φώναξε :

— Κι' αλήθεια ένα ρολόγι και δυο ανθοδοχεία... Τί όρασι που θα ήταν να τα είχα επάνω στο μαγαζάκι του τζακιού μου... Είχα βάσει κατά μέρος δέκα φράγκα. Άμα τ' έκανα πενήντα, θα μπορούσα ίσως να τ' αγοράσω... Μά τα ξωδέφατε...

— Ναι, έτσι θα ήθελε και την κρύπτη μου ! φώναξε χαρούμενη η Γελασίνα.

Κι' ανάλαφρη σαν πουλί, ατέθηκε τη σκάλα, ακολουθούμενη από τον Ροδόλφο. Όταν κατέβηκαν στο παρακάτω πάτωμα, χώρισαν. Η Γελασίνα μπήκε στην κρύπτη της κι' ο Ροδόλφος στη δική του, για να πάρη τα έγγραφα του και να πάν να την συναντήσουν σε λίγο.

Η Γελασίνα ήταν σχεδόν συνομήλικη με την Κελαιδίστρα, την παλιά της φίλη. Άνάμεσα σ' αυτές τις δυο νέες υπήρχε ή ίδια διαφορά που υπάρχει μεταξύ των γέλιων και των δακρύων, μεταξύ της εθιμικής αφορονομίας και της μελαγχολικής στοχαστικότητας.

Η Γελασίνα μόνο για τις ξένες λίπες συμπεριφορές. Για τόν έαυτό της δεν ενδιαφερόταν καθόλου.

Πολλές φορές, ενώ γελοούσε,

— Ναι, έτσι θα ήθελε και την κρύπτη μου ! φώναξε χαρούμενη η Γελασίνα.

Κι' ανάλαφρη σαν πουλί, ατέθηκε τη σκάλα, ακολουθούμενη από τον Ροδόλφο. Όταν κατέβηκαν στο παρακάτω πάτωμα, χώρισαν. Η Γελασίνα μπήκε στην κρύπτη της κι' ο Ροδόλφος στη δική του, για να πάρη τα έγγραφα του και να πάν να την συναντήσουν σε λίγο.

Η Γελασίνα ήταν σχεδόν συνομήλικη με την Κελαιδίστρα, την παλιά της φίλη. Άνάμεσα σ' αυτές τις δυο νέες υπήρχε ή ίδια διαφορά που υπάρχει μεταξύ των γέλιων και των δακρύων, μεταξύ της εθιμικής αφορονομίας και της μελαγχολικής στοχαστικότητας.

Η Γελασίνα μόνο για τις ξένες λίπες συμπεριφορές. Για τόν έαυτό της δεν ενδιαφερόταν καθόλου.

Πολλές φορές, ενώ γελοούσε,

— Ναι, έτσι θα ήθελε και την κρύπτη μου ! φώναξε χαρούμενη η Γελασίνα.

Κι' ανάλαφρη σαν πουλί, ατέθηκε τη σκάλα, ακολουθούμενη από τον Ροδόλφο. Όταν κατέβηκαν στο παρακάτω πάτωμα, χώρισαν. Η Γελασίνα μπήκε στην κρύπτη της κι' ο Ροδόλφος στη δική του, για να πάρη τα έγγραφα του και να πάν να την συναντήσουν σε λίγο.

Η Γελασίνα ήταν σχεδόν συνομήλικη με την Κελαιδίστρα, την παλιά της φίλη. Άνάμεσα σ' αυτές τις δυο νέες υπήρχε ή ίδια διαφορά που υπάρχει

ΕΝΑΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

είνε υπερήφανο προκειμένου ν' αναγγείλη στους αναγνώστας της «Οικογενείας» την εξαιρετικά ευχάριστη είδησι ότι εξησφάλισε την τακτικήν συνεργασίαν του πλέον διακεκριμένου εκ των δημοσιογράφων και λογίων μας,

του ακαδημαϊκού κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Στο «Μπουκέτο» της εβδομάδος αυτής αρχίζει δημοσιευόμενη μία ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΕΛΙΣ επί των γεγονότων της εβδομάδος, με επιτυχείς γελοιολογίας. του έκλεκτου καλλιτέχνου κ. ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ.

Τό ότι ή σελίς αυτή θα γράφεται από τον δημοφιλέστερον των Έλλήνων χρονογράφων, από τον πνευματώδεστερον των Έλλήνων λογογράφων, τό ότι θα γράφεται από τον κ. Μελάν, είναι αρκετόν για να καταστή το έντρυφημα των αναγνωστών των δύο περιοδικών μας.

Ωσαύτως από το μεταπροσεχούς φύλλου του «Μπουκέτου» θ' αρχίση δημοσιευόμενον ένα υπέροχον ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ του κ. ΜΕΛΑ, βγαλμένο από την άθανατη έποποιία των αγώνων του Σουλίου, με ήρωίδα την λεοντόψυχον, αλλά και τρυφεράν και αίσθηματικήν ΧΑΙ·ΔΩ, την αγαπημένην του ΤΖΑΒΕΛΛΑ.

Τά έκδοθέντα έως τώρα, ευρύτατα κυκλοφορήσαντα και απλήστως αναγνωσθέντα από τό πανελλήνιον ιστορικά αναγνώσματα του κ. Μελά, του μόνου Έλληνο συγγραφέως ό οποίος εξωντάνεψε τό έπος του 21, είναι αρκετή έγγύησις και περί του νέου του αναγνώσματος, ώστε να περιττεύη κάθε κρίσις, κάθε σύστασις, κάθε πολυλογία σχετικώς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΩΜΑΝΤΖΟ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η

“ΔΙΑΝΑ,,

Μιά παθητική ιστορία έρωτος, γραμμένη από τον μεγαλείτερο των Έλλήνων μυθιστοριογράφων.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η τύχη είχε τώσον απαραίτητη για την επιτυχία, όσο και τό ταλέντο. Η αλήθεια αυτή εφαρμόζεται παντού και παντού — αλλά πολύ περισσότερο στον κινηματογράφο. Ποσοί και πόσοι άσπéρες θα έμεναν άφανείς σέ όλη τους τη ζωή, άν ένα έντελώς άπόροστο περιστατικό, ένα τυχαίο γεγονός δέν τους βοηθούσε ν' αναδειχθούν, να λάμψουν. Μερικά τέτοια χαρακτηριστικά παραδείγματα θα σάς αναφέρουμε σήμερα.

...Αν ό σωφρόν ένός ταξί δέν έκανε λάθος στην διεύθυνση, ή Ρενέ Σαιν - Σύρ δέν θα γινότανε ποτέ μιά από τις πιο δημοφιλείς ηθοποιούς του Παρισιού Κοινού, δέν θα έπαιζε ποτέ στον κινηματογράφο... Μιά μέρα, ή Ρενέ, ή όποία έμενε τότε στην Κυανή Άκτι, πήγε στο Παρίσι, με την άποφάση... να γίνει βεντέτα. Είχε άπερίοριστη εμπιστοσύνη στο καλό της άστρο. Δέν ήξερε όμως ότι, για να προσελήφθι μιά νέα σέ μιά κινηματογραφική εταιρία, έπρεπε να υποβληθί προηγουμένως σέ πολλές δοκιμές. Είχε στην τάξη της την διεύθυνση ένός παραποιείου ηθοποιών και αυτό της έφτανε... Ό σωφρόν, όμως, άντι να την πών στο παραποιείο, όπου ή Ρενέ θα προσετίθετο ως μονάς στην άπέραντη ούρά των κοριτσιών που περιμεναν καστερικά τη σειρά τους για να προσληφθούν, την μετέφερε, κατά λάθος στο ιστόντιο Πατέ Νατάν! Κατά σύμπτωση, την ήμέρα εκείνη δ σκηνοθέτης που γύριζε τις «Διού Όρφανές» ζητούσε μιά ηθοποιό του τύπου της Ρενέ Σαιν - Σύρ. Μόλις, λοιπόν, την είδε μπροστά του, την προσέλαβε άμέσως, χωρίς πολλές διατυπώσεις, και με πολύ καλό μισθό !...

...Την εποχή που ό Ουάλλας Μπέρνι κέρδιζε άκόμα με μεγάλη δυσκολία τό ψωμί του, άπασχολημένος με την προετοιμία των ελεφάντων ένός ιπποδρομίου του Χόλλυγουντ, ένα βράδυ, καθώς έτρωγε σ' ένα μικρό ρεστοράν, ξαφνικά πήγε και κάθησε δίπλα του ένας ψηλός, άνδρας, με άθλητικό παρόστημι, γελαστός και εύθυμος... Ό άνδρας αυτός ήταν ό Ντόνγκλας Φαίρμπαρνκ, ό όποιος άρχισε να μιλά μ' ένθουσιασμό για τον κινηματογράφο... Ό Μπέρνι τον άκουγε με τόση προσοχή και ένδιαφέρον, ώστε... έξημέρωσε και ό Ντόνγκλς έξωλοιδούσε να ενθέτι στον άγροατή του, τά μέλλοντικά του σχέδια... Γύριζε τότε τό πρίνιμο φίλμ «Ο Ρομπέν των Δασών». Κόσέ μιά στιγμή, ένθουσιασμένος από τον συνωμότη του, του πρότεινε ένα ρόλο στην καινούργια ταινία. Ό Ουάλλας δέχθηκε, φυσικά, με μεγάλη προθυμία και έτσι, χωρίς σέ μιά τυχαία συνάντησι, ένεκα νίασε την καλλιτεχνική του σταδιοδρομία, μιά από τις λαμπρότερες κινηματογραφικές καριέρες...

...Πρίν από λίγους μήνες, ό άντιρόδοπος ένός οίκου άνταλλακτικών αυτοκινήτων έπεσε έφθι τά στούντιο της Μετρο Γκόλντγουιν Μάινερ, για να πλάσθι μερικά είδη του.

Όταν έφυγε... είχε στην τάξη

Η Τζόαν Κράουφορντ

του ένα συμβόλαιο με την εταιρεία στην όποία προσελήφθη ως ηθοποιός !...

Τί είχε συμβή ; Άπλούστατα : Ένας σκηνοθέτης, στον όποίο ό πλάσι είχε συστήσει τά είδη του, ένθουσιασθηκε τόσο από τους έξαρστικούς μορφασμούς του άγνώστου, ώστε του πρότεινε να παίξει σ' ένα εύθυμο φίλμ που γύριζε τότε... Με την πρώτη ταινία, ό Γκαίβ Λόιντ — έτσι λεγόταν ό άντιπρόσωπος του οίκου άνταλλακτικών — άνεδείχθη ένας από τους καλύτερους κομικούς της 'Αμερικής !

...Ό Άλμπερτ Προξάν βοηθούσε τον πατέρα του, ιδιοκτήτη ένός εργοστασίου μηχανικών άπόρων, και ήταν άποφασισμένος να τελειοποιήθι στον κλάδον αυτόν, όταν, μιά μέρα, διάβασε σ' ένα περιοδικό την έξης άγγελία :

«Θέλετε να γίνετε ηθοποιός του κινηματογράφου ;»

— Γιατί όχι ; σκέφτηκε άμέσως ό Προξάν. Τό έπάγγελμα αυτό θα μου άρεσε... Άπορώ, μάλιστα, πώς δέν τό συλλογίστηκε πιο μπροστά ! Η άγγελία αυτή, ή όποία είχε δοθί προς δημοσίευσιν από μιά «σχολή κινηματογράφων» έταξε στους μαθητές της, ότι θα τους μετάρηθι έδως σέ μεγάλους άστέρας. Έννοείται ότι στην πραγματικότητα, είχε ζήτημα άν έβγαζε μερικούς «εργαζομένους» τον χρόνο...

Έν πάση ασπιτώσει, ό Άλμπερτ ακολουθούσε μ' επιμέλεια τά μαθήματα της σχολής. Κατά καλή του τύχη, μόλις άποφρόιτσε, προσελήφθη σέ μιά εταιρεία, για να παίξει ένα μικρό ρόλο στους «Τρεις Σωματοφύλακας». Γιατί όμως τον προτίμησαν από εκατοντάδες άλλων μαθητών της ίδιας σχολής ; Γιατί ήξερε ιππασία !...

Μετά τους «Τρεις Σωματοφύλακες», ό Προξάν έπαιξε ρόλους, πάντοτε δευτερεύοντες, σέ διάφορα άλλα φίλμ. Όπου μιά μέρα, του άνέθεσαν τον ρόλο του πρωταγωνιστού στην ταινία «Τό Παρίσι που κοιμάται», έπειδή έν γνώριζε ήριστα να μιμήται την προφορά των άπαρχιδων. Καί αυτή στάθηκε ή πρώτη μεγάλη επιτυχία του σωμαθητικού ηθοποιού...

...Ό Κλάρε Γκίμπελ πρίν γίνει... αυτός που ένε σήμερα, εργάζοταν ως υπάλληλος σ' ένα έργοστάσιο καυτοσιών. Στο ρεστοράν που έτρωγε τακτικά, γνώριστηκε με δύο ηθοποιούς, οι όποιοι τον προσέταλαν μιά μέρα στην παράστασι, με μόνη την διαφορά ότι θα την παρακολουθούσε από τά παρασκήνια.

Τό βέβαιον που είδε ό Κλάρε έμεινε τό βράδυ, κοιμημένος πίσω από ένα ντεκό, του έκανε ένάψωπο τόσο ζωηρό, ώστε άποφάσισε να δοκιμάσθι και αυτός την τύχη του στο θέατρο.

Χώρις στίς ένόργανες των δύο ηθοποιών, προσελήφθη στην άρχή ως βοηθός μηχανικού. Άργότερα, του έδωσαν και ένα μικρό ρόλο. Τά κατάφερε άνωστά καλά. Κι' έτσι σιγά-σιγά, δημοφώνησε ένα θύμι στο θέατρο — όταν, μιά μέρα, τον προσέλαβε ό κινηματογράφος, για να τον αναδείξι σέ μεγάλο καί-

(Η συνέχεια εις την σελ. 1198)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

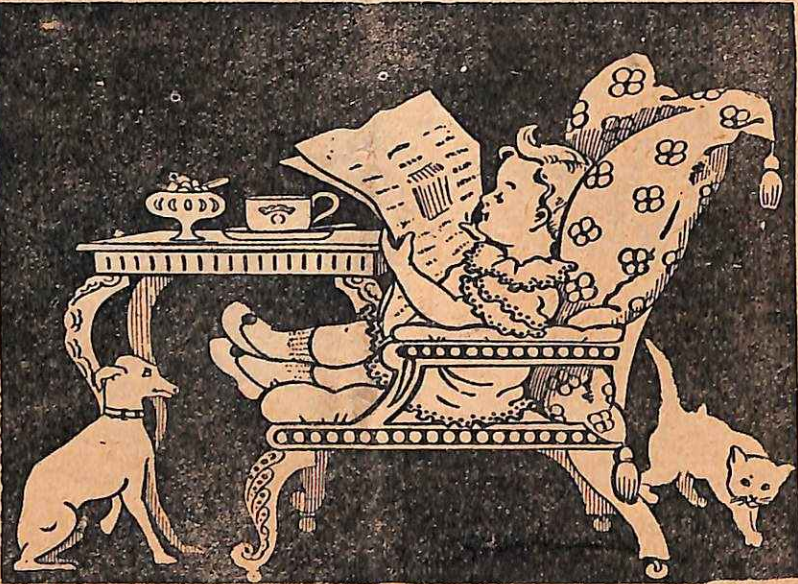
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Παιός άλλοτε έχει τώρα καιρό να κάνει τον κηπουρό ! Έτσι ο τόπος μένει έρημος, ο σταυρός ξεθαλασμένος και σε λίγα χρόνια δεν θα διαβάζετε ούτε τα γραμμάτια του. Έτσι θα ξεχασθεί και η Λάουρα Σορέντα, η δημοφιλής Ισπανίδα που ημιμόλιον στο Νιού Τσερσεϊ για την βανόνη της και ο σύμφωνός της ο Πάολο, έκαναν μεγάλη περιουσία, άνακαλύπτοντας τις αδυναμίες των Αμερικανών. Μα δεν μπόρεσαν να ξεγελάσουν και τον θάνατο.

Να πως άκριτος έχει αυτή η ιστορία : Έδω και πέντε χρόνια ένα ζευγάρι Ισπανών αποβίβασε στη Νέα Υόρκη. Ήταν δυο παράδοξοι ξένοι, με χλωμά πρόσωπα, κομψοί, με μάτια και ελκυστική ομιλία. Ο άνδρας ήταν ψηλός, αδύνατος και με κολλημένα τα κόκαλα του στο πετό του. Μα εκείνα που έκαναν εντύπωση ήταν τα μάτια του. Ήταν καταμυα, με πυκνά και σφιχτά φρύδια κι έλαμπαν από μια άδωστη δύναμη. Κανείς άνθρωπος δεν μπορούσε να τον κινήσει κατάματα. Ή συντροφιά του πάρα ήταν μια θραυμένη γυναίκα, σωστός τύπος Ισπανίδος, με άδωστα μάτια και με χοντρά και κατακόκκινα χείλη που έδειχναν στο πρόσωπο του χαρακτήρα της. Η Αμερικανίδες στεκόνοσαν και την κιντούσαν σαν χαμένες. Έγινον δὲν αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν τοῦς ἐμοιάζε καὶ δὲν εἶχε καὶ τὸ τρομαχτικὸ στὴ φαισνογνωμία της. Οἱ αστυνόμενοι, ἂν καὶ εἶδαν δὲν ἔβλεπον τὰ διαβήματα τῶν διῶ Ισπανῶν, ὥστε οὐ σκέφτηκαν νὰ τοῦς ἐπιδοσκοποῦν ν' ἀποβιβάσθουν. Τὸ ἔργο τοῦ δὲν ἦταν καθόλου ἐνθαρρυντικόν. Ἐμοίαν περιστάσει μὲ λαθρεμπόριον ναυπηγῶν, πρὸς τὰ καλλιτέχνες ποὺ πῆρναν στὴ Νέα Υόρκη γὰρ νὰ ἐκτελέσουν τοὺς χοροὺς τῆς παρτίδας τους. Χωρὶς νὰ φοβῆθαι, ἔπαιον ἑαυτοὺς τὸ χροὶ τοῦ ἀσυνήθου, τὸν κινῶσε ἑξῆς ἐκείνην σὲ μὴ λίγα λεπτά καὶ ὕστερον γύρισε καὶ εἶπε στὴ γυναίκα του.

— Ο γ. αστυνόμος δὲν εἶχε καμιά ἀντίρρηση. Καὶ φυσικὰ δὲν θέλει νὰ μᾶς κρατήσει στὸ γραφεῖο του. — Ναι, ναι, εἰπε καὶ ὁ αστυνόμενος. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε δὲν σὰς χρειάζεται πεῖ. — Σὲ πόλιν μὲν παρακολούθησαν αὐτὴ τὴ σκηνὴ ἐμῆς με ἀνοχτὸ τὸ στόμα. Τὴ διάβολο εἶχε πᾶν ἑαυτοῦ ὁ αστυνόμος καὶ εἶχε δώσει ἐντολὴ ν' ἀφήσουν ἐλευθέρους αὐτοὺς τοὺς κατεργάρους ; Μα καὶ ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσει. Τὸ μόνο ποὺ εἶχε καταλάβει ἦταν δὲ ἐντελὲς ἀπόρρητο τοῦ εἶχε ριχθῇ στὸ μυαλό ἡ σκέψη, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψει τὴν ἀποβίβαση σ' αὐτοὺς τοὺς παράξενους ἐπαθῆτες τοῦ ὑποκοσμοῦ.

Κι' ἔτσι ἡ Λάουρα Σορέντα καὶ ὁ ἐξοικιστὸς σενιὸ Πάολο ἐγκατεστάθησαν στὴ Νέα Υόρκη σ' ἓνα ἀσπιδό ξενοδοχεῖο τῆς 32ας Λεωφόρου. Μα ἀπὸ τὸ πρῶτο βόλῃς βράδυ οἱ ἐνοικοὶ τοῦ ἀναστατώθηκαν. Τὸ ξενοδοχεῖο μετεβλήθη σὲ στοιχειώμενο σπίτι ! Πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, κανεὶς

Καὶ γὰρ νὰ τρομάξῃ τοὺς ἐνοίκους τοῦ «Μπριστόλ» ἐδόθη τὸ φῶς τοῦ σαλονιοῦ. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὅμως ὅλα τὰ ἐπιπλοὰ ἄρχισαν νὰ μετακινούνται. Στὴς λάμπες τῶν ἀστράτων, οἱ Αμερικανὸι ἐβλεπαν τὰ διάφορα ὅπλα καὶ τὰς καρέκλες νὰ σηκώνωνται στὸν αέρα καὶ νὰ στριφογυρίζουν σαν κάποιος ἀόρατος ἄνθρωπος νὰ διασκεδάζει. Ὅλοι τοὺς τότε μετ' ἐκείνη φωνὴν σαν τρελλοὶ φώναζαν ἄγρια :

— Ἀνάστε τὸ φῶς ! Ἀνάστε τὸ φῶς ! Ὅτι χάσουμε τὸ μυαλό μας !..

Μερικὲς κινεῖς μάλιστα λατομήματα. Οἱ μόνοι ποὺ παρέμειναν ἀπαθείς ἦσαν οἱ διῶ Ισπανοὶ. Χαιροῦντοσαν παρὰ ξένα καὶ δὲν μιλούσαν.

— Μα δὲν φοβάστε ; Παράτησαν οἱ ἄλλοι ; Δὲν ἔχετε νεύρα ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοὺς ἀπάντησε ὁ εὐγενὴς ὁ σενιὸ Πάολο. Σὰς θύλω καὶ ἐξηγήσει. Αὐτὰ τὰ φαινόμενα τὰ προκαλεῖ ἡ σενιόνα Λάουρα, ἡ γυναίκα μου ! Εἶνε ἡ

τὸν πνεύματός. Κι' ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζήτοῦσε τὴ συμβολὴν τῆς ἑαυτοῦ τρομακτικῆς καὶ καταπληκτικῆς ἀπ' ὅσα πρᾶγματα εἶχε δει.

Ἡ Λάουρα ἤξερε νὰ τὸν κινή νὰ παύσῃ ἀπὸ τὴ φρεσὶν του.

Μέσα σὲ μιὰ ὥρην διαμῆτο ποὺ οἱ τοῖχοι του καὶ τὰ λαμπιόνια ἦσαν σκεπασμένα με μαύρα κρέπια, ἡ ἑξῆς Ισπανίδα αὐτοκτονεῖται καὶ ἀπεκλίνεται στὸν ἐπισκέπτη τῆς ὅλης τῆς σκέψης του καὶ κάθε τι ποὺ ἤθελε νὰ μάθῃ.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως, ὅτι τὰ μὲντοιμ δὲν μποροῦν πάντα νὰ μαντεύουν τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ὁ ἐπισκέπτης τοῦς ἔζη δυνατώτερον λαογραφικὰ ἀπ' αὐτὰ τότε ἀδελὰ του, τοὺς ὑποβίβει τὴ σκέψιν του καὶ τὰ κάνει νὰ λένε, ὅτι αὐτοὺς φαντάζεται. Τὸ ἴδιο ἔπαθε καὶ ἡ Λάουρα.

Μὰ μέρα τὴν ἐπεσκέφθη ἓνας ἄνθρωπος ποὺ φαινόταν ὑπερβολικὰ στυγερὸς καὶ φανταστικὸς.

— Θέλω, εἶπε στὴ Λάουρα, νὰ μοὺ πῇ ἂν ἡ γυναίκα μου μ' ἀπατά. Ἐγὼ ἓνα σοφὸ ὑπόνοος, μὰ δὲν ἔχω ἀποδείξεις. Ἐσέω ἀκούω τοὺς μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ φίλος της.

— Ὅτι προσπαθῶ νὰ σὰς τ' ἀποκαλύψω, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λάουρα.

Ἐπειτα προσήλθε τὸ βλέμμα της σ' ἓνα γυαλιστερό ἀντικείμενο καὶ μετὰ λίγα λεπτά αὐτοὺς ἀντιόχησε.

Ὁ ἄνθρωπος σέβηνε δὲν αὐτὴν τὴν ὥρα σκεπτόμενος ἐξῆς, ὅτι ἡ γυναίκα του ἦταν αἰὶν τοῦ Τζόνι Μάκλεϊ, τοῦ δικηγόρου τους. Ἐπειτα μάλιστα αὐτὴ τὴν μὴντα του μερικὲς τρυφερότες συνομιλίες τοὺς καὶ γίνονταν ἔξω φρεσὶν.

Ἡ Λάουρα, με ἀνεστασιαμένη τῆς κόρες τῶν ἡμερῶν, εἶχε μείνει ἄκνητη. Τὸ πνεῦμα της ἐλευθεροῦσε νὰ ἐβαδίζῃ καὶ νὰ παρακολούθῃ τὴ σκέψιν τοῦ ἐπισκέπτη της. Μὰ αὐτὸς, ὅπως σὰς ἀναφέραμε, εἶχε πολλὰ δυνατὰ χαλαστήρα καὶ ἐπινόεζε τὸ μὲντοιμ. Ἐτσι τὸ ἔκανε, ὅτι ἤθελε καὶ τοῦ ἡβέβαλε ὅλες τῆς ὑπονοίας του.

Ἡ γυναίκα σου, τοῦ εἶπε ἡ Λάουρα, σ' ἀπατάει μετ' ὅλην τὴν ὥρην τὸν Μάκλεϊ. Συναγῆσαντο σὲ σπῆτα, ὅταν ἐπὶ εἰσα σὲ γραφεῖο σου. Ὁ Μάκλεϊ εἶπε ἓνας διμορφὸς ἄνθρωπος. Ντύνεται πάντα κομψὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀρέσει στὴς γυναῖκες. Ἡ περικοπὴ τοῦ τὸν βοηθεῖ νὰ ἐκπληροποιῇ ὅλες τῆς ἰδιότητές του. Μετ' ἡ γυναίκα σου γνωρίζονταν τὸν περὶ μὲντοιμ καὶ τὸ Φλωρίδα. Ἀπὸ τότε ἀγαπήθηκαν παρὰ ξένα.

Ὁ ἄνθρωπος σέβηνε δὲν ἤθελε νὰ ἀκριβοῦσε περὶ τὰς διαφορὰς αὐτοῦ. Ὅλες ἡ ὑπονοίες τοῦ ἔχον ὅλην ἀληθείαν ! Ἐπειτα τὸ μὲντοιμ τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει καὶ ἓνα σοφὸ πρᾶγμα τῆς ἰδιότητός της. Ὅσο καὶ δὲν ἔπαθε ἡμετέροια, δὲ ἔλανε τὴν ἀλήθειαν. Εἰσαγγέσθησαν τὴ Λάουρα καὶ ἐξαγορεύοντες γύρισε σὲ σπῆτα τοῦ, ἔκανε μὴ τοσοῦτον σκηνὴ ἐπὶ τοῦ γυναικίου τοῦ καὶ ἀπῆλθε.

Τὰ πνεύματα τοῦ ὑπερέταρον εἶχαν ἐκδηλώσῃ αὐτοὺς τοὺς διῶ ἄνθρωπους ποὺ κάνουν κατὰ κράτος τοῦ χαρισματικῶς τοὺς νὰ μαντεύουν τὴ

σκέψιν τῶν ἀνθρώπων, δίνοντας πληροφορίες ποὺ μποροῦσαν νὰ καταστρέφουν ὁλόκληρες οἰκογένειες. Μὰ εἶχαν ἐκδηλώσῃ ἀκοίμῃ καὶ τὴν ἐρῶτικον σέβηνε, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὰ χρησιμοποιῇ γὰρ νὰ τὸν πληροφορήσουν ἂν ἡ γυναίκα του ἦταν ὑπόδειγμα σέβηνε. Μὰ τί τὰ εἶχε περᾶσει ; Μήπως ἦταν «μεσάζοντες» στὴς ἐρωτικὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων ; Γι' αὐτὸ καὶ τὸν τιμώρησαν. Σήμερα ὁ ἄτυχος σέβηνε βρίσκεται σὲ κάτεργα, αὐτὴ ὅμως τὴ φορὰ εἶνε καταδικασμένος σὲ ἰσθμία δεσμὰ.

Ἐτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γυρῇ σὲ τὸ Νιού Τσερσεϊ καὶ νὰ κινή τὸ λαμπρὸν προέδρου τοῦ δικαστηρίου, ὁ ὁποῖος διῶ φορὲς εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ διαδῶ αὐτὸν τὸν τραγικὸν θάνατον τῆς, τρελλᾶς καὶ ἀπληρώστου καὶ καὶ κακομαθήσῃ σὲ σκεπτικὰ κάρκελλα τοῦ καλλιοῦ τοῦ.

Κι' ἔτσι πέθανε ἡ Λάουρα Σορέντα ἐνῶ ἀπὸ τὰ πόδια δάσκα μὲντοιμ τῆς Αμερικανίδος. Ὅσο καὶ τὸν σενιὸ Πάολο, αὐτὸς δὲν ἔπαθε τὸν τραγικὸν θάνατον τῆς, τρελλᾶς καὶ ἀπληρώστου καὶ καὶ κακομαθήσῃ σὲ σκεπτικὰ κάρκελλα τοῦ καλλιοῦ τοῦ.

Τὰ πνεύματα τοῦ ὑπερέταρον εἶχαν ἐκδηλώσῃ αὐτοὺς τοὺς διῶ ἄνθρωπους ποὺ κάνουν κατὰ κράτος τοῦ χαρισματικῶς τοὺς νὰ μαντεύουν τὴ

Κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ, οἱ δικασταὶ ἐξαγορεύοντες ὅτι ἡ γυναίκα του ἦταν ἀδελὰ. Ἡ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

κατάλογος τῶν περιφημοτέρων ἐπιδεικνύοντο ὅτι ἔδωσαν ὅλου τοῦ κόσμου περιλαμβανέμεν τὸν γνωστὸν μας Ζαρό ἀγὰ, ὁ ὁποῖος πέθανε σὲ ἡλικία 156 χρόνων, τὸν γέροντ Πάο, ἔταν Ἄγγλο ἡλικίας 152 χρόνων, τὸν Τζόνν Σελ 134 χρόνων, τὸν Πολὸν Κρασίνσκυ 132 χρόνων, τὴν Ἰρλανδὴ κυρία Κατερίνα Μπρίλντ 123 χρόνων, καὶ τὴν Γερμανίδα «Μαμά» - Στάβν, ἡλικίας 127 χρόνων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀναφέρουμε δὲ στὴ Γερμανία εἶχε ἰδρυθῇ καὶ ἓνας σύλλογος ὑπερεκατοντητῶν, ὁ ὁποῖος ἀριθμεῖ 120 μέλη.

Ὁ καθηγητὴς Μ. Ι.Κούσλιν, τῆς Χειρουργικῆς Ἐταρείας τῆς Λένινγκραντ, κατὰ κράτος νὰ μεταφύνη τὸ δεύτερον ὄργανόν τοῦ ποδὸς ἐνὸς πελάτι τοῦ, στὴν θέσιν τοῦ ἀκρωτηριασμένου ἀντικειμένου τοῦ χερσὶ τοῦ !

Ἡ ἐφαρμογὴ, καὶ κατόπιν ἡ ἀπομείωσις τοῦ δακτύλου στὴν νεὰ τοῦ θέσιν, ἐπέτυχεν πληρέστατα καὶ σήμερον ὁ πελάτης αὐτοῦ τοῦ καθηγητοῦ εἶχε ἀρτιμελὲς τὸ χροὶ τοῦ καὶ ἀκρωτηριασμένου τοῦ ποδὸς τοῦ.

Τὰ περιφημότερα λουτρά τῆς ἱστορίας ἦσαν τὰ Ρωμαϊκὰ. Σήμερα τὰ τελευταῖα ἀπὸ ἀπόψεως καθαριότητος καὶ πολιτείας εἶνε τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Οἱ Ἰάπωνες, οἱ ὁποῖοι εἶνε μὴ ἀπὸ τῆς καθαρώτερας φυλῆς τῆς γῆς, θεωροῦν τοὺς Ἑβραίους βρωμιαροὺς, καὶ αὐτοὶ, γιὰ τὸ πλύνοντα μόνον μ' ἓνα νερό.

Στὰ Σκανδιναβικὰ κράτη, ὅσοι κάνουν μάνια τὸν χειμῶνα, συνιθίζον νὰ τρέχουν τὸ χορμὶ τοῦς με χιόνι. Τὸ κάνουν αὐτὸ, γιὰ τὴν πιστεύουν, ὅτι διευκολύνουν τὴν

σκέψιν τῶν ἀνθρώπων, δίνοντας πληροφορίες ποὺ μποροῦσαν νὰ καταστρέφουν ὁλόκληρες οἰκογένειες. Μὰ εἶχαν ἐκδηλώσῃ ἀκοίμῃ καὶ τὴν ἐρῶτικον σέβηνε, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὰ χρησιμοποιῇ γὰρ νὰ τὸν πληροφορήσουν ἂν ἡ γυναίκα του ἦταν ὑπόδειγμα σέβηνε. Μὰ τί τὰ εἶχε περᾶσει ; Μήπως ἦταν «μεσάζοντες» στὴς ἐρωτικὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων ; Γι' αὐτὸ καὶ τὸν τιμώρησαν. Σήμερα ὁ ἄτυχος σέβηνε βρίσκεται σὲ κάτεργα, αὐτὴ ὅμως τὴ φορὰ εἶνε καταδικασμένος σὲ ἰσθμία δεσμὰ.

Ἐτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γυρῇ σὲ τὸ Νιού Τσερσεϊ καὶ νὰ κινή τὸ λαμπρὸν προέδρου τοῦ δικαστηρίου, ὁ ὁποῖος διῶ φορὲς εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ διαδῶ αὐτὸν τὸν τραγικὸν θάνατον τῆς, τρελλᾶς καὶ ἀπληρώστου καὶ καὶ κακομαθήσῃ σὲ σκεπτικὰ κάρκελλα τοῦ καλλιοῦ τοῦ.

Κι' ἔτσι πέθανε ἡ Λάουρα Σορέντα ἐνῶ ἀπὸ τὰ πόδια δάσκα μὲντοιμ τῆς Αμερικανίδος. Ὅσο καὶ τὸν σενιὸ Πάολο, αὐτὸς δὲν ἔπαθε τὸν τραγικὸν θάνατον τῆς, τρελλᾶς καὶ ἀπληρώστου καὶ καὶ κακομαθήσῃ σὲ σκεπτικὰ κάρκελλα τοῦ καλλιοῦ τοῦ.

Τὰ πνεύματα τοῦ ὑπερέταρον εἶχαν ἐκδηλώσῃ αὐτοὺς τοὺς διῶ ἄνθρωπους ποὺ κάνουν κατὰ κράτος τοῦ χαρισματικῶς τοὺς νὰ μαντεύουν τὴ

Κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ, οἱ δικασταὶ ἐξαγορεύοντες ὅτι ἡ γυναίκα του ἦταν ἀδελὰ. Ἡ

Τὸν ἄνθρωπον ποὺ ζήτοῦσε τὴ συμβολὴν τῆς ἑαυτοῦ τρομακτικῆς καὶ καταπληκτικῆς ἀπ' ὅσα πρᾶγματα εἶχε δει.

Ἡ Λάουρα ἤξερε νὰ τὸν κινή νὰ παύσῃ ἀπὸ τὴ φρεσὶν του.

Μέσα σὲ μιὰ ὥρην διαμῆτο ποὺ οἱ τοῖχοι του καὶ τὰ λαμπιόνια ἦσαν σκεπασμένα με μαύρα κρέπια, ἡ ἑξῆς Ισπανίδα αὐτοκτονεῖται καὶ ἀπεκλίνεται στὸν ἐπισκέπτη τῆς ὅλης τῆς σκέψης του καὶ κάθε τι ποὺ ἤθελε νὰ μάθῃ.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως, ὅτι τὰ μὲντοιμ δὲν μποροῦν πάντα νὰ μαντεύουν τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ὁ ἐπισκέπτης τοῦς ἔζη δυνατώτερον λαογραφικὰ ἀπ' αὐτὰ τότε ἀδελὰ του, τοὺς ὑποβίβει τὴ σκέψιν του καὶ τὰ κάνει νὰ λένε, ὅτι αὐτοὺς φαντάζεται. Τὸ ἴδιο ἔπαθε καὶ ἡ Λάουρα.

Μὰ μέρα τὴν ἐπεσκέφθη ἓνας ἄνθρωπος ποὺ φαινόταν ὑπερβολικὰ στυγερὸς καὶ φανταστικὸς.

— Θέλω, εἶπε στὴ Λάουρα, νὰ μοὺ πῇ ἂν ἡ γυναίκα μου μ' ἀπατά. Ἐγὼ ἓνα σοφὸ ὑπόνοος, μὰ δὲν ἔχω ἀποδείξεις. Ἐσέω ἀκούω τοὺς μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ φίλος της.

— Ὅτι προσπαθῶ νὰ σὰς τ' ἀποκαλύψω, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λάουρα.

Ἐπειτα προσήλθε τὸ βλέμμα της σ' ἓνα γυαλιστερό ἀντικείμενο καὶ μετὰ λίγα λεπτά αὐτοὺς ἀντιόχησε.

Ὁ ἄνθρωπος σέβηνε δὲν αὐτὴν τὴν ὥρα σκεπτόμενος ἐξῆς, ὅτι ἡ γυναίκα του ἦταν αἰὶν τοῦ Τζόνι Μάκλεϊ, τοῦ δικηγόρου τους. Ἐπειτα μάλιστα αὐτὴ τὴν μὴντα του μερικὲς τρυφερότες συνομιλίες τοὺς καὶ γίνονταν ἔξω φρεσὶν.

Ἡ Λάουρα, με ἀνεστασιαμένη τῆς κόρες τῶν ἡμερῶν, εἶχε μείνει ἄκνητη. Τὸ πνεῦμα της ἐλευθεροῦσε νὰ ἐβαδίζῃ καὶ νὰ παρακολούθῃ τὴ σκέψιν τοῦ ἐπισκέπτη της. Μὰ αὐτὸς, ὅπως σὰς ἀναφέραμε, εἶχε πολλὰ δυνατὰ χαλαστήρα καὶ ἐπινόεζε τὸ μὲντοιμ. Ἐτσι τὸ ἔκανε, ὅτι ἤθελε καὶ τοῦ ἡβέβαλε ὅλες τῆς ὑπονοίας του.

Ἡ γυναίκα σου, τοῦ εἶπε ἡ Λάουρα, σ' ἀπατάει μετ' ὅλην τὴν ὥρην τὸν Μάκλεϊ. Συναγῆσαντο σὲ σπῆτα, ὅταν ἐπὶ εἰσα σὲ γραφεῖο σου. Ὁ Μάκλεϊ εἶπε ἓνας διμορφὸς ἄνθρωπος. Ντύνεται πάντα κομψὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀρέσει στὴς γυναῖκες. Ἡ περικοπὴ τοῦ τὸν βοηθεῖ νὰ ἐκπληροποιῇ ὅλες τῆς ἰδιότητές του. Μετ' ἡ γυναίκα σου γνωρίζονταν τὸν περὶ μὲντοιμ καὶ τὸ Φλωρίδα. Ἀπὸ τότε ἀγαπήθηκαν παρὰ ξένα.

Ὁ ἄνθρωπος σέβηνε δὲν ἤθελε νὰ ἀκριβοῦσε περὶ τὰς διαφορὰς αὐτοῦ. Ὅλες ἡ ὑπονοίες τοῦ ἔχον ὅλην ἀληθείαν ! Ἐπειτα τὸ μὲντοιμ τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει καὶ ἓνα σοφὸ πρᾶγμα τῆς ἰδιότητός της. Ὅσο καὶ δὲν ἔπαθε ἡμετέροια, δὲ ἔλανε τὴν ἀλήθειαν. Εἰσαγγέσθησαν τὴ Λάουρα καὶ ἐξαγορεύοντες γύρισε σὲ σπῆτα τοῦ, ἔκανε μὴ τοσοῦτον σκηνὴ ἐπὶ τοῦ γυναικίου τοῦ καὶ ἀπῆλθε.

Τὰ πνεύματα τοῦ ὑπερέταρον εἶχαν ἐκδηλώσῃ αὐτοὺς τοὺς διῶ ἄνθρωπους ποὺ κάνουν κατὰ κράτος τοῦ χαρισματικῶς τοὺς νὰ μαντεύουν τὴ

Κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ, οἱ δικασταὶ ἐξαγορεύοντες ὅτι ἡ γυναίκα του ἦταν ἀδελὰ. Ἡ

Τὸν ἄνθρωπον ποὺ ζήτοῦσε τὴ συμβολὴν τῆς ἑαυτοῦ τρομακτικῆς καὶ καταπληκτικῆς ἀπ' ὅσα πρᾶγματα εἶχε δει.

Ἡ Λάουρα ἤξερε νὰ τὸν κινή νὰ παύσῃ ἀπὸ τὴ φρεσὶν του.

Μέσα σὲ μιὰ ὥρην διαμῆτο ποὺ οἱ τοῖχοι του καὶ τὰ λαμπιόνια ἦσαν σκεπασμένα με μαύρα κρέπια, ἡ ἑξῆς Ισπανίδα αὐτοκτονεῖται καὶ ἀπεκλίνεται στὸν ἐπισκέπτη τῆς ὅλης τῆς σκέψης του καὶ κάθε τι ποὺ ἤθελε νὰ μάθῃ.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως, ὅτι τὰ μὲντοιμ δὲν μποροῦν πάντα νὰ μαντεύουν τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ὁ ἐπισκέπτης τοῦς ἔζη δυνατώτερον λαογραφικὰ ἀπ' αὐτὰ τότε ἀδελὰ του, τοὺς ὑποβίβει τὴ σκέψιν του καὶ τὰ κάνουν νὰ λένε, ὅτι αὐτοὺς φαντάζεται. Τὸ ἴδιο ἔπαθε καὶ ἡ Λάουρα.

Μὰ μέρα τὴν ἐπεσκέφθη ἓνας ἄνθρωπος ποὺ φαινόταν ὑπερβολικὰ στυγερὸς καὶ φανταστικὸς.

— Θέλω, εἶπε στὴ Λάουρα, νὰ μοὺ πῇ ἂν ἡ γυναίκα μου μ' ἀπατά. Ἐγὼ ἓνα σοφὸ ὑπόνοος, μὰ δὲν ἔχω ἀποδείξεις. Ἐσέω ἀκούω τοὺς μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ φίλος της.

— Ὅτι προσπαθῶ νὰ σὰς τ' ἀποκαλύψω, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λάουρα.

Ἐπειτα προσήλθε τὸ βλέμμα της σ' ἓνα γυαλιστερό ἀντικείμενο καὶ μετὰ λίγα λεπτά αὐτοὺς ἀντιόχησε.

Ὁ ἄνθρωπος σέβηνε δὲν αὐτὴν τὴν ὥρα σκεπτόμενος ἐξῆς, ὅτι ἡ γυναίκα του ἦταν αἰὶν τοῦ Τζόνι Μάκλεϊ, τοῦ δικηγόρου τους. Ἐπειτα μάλιστα αὐτὴ τὴν μὴντα του μερικὲς τρυφερότες συνομιλίες τοὺς καὶ γίνονταν ἔξω φρεσὶν.

Ἡ Λάουρα, με ἀνεστασιαμένη τῆς κόρες τῶν ἡμερῶν, εἶχε μείνει ἄκνητη. Τὸ πνεῦμα της ἐλευθεροῦσε νὰ ἐβαδίζῃ καὶ νὰ παρακολούθῃ τὴ σκέψιν τοῦ ἐπισκέπτη της. Μὰ αὐτὸς, ὅπως σὰς ἀναφέραμε, εἶχε πολλὰ δυνατὰ χαλαστήρα καὶ ἐπινόεζε τὸ μὲντοιμ. Ἐτσι τὸ ἔκανε, ὅτι ἤθελε καὶ τοῦ ἡβέβαλε ὅλες τῆς ὑπονοίας του.

Ἡ γυναίκα σου, τοῦ εἶπε ἡ Λάουρα, σ' ἀπατάει μετ' ὅλην τὴν ὥρην τὸν Μάκλεϊ. Συναγῆσαντο σὲ σπῆτα, ὅταν ἐπὶ εἰσα σὲ γραφεῖο σου. Ὁ Μάκλεϊ εἶπε ἓνας διμορφὸς ἄνθρωπος. Ντύνεται πάντα κομψὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀρέσει στὴς γυναῖκες. Ἡ περικοπὴ τοῦ τὸν βοηθεῖ νὰ ἐκπληροποιῇ ὅλες τῆς ἰδιότητές του. Μετ' ἡ γυναίκα σου γνωρίζονταν τὸν περὶ μὲντοιμ καὶ τὸ Φλωρίδα. Ἀπὸ τότε ἀγαπήθηκαν παρὰ ξένα.

Ὁ ἄνθρωπος σέβηνε δὲν ἤθελε νὰ ἀκριβοῦσε περὶ τὰς διαφορὰς αὐτοῦ. Ὅλες ἡ ὑπονοίες τοῦ ἔχον ὅλην ἀληθείαν ! Ἐπειτα τὸ μὲντοιμ τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει καὶ ἓνα σοφὸ πρᾶγμα τῆς ἰδιότητός της. Ὅσο καὶ δὲν ἔπαθε ἡμετέροια, δὲ ἔλανε τὴν ἀλήθειαν. Εἰσαγγέσθησαν τὴ Λάουρα καὶ ἐξαγορεύοντες γύρισε σὲ σπ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

"Μ' ΑΚΟΥΣ, ΜΕΛΙΤΣΑ;..."

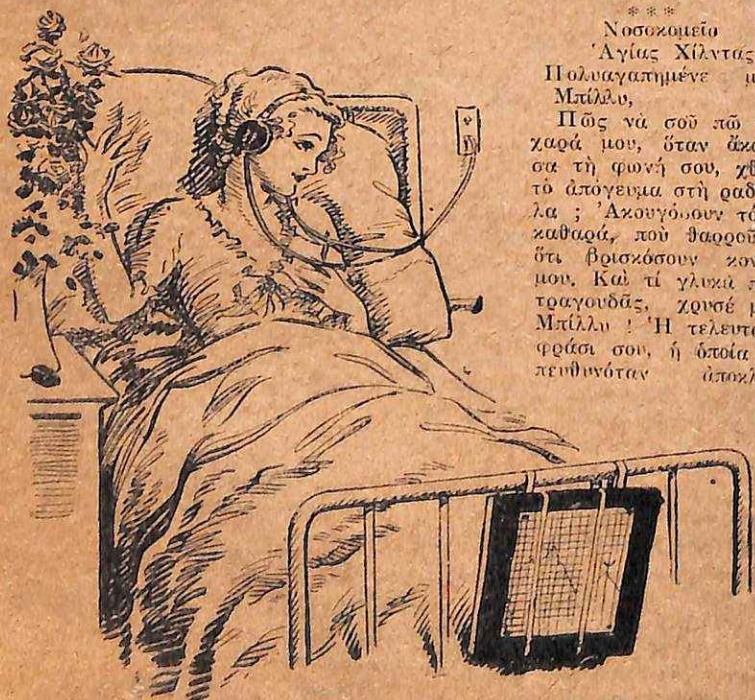
Νοσοκομείο 'Αγίας Χιλίας
'Αγαπητέ μου Μπίλλυ,

Με πόση χαρά έλαβα το γράμμα σου! Σ' ευχαριστώ πολύ για τα θαυμάσια λουλούδια που μου έστειλες. Τα έβαλα πάνω στο τραπέζι, δίπλα στο κρεβάτι μου. Τα κοιτάζω και σε σκέπτομαι. Έδω θύει είνε πολύ καλοί μαζί μου, αλλά νοιώθω φοβερή μοναξιά και λατρεύω να σε ξαναβώ. Οι γιατροί είπαν πως δεν είμαι βαρεια άρρωστη, αλλά χρειάζεται πολλές φορές, τουλάχιστον έξη μήνες, όσπου γίνω εντελώς καλά. Ανασπείρωται αν θα μπορέσω ποτέ να χορεύω όπως παλιά. Το μαλλίτο μας, όπως έμαθα, βρίσκεται τώρα στη Γλασκώδη. Τι θαύνα για να μου γράψουν! Δεν θέλω να παρανοήσω, αλλά πλήττω έδω στο νοσοκομείο. Σ' επέθυσα τόσο πολύ, Μπίλλυ μου, και σ' αγαπώ... Τώρα που βρίσκομαι μακριά σου καταλαβαίνω πόσο μεγάλη μου είνε η έλλειψή σου. Σταματώ, γιατί η άδελφή ξοδεύει για να μου δώσει κάποιο άταστο γιαντζό. 'Αντίο, χουσύ μου Μπίλλυ, με χίλια φίλια.

Μελίτσα

Λονδίνον, Ξενοδοχείον Μπαϊνφαιρ.
'Αγάπη μου,

Τι θαυμάσιο γράμμα ήταν αυτό που έλαβα; Θαυμάσιο πως δεν πρόκειται να συναντηθούμε πια. Τι είνε έξη μήνες; 'Οσπου να το κατακαρβήσεις, θα περάσουν χρόνια. Μήπως φαντάζεσαι πως εγώ δεν υποφέρω για την έλλειψή σου; Μετά τις μέρες, όσπου ν' ανταμώσουμε πάλι. Θα είσαι τότε γερή και χωρισμένη όπως πρώτα. Κουράγιο λοιπόν! Αυτοίμα γιατί η μεγάλη απόσταση που μας χωρίζει δεν μου επιτρέπει να έρθω να σε συναντήσω. Είμαι πνιγμένος στη δουλειά. Η δόξηστρα μας παίζει κάθε βράδυ στο Ξενοδοχείο «Μπαϊνφαιρ», και τα απογεύματα στα χορευτικά ταύρια. Επιπλέον,

...Θαυμάσια πως βρίσκουν κοντά μου...

τραγουδά και στο ραδιόφωνο την Τρίτη και την Πέμπτη στις 10 1/2 το βράδυ. Μα επειδή εσύ θα κοιμάσαι εκείνη την ώρα, μπορείς να μ' ακούσεις κάθε Σάββατο απόγευμα στις πέντε. 'Εκτός από τα τραγούδια, εγώ επίσης αναγγέλλω στο κοινό τα νομιάτια που παίζουμε. Πρόσεξε λοιπόν να μ' ακούσεις. Και μην ξεχνάς, λατρεύη μου, πως κάθε τραγούδι μου για σένα το λέω. 'Αν τ' ακούει και μερικά εκατομμύρια ανθρώπων, αυτό δεν έχει σημασία. 'Εγώ σε σένα απευθύνομαι. Όχι, θα ξέρω ότι μ' ακούεις, θα γράψω πως είσαι εκεί, κοντά μου. 'Αντίο, λοιπόν, ως το προσεχές Σάββατο.

Ο Μπίλλυ σου

Θέατρο 'Επαθεορσεων, Γλασκώδη
'Αγαπητή μου Μελίτσα,
Είμαι ευχαριστημένη που μαθαίνω ότι είσαι καλύτερα. Ξεκουράσου και προσπάθησε να δυναμώσεις γρήγορα. Η άουσια σου από το μαλλίτο είνε αισθητή, καλή μου φίλη. 'Όταν θα συναντηθούμε, θα έχω πολλά άσπεια έπεσάδια να σου διηγηθώ. 'Όλα τα κορίτσια μαζί σου αγοράσαμε ένα μεγάλο κομμάτι σοκολάτες και σου το στέλνουμε. 'Ελπίζω να σου επιτρέψουν να τρώς σοκολάτες, ε; Χίλια φίλια και αγάπη απ' όλες μας.

Η φίλη σου Βί ντέ Βέρ

Σταθμός 'Εθνικού Πομπού (200
κ. χ. 1506 μ.), 21 Νοεμβρίου,
5.05 μ. μ.

—Καλησπέρα σ' όλους! 'Εδώ η Τζάζ Χάρου Κλαί, Ξενοδοχείον Μπαϊνφαιρ, Λονδίνον. Το τραγούδι που ακούσατε ήταν το «Μεσάνυχτα στο Γάγγη». Τώρα θ' ακούσετε το «'Αγαπώ μια μικρούλα». Τραγουδιστής ο κ. Μπίλλυ Ντέρου.

Ο έμφωνητής χαμηλώνει τη φωνή του και λέει:

—Μ' ακούεις, Μελίτσα;

Νοσοκομείο
'Αγίας Χιλίας
Πολυαγαπητέ μου Μπίλλυ,

Πώς να σου πω τη χαρά μου, όταν άκουσα τη φωνή σου, χθές το απόγευμα στη ραδιόλα; 'Ακούγονταν τόσο καθαρά, που θαροόσα ότι βρίσκονταν κοντά μου. Και τι γλυκά που τραγουδάς, χουσύ μου Μπίλλυ! Η τελευταία φράση σου, η οποία απευθυνόταν άποκλει-

στις σε μένα, τόσο πολύ με συγκίνησε, ώστε άρχισα να κλάω κ' η άδελφή έπευσε κοντά μου και με ρώτησε τι έπαθα. Φυσικά δεν μπορούσα να της πω ότι συγκινήθηκα γιατί άκουσα τη φωνή σου, γιατί θά μου απαγόρευε ν' ακούσω τη ραδιόλα άλλη φορά κ' έτσι, προφασίστηκα πως μ' έπιασε ένας δυνατός πόνος! Τότε, για να κατενύξω τον πόνο μου, μου έδωσε γατρικό!... 'Από τώρα μετρώ τις ώρες ως το προσεχές Σάββατο, που θα μου μιλήσεις πάλι, αγαπημένε μου.

Χθές έλαβα γράμμα από την Βί ντέ Βέρ, τη θυμάσαι βέβαια; Είπε μια αγαπητή φίλη και συνάδελφός μου από το μαλλίτο της επευσερήσεως.

Είμαι πολύ καλύτερα. Συνήθισα έδω κ' όλοι μου φέρονται με τόσο καλωσύνη, ώστε κάνω υπομονή. 'Αντίο, χουσύ μου. Σε λατρεύω.

Η πάντοτε δική σου

Μελίτσα

Σταθμός 'Εθνικού Πομπού (200
κ. χ. 1500 μ.), 28 Νοεμβρίου,
5.03 μ. μ.

—Καλησπέρα σ' όλους! 'Εδώ η Τζάζ Χάρου Κλαί, Ξενοδοχείον Μπαϊνφαιρ, Λονδίνον. Το πρώτο τραγούδι που ακούσατε ήταν το «'Ονειρα γλυκά, αγάπη μου». Τώρα θ' ακούσετε το «Μονάχα την αγάπη σου θέλω».

Ο έμφωνητής χαμηλώνει τη φωνή του και λέει:

—Μ' ακούεις, Μελίτσα;

Νοσοκομείο 'Αγίας Χιλίας

'Αγαπητή μου Βί,

Ευχαριστώ, καλή μου φίλη, για το γράμμα σου και τα γλυκά. Είμαι ευντυχής καλύτερα. Παχαίνω διαρκώς και τα χρωμάτια μου επανέρχονται. Άκόμα τρεις μήνες και θα, συναντηθούμε πάλι. 'Αλήθεια, Βί, έχω νέα να σου πω. Θυμάσαι εκείνον τόν νέο με το όρατο ιδωτικό αυτοκίνητο, τον όποιον συναντήσαμε πέρσι στο Πόρτσμουθ;...

Λοιπόν, χθές ήταν ήμερα επανέ-

ψων στο νοσοκομείο και φαντάζεσαι πόσο ξαφνιάστηκα όταν τον είδα να μπαίνει στο θάλαμο. Σά-στισε κ' αυτός μόλις με είδε. Συνόδευσε δυο κυρίες, τη μητέρα του και την άδελφή του. Μου τις συνστήσε. Είνε συμπάθεστατες κ' οι δυο. Καθόλου περήτρες. Κατοικούν έδω κοντά σ' ένα μεγάλο σπίτι και συχνά έρχονται στο νοσοκομείο και μοιράζουν μικρά δώρα στους άρρώστους. Είνε πολύ πλούσιοι, όπως έμαθα, και από παλιά άρχοντική οικογένεια του τόπου. Μου υποσχέθηκαν πως θα έρθουν γρήγορα πάλι για να με δούν. 'Αλήθεια, τ' όνομα του νέου είνε Ούγος Ντέρου.

Μ' άπειρη αγάπη.

Η Μελίτσα σου

Θέατρο Αυτοκρατορικό «Νιουκάσλ»

'Αγαπητή μου Μελίτσα,

Χάρηκα πολύ με το αγαπητό γράμμα σου.

Βέβαια, τον ήμιομα τον μίστη

σταμάτησε, τόσο πολύ με συγκίνησε, ώστε άρχισα να κλάω κ' η

άδελφή έπευσε κοντά μου και με ρώτησε τι έπαθα. Φυσικά δεν μπο-

ρούσα να της πω ότι συγκινήθηκα γιατί άκουσα τη φωνή σου, γιατί

θά μου απαγόρευε ν' ακούσω τη ραδιόλα άλλη φορά κ' έτσι, προ-

φασίστηκα πως μ' έπιασε ένας δυνατός πόνος! Τότε, για να κατε-

νύξω τον πόνο μου, μου έδωσε γατρικό!... 'Από τώρα μετρώ τις ώ-

ρες ως το προσεχές Σάββατο, που θα μου μιλήσεις πάλι, αγαπη-

μένε μου.

Χθές έλαβα γράμμα από την Βί ντέ Βέρ, τη θυμάσαι βέβαια; Εί-

πε μια αγαπητή φίλη και συνάδελφός μου από το μαλλίτο της επευ-

—Μ' ακούεις, Μελίτσα;...

Γουέκφορντ. Είνε χαριτωμένος νέος. 'Αλήθεια, παρακολούθει κάθε Σάββατο τα τραγουδάκια του Μπίλλυ στη ραδιόλα; Είνε τόσο συμπάθετος νέος ο Μπίλλυ! 'Α... εί-σαι τυχερή ν' αγαπηθής από τέ-τοιο λαμπρό παλληκάρι. Μακάρι να είχα κ' εγώ τέτοια τύχη σαν τη δική σου.

Σ' άρνησα τώρα, γιατί πρέπει να βγω έξω. 'Αντίο, χουσύ μου. Γίνε γρήγορα καλά.

Η φίλη σου Βί

Σταθμός 'Εθνικού Πομπού (200
κ. χ. 1500 μ.), 5 Μαρτίου, 504
μ. μ.

—Καλησπέρα σ' όλους! 'Εδώ η Τζάζ Χάρου Κλαί, Ξενοδοχείον Μπαϊνφαιρ, Λονδίνον. Το τραγούδι που ακούσατε ήταν το «Ω, τί πλάσμα θείο». Τώρα θ' ακούσετε το «Η αγάπη είνε τόσο γλυκιά».

Ο ήμφωνητής χαμηλώνει τη φωνή του και λέει:

—Μ' ακούεις, Μελίτσα;

Νοσοκομείο 'Αγίας Χιλίας

5 'Απριλίου

'Αγαπητή μου Βί,

Δυό λόγια μονάχα, για να σου πω ότι είμαι τόσο καλύτερα, ώστε πάλι σύντομα θα φύγω από το νοσοκομείο. Και το πιστεύεις; Θα λυτηθώ σαν φύγω. Τώρα μάλιστα που γνωρίστηκα με τους Γουέκφορντ, χθές πήγα στο σπίτι τους και πήρα το σοά μαζί τους. 'Ο Ούγος ήθελε και με πήρε με το θαυμάσιο αυτοκίνητό του. 'Αδύνατο να σου περιγράψω τη χαρά μου. Τό σπίτι τους είνε... θαύμα! Πε-

ρίγματα δωμάτια, έπιπλα παλιά, έ-

νας κήπος... όνειρο! Σε τρελάθηκα!

Η μίσση Γουέκφορντ κ' η 'Ελζα (αυτή είνε η άδελφή του Ούγου), μου είπαν ότι τώρα που

έγινα καλύτερα, θα έρχονται συ-

χνά να με παίρνουν κοντά τους. Εί-

μαι τόσο ευντυχής, χουσύ μου Βί!

'Αλήθεια, και κάτι άλλο άκούη... Παρ' όλο που θα έκανα μια γράφα

χθές 'Ενώ πίνω με το σοά μας, ρώ-

τησα την 'Ελζα αν της άρεσει ο

Μπίλλυ Ντέρου, της δέχθησες το

Χάρου Κλαί, και μου απάντησε ο-

χι, γιατί γενικώς δεν της άρεσει

κανένας τραγουδιστής της Τζάζ. Εί-

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

νε όλοι σαχλοί και τραγουδούν με τη μύτη τους. Φυσικά, δεν τόλμησα πια να πω ότι γνωρίζω τον Μπίλλυ. Φαντάσουν τί μασκαράδικα θα πάθαινα...

'Αντίο, χουσύ μου, πρέπει να έτοιμασθώ, γιατί δπου νάναι θα έρθει ο Ούγος να με πάρει με το αυτοκίνητό του.

Μ' αγάπη και φίλια.

Μελίτσα

Νοσοκομείο 'Αγίας Χιλίας

'Αγαπητή μου Βί,

Συμβούλεψέ με τί πρέπει να κάνω; Τάχω χαμένα! Χθές ο Ούγος μου ζήτησε να γίνω γυναίκα του. Είνε έρωτευμένος μαζί μου... Κι' εγώ όμως τον συμπαθώ τρομερά. Καταλαβαίνεις τί τύχη για μένα ένας τέτοιος γάμος! Θα έμπαινα σε μια παλιά άρχοντική οικογένεια. Σκέψου το, Βί!...

'Αλλά τί θα γίνω με τον Μπίλλυ; Μολονότι δεν είμαστε φανερά μνηστευμένοι, όστόσο διατάζω να του πω τέτοιο πράγμα. Είπα στον Ούγο να μου δώσει καρδιά για να σκεφθώ. Συμβούλεψέ με, χουσύ μου. Κοντεύω να τρελλαθώ...

Μ' αγάπη.

Μελίτσα

Σαουθάμπτον

'Αγαπητή μου Μελίτσα,

Τό περίμενα αυτό! Πρέπει ν' αποφασίσω μόνη σου. Τί μπορώ εγώ να σου πω; Μήπως ξεγελάστηκες, γιατί ο Ούγος είνε πλούσιος; Αυτό δεν σημαίνει τίποτε, αγαπητή μου, σκέψου καλά πρώτα, πουν από τους δυό αγαπας και μονάχα τότε ν' αποφασίσεις. Η αγάπη είνε τό μόνο που λογαριάζεται. Πρόσεξε μη τυχόν μετανοιώσεις αργότερα. 'Ο Θεός να σε φωτίσει, χουσύ μου.

Μ' αγάπη.

Η φίλη σου Βί

Μπαρμπεύ Χίλ. Ντέβον.

'Αγαπητή μου Βί,

'Απεφάσισα να παντρευτώ με τον Ούγο. 'Εφυγα από το νοσοκομείο και μένω τώρα με τους Γουέκφορντ. Τον 'Οκτώβριο θα γίνω ο γάμος μας. 'Εγραφα στον Μπίλλυ. Μου απάντησε πως δεν με παρεξηγεί και μου εύχεται να ζήσω ευντυχής. Εύχαμαι κ' εγώ να τον αγαπήσω μια καλή νέα. Του αξίζει.

'Αντίο, χουσύ μου. 'Εννοώ να παρευσεθής στο γάμο μας.

Η φίλη σου Μελίτσα

Σταθμός 'Εθνικού Πομπού (200

κ. χ. 1500 μ.). 10 Αύγουστου,
5.05 μ. μ.

—Καλησπέρα σ' όλους! 'Εδώ η Τζάζ Χάρου Κλαί, Ξενοδοχείο Μπαϊνφαιρ, Λονδίνον. Το τραγούδι που ακούσατε ήταν το «'Αντίο, αγάπη μου». Τώρα θ' ακούσετε το «Μελαγχολικές στιγμές». Τραγουδιστής ο κ. Μπίλλυ Ντέρου.

Λονδίνον

'Αγαπητή μου Βί,

'Εχω φοβερά νέα να σου πω. Τα θαλάσσωσα! Χθές που παίνομα το σοά μας, η μίσση Γουέκφορντ έβαλε έμπρός τη ραδιόλα. Δεν είχα άκουσει πια τον Μπίλλυ από τότε που τα χάλασα μαζί του. 'Όταν ξαφνικά, κατά σύμπτωση, ακούστηκε η φωνή του Μπίλλυ. Δεν ξέρω αν τό φαντάστηκα, μα μου φάνηκε πως είπε πολύ - πολύ σιγά: «Μ' ακούεις, Μελίτσα;» Τόση ήταν η ταραχή μου, ώστε τό φλυτζάνι που κρατούσα στα χέρια μου έπεσε και μ' έγινε χίλια κομμάτια. Σηγ-χρόνος ξέσπασε σε λυγμούς... Φυσικά, οι άλλοι έμειναν κατάπληκτοι και με ρώτησαν τί μου συνέβη. 'Αναγκάστηκα τότε να πω όλη την αλήθεια. Κατάλαβα εκείνη τη στιγμή πως άγαπούσα τον Μπίλλυ κ' όχι τον Ούγο. 'Ο Ούγος φέρθηκε μαζί μου με μεγάλη λεπτότητα και η μίσση Γουέκφορντ θαροώ πως ευχαριστήθηκε, γιατί ναι μεν δεν είχε φέρει αντίρρηση στην έπιθυμία του γιου της, μα κατά βάθος νομίζω πως δεν της πολυάρεσε αυτός ο γάμος. Είχε άλλα όνειρα για τον Ούγο της. 'Εφυγα τό ίδιο βράδυ, και τώρα μένω στο Λονδίνον, στην παλιά σαπτονοικοκυρά μας.

'Εσφαλα, Βί, τό αναγνωρίζω.... Θαμπώθηκα από τό πλούτη τους... 'Αλλά τί θα γίνω, τώρα που έχασα και τον Μπίλλυ; 'Ω, είμαι πολύ-πολύ δυστυχής!...

Η φλυμένη Μελίτσα σου

Τηλεγράφημα

Για τον κ. Μπίλλυ Ντέρου, Ξενοδοχείον Μπαϊνφαιρ, Λονδίνον. Μελίτσα βρίσκεται Λονδίνον. 'Οδός Βίντον 19. Σε θέλει. Βί

«'Ημερήσιος Ταχυδρόμος»

Ραδιοφωνικά Είδησεις

'Αγγέλλουμε ευχαριστως τους γάμους του κ. Μπίλλυ Ντέρου, του γνωστού τραγουδιστού της 'Ορχήστρας Χάρου Κλαί, με την χαριτωμένη με Μελίτσα Σιν-Κλαί, του μαλλίτου του θεάτρου Χάι-Τζινκς. Εύχόμεθα βίον ανέμελον.

R. B. SAXE

“Όπως σάς υποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, είνε τό ύπεροχον αισθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Και τό άριστούργημα του ρωμαντισμού

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ύλού

‘Επίσης άρχισε η διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

“Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τά άριστουργήματα μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τό «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 έκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

‘Ετσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με τό έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, έκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τά «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως όνομάσθησαν τά έργα που σάς χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίζουν τά 4 δελτία και τάς 8 δραχμάς εις τά ‘Υποπρακτορεία των ‘Εφημερίδων και θα λαμβάνουν τά βιβλία.

Στάς 15 Ιουνίου θα κυκλοφορήση ή

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

‘Επίσης έτοιμάζονται τό αισθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματα.

‘Η εύκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τω ‘Εξωτερικώ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τάς 8 δραχμάς, και τά έξοδα αποστολής των βιβλίων, και τότο, διότι θα ήτο λίαν έπιζημία διά τό Γραφείον μας μία ταιούτη έπιβάρυνσις. Εις τάς πόλεις του ‘Εξωτερικού όπου υπάρχουν ‘Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου ‘Αθηνών, οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τά βιβλία των από τους κ. κ. ύποπρώτους.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Δέν θα φύγεις...
Τί σου έκανα γιά
νά μ' έγκαταλεί-
ψης;

—Χαίρε του είπες
έκείνη. Πρέπει να
έξαναγυρίσω. "Ε-
λα αύριο τό πρωί
στό σπίτι. Θα σε
παρακαλώ... Χαίρε!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτός τώρα, με τό μετάπο
του έπανω στα γόνατα της φί-
λης του, ένοιωσε ν' άνεωραίν
στα μάτια του ένας χειμαρρος
δακρύων, που παρέσυρε το πα-
ρελόν του, την αγάπη του, ό-
λο τον έαυτό του.

Η Τζούλια, χαϊδεύοντας έ-
λαφρά με τό χέρι της τό μαλ-
λιά του νέου, εξακολούθησε:

—Μη νομίσω πώς μνησικα-
κώ έναντίον σου... Δέν άλλαξα
δίόλου... Δέν θ' αλλάξω ποτέ,
είμαι πάντα η ίδια γιά σένα—
αυτό που σου λέω είνε ή μόνη
αλήθεια... Σ' αγάπησα πολύ,
λατρεμένα μου!... Θέλω, όπως
και πρίν, να είσαι εύτυχισμέ-
νος... Αν είμαι θλιμμένη σήμε-
ρα, αυτό συμβαίνει, γιατί δέν
μπορώ πια έγώ να σε κάνω
και στό μέλλον εύτυχισμένο...
Αυτή είνε ή θλίψη μου...
'Ο Μωρίς τραύλιζε:

—Τζούλια!... Τζούλια μου!...
Γιού μου!

—'Ο αγάπας όπωσδήποτε λί-
γο τη φτωχή Γιού σου, δέν είν'
έτσι; Όταν θα τί σκέφτε-
σαι... άργότερα... Ξέρεις... θα
δής πώς δέν έφταγε εκείνη...
άν έσύ ήσουν νέος, τόσο νέος
γι' αυτή!... Νά σκέφτεσαι πάν-
τα γι' αυτήν, ό,τι σκέφτεσαι σή-
μερα αγάπημένο μου. Τώρα
νοιώθεις θλίψη που δέν μ' αφή-
σης, τό βλέπω...

—'Ο Μωρίς, χωρίς να σηκώνει
τό κεφάλι του, μά σφίγγοντας
πάντα τη μέση της Τζούλιας
μέσα στα ένώνια χέρια του,
φώναζε δυνατά:

—Δέν ξέρω! Δέν θέλω!...

Η Τζούλια άφησε να γαλη-
νέψουν τά τινάγματα του νευ-
ρικού κορμιού του, έλυσε κα-
τόπιν τά χέρια του με μία κί-
νησι γλυκιά και είπε:

—Εγώ πηγαίνω!

Μήπως άνιερνούνταν;
Πραγματικά θα του έφευγε
έτσι ή Τζούλια, θα τον άφηνε
γιά πάντα;

Ποτέ δέν είχε προβλέψει αύ-
τό τό πραγματικό τέλος του έ-
ρωτά τους... Τό τέλος αυτό τον
τρόμαξε πάρα, τον άφώπλιζε...

Κρεμάστηκε άπελπισμένος ά-
πό τά χέρια της:

—Μείνε, Τζούλια!... Δέν είνε
δυνατόν!... Δέν θα μ' αφήσης;

—'Ο Μωρίς, καθώς τον άπώ-
θησε, κλονίστηκε γιά μία στιγ-
μή...
Και κατά την πολύ σύντομη
αυτή στιγμή, ή δυστυχισμένη
γυναίκα έφυγε...
—Όταν ή Τζούλια έφυγε, ό
Μωρίς δέν ρηκε τό θάρρος
νά την ακολουθήσει. Ένα τει-
χος είχε ανορθώσει πρό όλί-
γου μεταξύ τους... Τό καταλά-
θαινε, τό ένοιωθε αυτό...
Κιχηκε στό κρεβάτι του
ντυμένος κι' άρχισε να όλόλυ-
ζη. Ναι, ήταν αλήθεια, κάτι
άπ' τη ζωή του είχε πεθάνει...
Γιατί έκλαιγε; Γιά την χαμέ-
νη αγάπη του; Γιά τον ίδιο
τον έαυτό του; Γιά τον ίδιο
Αυτή ή δακρυσμένη γυναίκα,
που του είχε φύγει πρό όλί-
γου, ήταν ή νεότης, έπαιρνε
μαζί της ματωμένα κομμάτια
του έαυτού του...

—Και ή Κλάρα; άναρωτή-
θηκε.
Τό όνομα, ή όψη, τό άρωμα,
τό παρουσιαστικό της νέας κό-
ρης του ήρθαν έξαφνα στό μυ-
αλό... Σ' αυτή την άναπόλησι
άπάντησε ένα έσωτερικό σκίρ-
τημα, κάτι άυπόταχτο στον
πόνο του, στην ίδια τη λογική
του... Κατηγόρησε τον έαυτό
του γι' αυτή την ταπεινή χα-
ρά, όπως ένας γλεντζές χρε-
ωκοπημένος μπορεί να κατη-
γορήσει τον έαυτό του, όταν
πεθαίνει ό αγαπημένος του πα-
τέρας και χαίρεται κατά βά-

θος γιά την κληρονομία που
θα πάρη...

—'Ο Μωρίς έμεινε βυθισμένος
γιά πολλήν ώρα σ' αυτές τις
σκέψεις. Έντομεταξύ νύχτωσε
κι' έπειδή πείνασε, βγήκε έξω.
Οί λιθόστρωτοι δρόμοι, έρη-
μοι και πένθιμοι, άνοιγαν σαν
μεγάλοι διάδρομοι. Κάθε τό-
σο, ένα άμάξι περνούσε άργά
κι' έστρίβει...

Με τό μέτωπο βαρύ — κου-
ρασμένος από τό ταξίδι, συν-
τριμμένος από τις πρόσφατες
συγκινήσεις, ένοιωθε ώστόσο
την ανάγκη να κινηθεί, να έ-
ξαντλήσει τό σώμα του... Έτσι
βάδισε κατ' ευθείαν μπροστά
του. Πέρασε τό Σηκουάνα στη
γέφυρα "Αλμα, έφτασε στη λε-
ωφόρο Μποςκέ και την άκο-
λούθησε ως τη Στρατιωτική
Σχολή.

Έκεί, τά φανάρια, ένός κέν-
τρου τράβηξαν την προσοχή
του. Σήκωσε τά βλέμμάτα του
και είδε πώς ήταν ένα ρεστω-
ράν. Τότε, καθώς θυμήθηκε ό-
τι είχε βγή έξω γιά να φάη,
μήκε μέσα.

Στό ρεστωράν, αυτό σύνα-
ζαν άξιωματικοί της Στρατιω-
τικής Σχολής. Οί περισσότε-
ροι άπ' αυτούς ήταν με πολι-
τικά και λίγους φορούσαν άκό-
μα τά στρατιωτικά τους. "Ο-
λοι θορυβούσαν γύρω άπ' τό
τραπέζι. "Εδλεπε κανείς έ-
κεί και γυναίκες και κυρίες ά-
ξιωματικών, ντυμένες όπως
στην έπαρχία. Μερικά ζευγά-
ρια έρωτευμένων καθόντουσαν
παράμερα και κουβέντιαζαν
σιγαλά, σκυμμένοι ό ένας
πρός τον άλλον.

—'Ο Μωρίς κάθισε κοντά στό
τραπέζι, στό όποιο έκαναν με-
γαλειτερη φασαρία. "Ηθελε ν'
άπασχολήσει τη σκέψη του. Δι-
έταξε και του έφερον μία μο-
τίλια σαμπάνια. Τό γκαρσόνι,
μαντεύοντας είναι άσυνήθιστο
άριστοκρατικό πελάτη, τον πε-
ριποιόταν με προθυμία και
σεβασμό.

Σιγά-σιγά, ή ζέστη, ό θό-
ρυθος, τό κρασί, έδιώξαν από
τό βαρύ κεφάλι του τις σοβά-
ρες σκέψεις που τον βασάνι-
ζαν. "Επειδή από ένα παρατε-
ταμένο γεύμα, έφυγε από τό
ρεστωράν, περπάτησε πάλι άπ'
τις λεωφόρους, με τό κεφάλι
βαρύ και άδειανό συγχρόνως.
Δυνατές πνοές άνέμου σφρά-
νιαν τους έρημωμένους πελά-
δρόμους, στους όποιους πρό ό-
λίγου άπλωνόταν ό θόρυβος
του πλήθους.

—Ένα συναίσθημα έλευθερίας

πόν μέθυσε ξαφνικά.

Παρ' όλη τη θλίψη του, παρ'
όλη την άνικανότητά του να
σκεφθεί έκείνη τη στιγμή, ένα
ξανανειώμα, ένα ξαναγέννημα
μέσ' στην έλπίδα γινότανε μέ-
σα του.

Κάποιο άκαθόριστο φως, μά
που μεγάλωνε όλοένα, έλαμπε
στά έρείπια και στη νύχτα της
καρδιάς του.

—'Ω! πόσο σκοτεινές και θο-
λές είνε ή ανθρώπινες καρδιές
μας, άκόμα κι' ή πιο ελκικρι-
νείς!

Ποτέ ό Μωρίς δέν την είχε
αίσθανθή τόσο καλά την καρ-
διά του, που ήταν παγινίδι του
έρωτος, τυραννική στις λα-
χτάρες της, όπως και στις άρ-
νήσεις της. "Αν και λιγωμέ-
νος άκόμη άπ' τον έρωτα, έ-
χοντας στό μέτωπο τό αλάτι
των δακρύων της Τζούλιας και
στά μάτια τό κάψιμο των δικών
του δακρύων, να που ένοιωθε
κιόλας πώς ξαναγεννιόταν, προ-
σκαλεσμένος άλλοι, προς άλ-
λους παλμούς άγάπης, προς
άλλα δάκρυα και άλλες χαρές,
πρός τό μέλλον...

Αυτή ή νύχτα, κατά την ό-
ποια περιφερόταν στα τέλεια,
κατά μήκος των προκυμαίων
του Σηκουάνα, μακρὰ, μα-
κρὰ, ως τό "Ωτέιγ — αυτή ή
βραδυά έμεινε στην άνάμνησί
του, σαν ένα πράγμα θλιβερό
και χρήσιμο, σπουδαίο και
μπερδεμένο. Την θυμό-αν, όπως
θα μπορούσε να θυμάται ένα
στερωτό έντομο ή μυστηριώδη
έργασία της φύσεως, που από
σκουλήκι τό έκανε πεταλούδα.
Σ' αμείνους και πανί-νυρες δυ-
νάμεις είναν δουλειές μέσα
του θαιμιαστικού — κι' ένοιωθε
ότι αν ήλν νύκταν αή ή έρ-
γασία, αν θα είχε πια τό θάρ-
ρος να ζήσει...

Πότε τελείωσε αυτή, ή όποια
παραστάθηκε σαν ένας ξένος σε
μία μάχη, στην όποια ή σημαία
του δέν είν' άνακατεμένη;

Πότε ξαναγύρσε σπίτι του;

Πότε πλύνισε;

Πότε κοιμήθηκε;

Όποτε κι' ό ίδιος δέν τό ήξε-
ρε...

Δέν θα μπορούσε να τό πη,
όταν, την άλλη μέρα τό πρωί,
εύπνησε έξαιρετικά έξαντλημέ-
νος και όμως με ή σκέψη δι-
αυνή.

—'Η θυρωρός ήταν δοθια κον-
τά στό κρεβάτι του και άπλω-
σε προς αυτόν ένα τηλεγράφη-
μα, που μόλις ή έλασε φέρε!

Προεργόταν από τη Τζούλια
κι' έγραφε μονάχα τά εξής:

«Αν ήγγειλα την επιστροφή σου
στό σπίτι. Η Κλάρα και ό πατέρας
της σε προσμένουν. Έλα σήμερα
τό πρωί. Μην άργήεις.

—'Η παλαιά σου φίλη
ΤΖΟΥΛΙΑ ΣΥΡΖΕΡ»

Αυτό ήταν όλο. Τόσο άπλό!
Τόσο καθαρό!...

Πόσο εύκολα τελείωνε ή κρί-
σις που τόσο την είχε φοθη-
θή!...

—Ένα κομμάτι της καρδιάς
είχε ακρωτηριασθή!

—Ε, λοιπόν, θα ζούσε με όση
καρδιά του άπομένε... Πάντως
είχε θεραπευθή από την άρρώ-
στεια του και θα μπορούσε να

προχωρήσει μέσα στη ζωή.

Τό παλιό δοτρακό της άπεί-
πισίας που σκέπαζε τά μάτια
του έπεφτε έπιτέλους.

—Ελπίζε, ήθελε να έλπίζε...

Ξαναβρισκόταν γεμάτος δύ-
ναμι και νεότητα, βαδίζοντας
πρός τό μέλλον.

—Κάποιος ύποφέρει γιά μέ-
να, συλλογιόταν. Μά δέν μπο-
ρώ να κάνω τίποτε γιά να τον
έμποδίσω να ύποφέρει. Ναι, δέ-
χομαι μία θυσία. Μά κάθε πλά-
σμα δέν ζή από τις θυσίες των
άλλων;»

Και, σκεπτόμενος τη φτωχή
Τζούλια, που τη στιγμή έκείνη
θυσιάζοταν εκούσια, κατάλαθε
ότι σ' αλήθεια εξακολουθούσε
πό μητρικό ρόλο της κοντά του,

ότι, άφου τον εξαλούχησε, τον
έριχνε πάλι στη ζωή, έναν άν-
θρωπο κανούργιο, βγαλμένο
από τ' άγιασμένα σπλάχνα
της.

—Εμπρός! είπε ό νέος δυ-
νατά. Πρέπει να ένεργήσω.

Και ντύθηκε βασιστικά ά-
πανορεύοντας στον έαυτό του
να παρασυρθή από τά όνειρα...

Βγήκε έξω, ρίχτηκε σ' έν ά-
μάξι, κι' έδωσε στον άμαξά τη

διεύθυνση του μεγάρου Συρζέρ.
Κάθε τόσο όμως ή καρδιά
του πιανόταν από άγωνία.

—Κάτι φριχτό συμβαίνει... Θα
συμθί... σκεφτόταν.

Και γιά να μη σκέφτεται, έ-
ξανάγκαζε τον έαυτό του να
κυττάξη τά καταστήματα, τις έ-
πιγραφές, τά δέντρα...

Όταν του άνοιξαν την πόρ-
τα του μεγάρου, που τόσες φο-
ρές την είχε δρασκελίσει άλλο-
τε, είπε από μέσα του:

—Περνώ τό μοιραίο ποτάμι
της ζωής μου.

—Ένας λυγμός άνασήκωσε τό
στήθος του και του φάνηκε ότι
κι' αυτό που θα έκανε τώρα, οί
άλλοι του τό πέθαιναν να τό
κάνη...

—Κι' είσαι βέβαιος πώς αυτό
θα είνε ή εύτυχία;» τον ρωτού-
σε μέσα στό βάθος του έαυτού
του μία φωνή.

Μά τί συνέβαινε λοιπόν;
Μήπως τό σπίτι ήταν άδειο,
άκατοίκητο;

Γιατί δέν έρχόταν κανείς να
τον ύποδεχθή;

Είνε φτάσει στην είσοδο του
ναλάζιου σαλονιού, χωρίς να
δη κανένα.

Μά μπήκε μέσα...

—"Ήξερε, αισθανόταν, μάντεψε
ότι εκεί θα γραφόταν ό έπιλο-
γος του δράματος.

Και πραγματικά, είδε άμέ-
σως μπροστά του έκείνη, την
Κλάρα, την παιδούλα, γιά την
όποια τόσα είχε ύποφέρει, και
την όποια κατακτούσε τώρα, με
τη θυσία, με την άγωνία μιας
άλλης.

Την είδε που τον περίμενε, ά-
δυνατισμένη, χλωμή, μά χαμο-
γελαστή, μά νικήτρια...

Γι' αυτή τη λεπτή παιδούλα,
έξορες θυσίες είχαν γίνει, πόσες
έξορες, πόσα δάκρυα είχαν χυ-
θή!

Τού φάνηκε σαν τη νεαρίδα
που όριζε τη ζωή του... Μά τά
λεπτά της δάκρυα είχε λύσει
τό νήμα της εμαρμένης, τριών
υπάρξεων και τό νεραϊδένιο σφε-
ρεμα είχε ύφανθή από τό νήμα
αυτό.

—Κλάρα! φώναξε.

—Έκεν την προσπαθούσε να του
χαμογέλαση, καθώς άναρθώθη-
κε μπροστά του με τη γοητεία
των κατασφαιρών ματιών της,
της πάλλευκης έπιδερμίδος
της, των χιλιών της, που τό
χρώμα τους τό έλικο δέν τό εί-
χε σθήσει ό πυρετός τόσων ή-
μερών...

Τό αίμα της είχε πλημμυρίσει
τώρα τά μάγουλα και τους δι-
άφαιους λόβους των αυτιών
της.

—'Ο Μωρίς την τράβηξε κοντά
του, την άγκάλιασε.

—"Α! Σ' αγαπώ! Σ' αγα-
πώ! της φώναζε.

—Έκείνη του έτεινε τό μέτωπό
της, που τό φίλησε παραφορα.

—'Η βασκανία είχε ζορκιστή
πειά. "Η χαρά της νίκης έδιώ-
γε από την καρδιά του Μω-
ρίς τις τελευταίες τύψεις, τους
πλευταίους οίκτους, τους ά-
χνους του πόνου.

Μά τά λόγια έλειπαν από τις
σκέψεις του κι' ή δύναμεις από
τις κινήσεις τους.

—'Η Κλάρα ξανάπρεσε στην κα-
ρέκλα, που ήταν καθισμένη
προσποιημένα με τό Μωρίς
μπροστά στα πόδια της.

Κι' έντελώς φυσικά, μέσα σ'
όλην αυτήν την κατάρρευσι του
πασιλόνιου του, από την ό-
ποια μονάχα ή παιδούλα, που
είχε μπροστά του είχε άπομεινε,
ένοιωσε την άνάγκη να κατα-
φύγη στό μόνο όπλο που όπλη-
χε τώρα γι' αυτόν. "Εγερσε τό
μέτωπό του σ' αυτό τό παρθε-
νικό στήθος, όπως άλλοτε στό
στήθος της ώραιας υπέρας
του, όπως χθές στα στήθος της
Τζούλιας.

—Έφαινα, ή Κλάρα ψιθύρισε:

—Μωρίς!

—'Ο νέος άνασήκωσε τό κεφα-
λι του και κύτταξε...

Κι' αυτό που είδε, τον έκανε
να παγώσει στη θέσι του.

—'Η Τζούλια ήταν έκεί, μπρο-
στά τους.

Περνώντας άπ' έξω, είχε στα-
θή μπροστά στό άνοιγμα της
πόρτας, χωρίς να την άντιλη-
φθού.

Κι' είχε χορτάσει τόση ώρα
τά μάτια της με τό θέαμα που
έβλεπε τώρα εκεί...

(Ακολουθεί)

Η Γενεβιένη χτύπησε τον αδελφό της με ένα πιστόλι στο κεφάλι...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΜΠΑΛΤΑΖΑΡ

Πώς η Γενεβιένη Πρεμουά έγινε ιππότης Μπαλταζάρ. Η φυγή της από το χωριό της. Τα πρώτα της κατορθώματα. Η επιβολή του «ιππότη» στους στρατιώτες του. Απροσδόκητες έρωτικές περιπέτειες. Ο που η γυναίκες πεισμώνουν γιατί ο «ιππότης» μένει αδιάφορος στα θέλημά τους. Πώς μια κοπέλλα έγινε καλογρηά. Πώς ο ιππότης απέκαλυψε το φύλο του, κτλ. κτλ.

λμνη αίματος, φοβήθηκε. Νόμισε ότι τον είχε σκοτώσει... Η σκέψη ότι διέτρεχε τον κίνδυνο να την συλλάβουν, να την πάνε στη φυλακή και να την καταδικάσουν σε θάνατο — να χάσει δηλαδή τη ζωή της ή την ελευθερία της — έκανε το μυαλό της να σάλευση... Και η Γενεβιένη, μισή, από την απελπισία της, μάζεψε όσες οικονομίες είχε, βάλλησε ένα αλογο και τράβηξε για το Ντοναί, την πρωτεύουσα της περιφέρειας, χωρίς να γυρίσει πίσω το κεφάλι της...

Μόλις έφτασε στο Ντοναί, πρώτη της δουλειά ήταν να παραγγείλει ένα άρτορο κοστούμι. Κατόπιν φρόντισε να βρει ένα άρτορο όνομα. Τό «Ιππότης Μπαλταζάρ» της άρεσε εξαιρετικά. Και υ' αυτό το όνομα κατέταξε τον πρώτο γυναικά της ζωής, τις περιπέτειες και τα κατορθώματα θα σας εξιστορήσουμε σήμερα.

Η Γενεβιένη Πρεμουά γεννήθηκε στο Γκός, στις 15 Μαρτίου 1860. Από μικρό παιδί, σε ηλικία πέντε ετών, τα κοριτσάκια καταγίνονταν με τις κοιλίες, αυτή είχε δώσει ικανά δείγματα του απάσας χαρακτήρα της. Η μεγαλύτερη ευχαρίστησή της ήταν να τσακωνόταν ή να παίχτη πετροπόλεμο με τ' αγόρια του χωριού. Όταν έγινε δώδεκα ετών, καθάλουσε αλογο άσέλλωντο υ' έτρεχε στους κάμπους και στα λιβάδια, χωρίς να φοβάται μήπως πέσει κάτω και σκοτωθεί, ήξερε σημάδι στην έντελεια και χειριζόταν το σπαθί σαν τον καλύτερο σωματοφύλακα.

Όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων, η Γενεβιένη πέταξε τα φουστάνια και φόρεσε ανδρικά ρούχα. Καταλαβαίνετε, βέβαια, τι σκάνδαλο δημιουργήθηκε τότε στο χωριό. Όλοι άρχισαν ν' αποφεύγουν την Γενεβιένη, να την θεωρούν δαιμονόπληκτη και να αποστηρίζουν σοβαρώτατα ότι το παράξενο αυτό πλάσμα θα έφρανε μεγάλη συμφορά στον τόπο.

Μια μέρα, ένας από τους πολλούς αδελφούς που είχε η Γενεβιένη, θέλησε υποχρεώσει τον να της δώσει ένα γέρο... μπάστο, για να την εναναφέρει στην ευθεία οδό... Νόμισε ότι με το μάθημα αυτό θα συνέτιζε την αδελφή του. Μά η χειρονομία αυτή έφερε αποτελέσματα αντίθετα από εκείνα που περίμενε: «Η Γενεβιένη έγινε έξω φρενών από το θυμό της, άρπαξε ένα πιστόλι από την κνήμη του και χτύπησε με τον κλώνιο τον αδελφό της στο κεφάλι τόσο δυνατά, ώστε τον ξάπλωσε χάρω αναίσθητο.

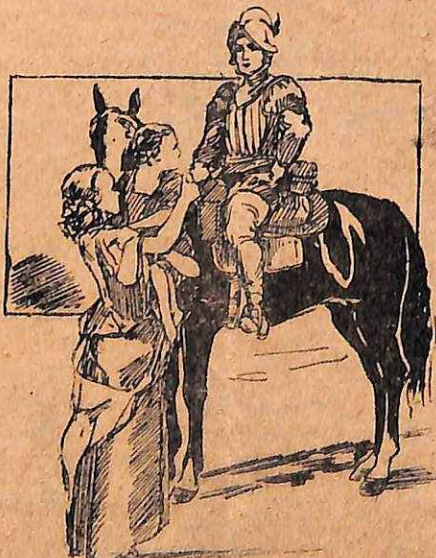
Όσο υ' αν ανδρόφρανε η Γενεβιένη, όταν είδε τον αδελφό της ξαπλωμένο καταγής, μέσα σε μια

θερία της — έκανε το μυαλό της να σάλευση... Και η Γενεβιένη, μισή, από την απελπισία της, μάζεψε όσες οικονομίες είχε, βάλλησε ένα αλογο και τράβηξε για το Ντοναί, την πρωτεύουσα της περιφέρειας, χωρίς να γυρίσει πίσω το κεφάλι της...

Μόλις έφτασε στο Ντοναί, πρώτη της δουλειά ήταν να παραγγείλει ένα άρτορο κοστούμι. Κατόπιν φρόντισε να βρει ένα άρτορο όνομα. Τό «Ιππότης Μπαλταζάρ» της άρεσε εξαιρετικά. Και υ' αυτό το όνομα κατέταξε τον πρώτο γυναικά της ζωής, τις περιπέτειες και τα κατορθώματα θα σας εξιστορήσουμε σήμερα.

Η Γενεβιένη Πρεμουά δεν άρχισε να γίνι καλά από τα τραυματά της. Και επειδή ο πόλεμος είχε τελειώσει στο μεταξύ, έπ' έ στρεψε στην Αίλλη, μαζί με το υ' ν τ αγμά της.

Δεν είχε δύσκολο να υποθέσει κανείς ότι ένας ιππότης τόσο νέος και άρτορος θα μπορούσε να κάνει τέτοια πράγματα. Μά η Γενεβιένη δεν μπόρεσε ν' άποφύγει την προσοχή όλων. Έτσι, και η Γενεβιένη δεν μπόρεσε ν' άποφύγει την προσοχή όλων. Έτσι, και η Γενεβιένη δεν μπόρεσε ν' άποφύγει την προσοχή όλων.

—Έδωκε την ελπίδα σου στο παιδί σου, τι πότα Μπαλταζάρ!...

βολή της. Από τις ώριμότερες και πλουσιότερες κοπέλλες της Αίλλης... έρωτεύθηκαν τρελλά τον ιππότη Μπαλταζάρ και θα ήσαν πρόθυμες, σ' ένα μονάχα νύμφα του, να γίνουν γυναίκες του...

Καταλαβαίνετε σε τι δύσκολη θέση βρέθηκε τότε η Γενεβιένη. Όστόσο, κατόρθωσε ν' άποφύγει τον σκάνδαλο με μια εύλογη δικαιολογία: Έλεγε ότι ήταν άποφασισμένη να μη παντρευτεί, έπειδή η αγάπη κάνει τριμύρη και στοργική την καρδιά του πολυμίστου... Η απάντησή αυτή θεωρήθηκε ένδειξη περιφρόνησης προς τις ώριμες της Αίλλης. Από την μια μέρα στην άλλη, η Γενεβιένη είδε να κλείνονται γι' αυτήν η πόρτες των καλύτερων σπιτιών της πόλεως. Και ο ιππότης Μπαλταζάρ άναγκάστηκε, προ της «γενικής καταγραφής» εναντίον του, να φύγει από την Αίλλη και να μπει σε νέες πολεμικές περιπέτειες.

Ύστερ' από λίγο καιρό, ήταν άξιωματικός και είχε υπό τας διαταγές του διακόσιους άνδρας γενναίους και άποφασιστικούς, βέβαια, αλλά τόσο σκονιστού και του παλαιοτού. Τόση όμως ήταν η δύναμη έπαυλης που είχε αυτή η γυναίκα, ώστε όλοι οι στρατιώτες της τής έστρεμαν — τον έτρεμαν δηλαδή, γιατί κανείς δεν μπόρεσε να άπτενυθί το πραγματικό φύλο του άρχηγού.

Την εποχή εκείνη συνέβη στην Γενεβιένη μια περίεργη περιπέτεια. Μια άρχοντοπούλα από το Κομπρά, γοητευμένη από την όμορφιά και την ανδρεία του ιππότη Μπαλταζάρ, άποφάσισε να τον κατακτήσει δια της βίας, άφού εκείνος άπέφρανε τις γυναίκες. Και μια μέρα τον κάλεσε στο σπίτι της, βεβαίως ότι θα κατόρθωνε να τον συγγενήσει με την καλλονή της, και με τα μέσα που χρησιμοποιούν συνήθως οι γυναίκες σ' αυτές τις περιπτώσεις. Μά ο ιππότης φάνηκε και πάσι να μην ήθελε να γίνει η γυναίκα της. Έτσι, και η Γενεβιένη δεν μπόρεσε ν' άποφύγει την προσοχή όλων. Έτσι, και η Γενεβιένη δεν μπόρεσε ν' άποφύγει την προσοχή όλων.

μολόγησι... Ο Μπαλταζάρ, βλέποντας ότι τα πράγματα άρχισαν να παίρνουν άσχημο όρφο, προσπάθησε να δώσει στην άρχοντοπούλα να καταλάβει ότι ήταν προτιμότερο γι' αυτήν να τον ξεχάσει. Μά η έρωτευμένη νέα δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτα. Κ' όταν βεβαιώθηκε ότι κινδύνευε να χάσει τον άνδρα που άγαπούσε, άπέφασε να καταφύγει σ' ένα διάδημα ύπερβολικά τοιμηρό: Έλεγε στους γονείς της ότι ο ιππότης την είχε ξεπλανήσει και β' επρόκειτο να γίνι μητέρα από αυτόν!...

Οι γονείς της κατέλας παρουσιάσαν άμέσως στον συνταγματάχη του ιππότη και του παραπονήθηκαν γι' τη διαγωγή του άξιωματικού του... Στην ύπόθεσι αυτή ένα μονάχα τέλος μπόρεσε να δοθεί: ο Μπαλταζάρ έπρεπε να έπανορθώσει το σφάλμα του και να πάρη γυναίκα την άρχοντοπούλα!

Ο ιππότης βρέθηκε τότε σε δύσκολη θέση. Τι έπρεπε να κάνει; Ν' άποκαλύψει ότι η κοπέλλα έλεγε ψέμματα; Άλλά τότε θα ήταν άποφασισμένος να φανερώσει ότι και άλλος, ότι δηλαδή δεν ήταν άνδρας, μά γυναίκα, πράγμα που δεν θα το έκανε με κανένα τρόπο. Ν' άρνηθεί να στεφανωθεί την άρχοντοπούλα; Ο συνταγματάχης του τον είχε άπειλήσει ότι θα τον καθαίρει και θα τον κλείσει στη φυλακή, αν δεν νομιμοποιήσει τις σχέσεις του με την κοπέλλα...

Τέλος ο Μπαλταζάρ κατέφρανε σ' ένα στρατήγημα, γι' να βγί από το αδιέξοδο. Έδήλωσε ότι θα έκανε τους γάμους του με την κοπέλλα, όταν όμως επιστρέψει από την προσοχή έστρατεία του. Η πρότασι του αυτή φάνηκε λογική. Και ο ιππότης έφυγε. Από το σ' άπαυτο όμως έστειλε μια έπιστολή στη «μνηστή» του, άποκαλύπτοντας σ' αυτήν το πραγματικό του φύλο...

Η άποκαλύψις αυτή έφραζε την έρωτευμένη νέα σε άπελπισία. Και έπειδή καταλάβαινε ότι δεν θα μπόρεσε πια ν' άγαπήσει... άλλον άνδρα στη ζωή της, κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι, γι' να μείνη με την άνάντη της πρώτης και τελευταίας της αγάπης!...

Ύστερ' από λίγο καιρό συνέβη στη Γενεβιένη μια περιπέτεια πιο παράξενη. Μια μέρα παρουσιάστηκε μπροστά του μια γυναίκα, κραιπνώντας στην αγάλη της ένα μικρό παιδί. Και η άγνωστη αυτή έλεπε στον Μπαλταζάρ:

—Δώσε την ελπίδα σου στο παιδί σου, ιππότη Μπαλταζάρ. Θά με θυμάσαι βέβαια!... Είμαι η χωριατοπούλα που σ' έρωτεύθηκε μια νύχτα, πριν από πολλά χρόνια, στο πανδοχείο που κατέβασες!

Η Γενεβιένη κατάλαβε ότι είχε γίνι κάποια παρεξήγησις και ότι κάποιος άλλος συνονόματός του, ο άποιος θα το έμοιαζε και στο πρόσωπο, ήταν ο πραγματικός πατέρας

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΙΖ'.

Στην περίστασι αυτή, η παροιμία «κάνε το καλό για το καλό», δεν έχει καμιά ισχύ. Η γυναίκες δεν κάνουν το καλό στις περιστάσεις αυτές, παρά μόνον για τον εαυτό τους.

Κάποιος διάσημος κατακτητής έγραψε κάποτε ότι δεν υπάρχουν γυναίκες ικανές ν' άντισταθούν στις έρωτικές έφθογους ενός άνδρος.

Μεγάλος λόγος άλήθεια. Γιατί έξέρουμε πολλές γυναίκες που στάθηκαν πιστές στο σύντροφο της ζωής των, έφ' όρου ζωής.

Έν τούτοις, ο κανών αυτός έχει και τις εξαίρέσεις του. Πλείστες όσες εξαίρέσεις μάλιστα.

Πριν μιλήσουμε όμως πάνω σ' αυτές, πρέπει να χωρίσουμε τις γυναίκες σε δυο κατηγορίες. Στις ελεύθερες και στις έγγαμες.

Η ελεύθερη γυναίκα, η νέα δεν είναι άπορθητη.

Μά πάλι πρέπει να την χωρίσουμε κι αυτή σε δυο νέες κατηγορίες:

Στις εύκολες.

Και στις δύσκολες.

Η εύκολη νέα, που διψάει τον έρωτα, θα τρέξη άκάθεκτη να τον βρει.

Δεν μπορεί να την συγκρα-

τού παιδιού... Όστόσο, δεν θέλησε να βγάλει την χωριατοπούλα από την πλάχη αυτή... Κι έδωσε την... πατρική ελπίδα στο παιδί του!...

Και ο ιππότης Μπαλταζάρ, συνεχίζοντας τα πολεμικά του κατορθώματα, τρέχοντας από τη Γερμανία στην Ολλανδία και από την Ολλανδία στην Ιταλία, παντού όπου γινότανε μάχη, έδωσε τέτοια δείγματα τόλμης και γενναιότητας, ώστε ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ' του χάρισε μια μέρα ένα σπαθί με το μονόγραμμα του, γι' να τ' άδειξη την ευαρέσκειά του.

Και μονάχα στα 1702 η Γενεβιένη Πρεμουά, όταν έγκαταστάθηκε στο Παρίσι, κομψομένη από την πολυτάραχη ζωή της, φάνεζε σε το πραγματικό της φύλο. Και όλος ο κόσμος κατέπληξε τότε με το φαινόμενο αυτό...

Η Γενεβιένη πέθανε ύστερ' από λίγα χρόνια και κηδεύτηκε με μεγάλες τιμές. Τέσσερες στρατηγικές έμεταφρασαν το φέρετρό της στην τελευταία κατοικία της...

τήση τίποτε.

Αν μάλιστα δεν υπάρχει και η σχετική οικογενειακή άστροφία, ή έγκαίρος ήθικη καθοδήγησις των γονέων της, ο δρόμος αυτός προς τον έρωτα θα είναι μοιραίως πολύ κατηφορικός.

Στις περιστάσεις αυτές, ή νέες της πρώτης κατηγορίας, άυπομουνού να γνωρίσουν το θελκτικό μυστήριο του έρωτος. Και θα ζητήσουν να τον γευθούν το γρηγορότερο των έρωτα αυτόν.

Θά τον άαζητήσουν παντού.

Μέσα στο πατρικό τους σπίτι, από τον νεαρό εξάδελφό τους, που τις έπισκέπτεται συχνά και τους παρέχει τόσες εύκολιες για την ίκανοποίησι της επιθυμίας των.

Ετσι λοιπόν η άλλοιώς, ο έρωτας μάλιστα πάντα σ' όλες τις καρδιές.

Μπαίνει σ' όλες τις καρδιές. Άνάθε παντού τη φωτιά του.

Με τη διαφορά ότι άλλου φουτάνει με μιάς, έκρηγνυται σαν Βεζούβιος, έν όλη του τη δράσει, κι' άλλου σιγοκαίει, άκοίμητη φλόγα, όσο να φτάσει στο μεγάλο του λαμπαδίσμα.

Είπα παραπάνω ότι στις περιπτώσεις αυτές παίζει σπουδαίο ρόλο η άνατροφή, το ήθικόν φόντο μιάς νέας.

Άκόμη από τους πιο σπουδαίους συντελεστές είναι και η ιδιοσυγκρασία.

Υπάρχουν γυναίκες θερμές και γυναίκες ψυχρές.

Γυναίκες ήφαιστεια και γυναίκες ψυγεία.

Και η πρώτη σ' όμως και η δεύτερη θα πληρώσουν μια μέρα άποφασιστικά το φόρο του έρωτος.

Καταλήγουμε δηλαδή στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχουν γυναίκες που να μπόρουν να ξεφύγουν απ' τη μοιραία περιπέτεια που λέγεται άγάπη.

Αυτά θέβαια προκειμένου για τις νέες.

Και γιατί άλλωστε να συμβούν διαφορετικά τα πράγματα;

Η νεότης πλάστηκε για τον έρωτα. Μ' αυτόν ζή, αυτός θα την οδηγήσει μια μέρα στο θάνατο του Ύμναίου.

—Θά πάει γυναίκα από την έπαρχία, λένε πολλοί.

Κι' όταν τους ρωτούν γιατί, άπαντούν άπελάει:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέ-

του πρώτου τυχόντος δανδή; Έχω καθήκον να της φανώ χρήσιμος στην περίστασι αυτή.

Και... τους φαίνονται χρήσιμοι! Κάμουν οι άνθρωποι... το καθήκον τους!

Υπάρχουν άκόμα και εξάδελφοι που σκέπτονται πολύ πιο άπλα και έγωιστικά, με περισσότερη ελίκρι-ια, ώμη ελίκρινεια:

Λένε: «Επαφελήσου, φίλαράκο, της περιστάσεως. Το κορίτσι σου πέφτει λαχείο!»

Ετσι ή νέα κανονίζει την ύπόθεσι της «έν στενῷ οικογενειακῷ κύκλῳ», γι' να την συνεχίσει κατόπιν... έξωοικογενειακά, στο χορό, στην κοσμική συγκέντρωσι, στον περίπατο.

Ετσι λοιπόν η άλλοιώς, ο έρωτας μάλιστα πάντα σ' όλες τις καρδιές.

Μπαίνει σ' όλες τις καρδιές. Άνάθε παντού τη φωτιά του.

Με τη διαφορά ότι άλλου φουτάνει με μιάς, έκρηγνυται σαν Βεζούβιος, έν όλη του τη δράσει, κι' άλλου σιγοκαίει, άκοίμητη φλόγα, όσο να φτάσει στο μεγάλο του λαμπαδίσμα.

Είπα παραπάνω ότι στις περιπτώσεις αυτές παίζει σπουδαίο ρόλο η άνατροφή, το ήθικόν φόντο μιάς νέας.

Άκόμη από τους πιο σπουδαίους συντελεστές είναι και η ιδιοσυγκρασία.

Υπάρχουν γυναίκες θερμές και γυναίκες ψυχρές.

Γυναίκες ήφαιστεια και γυναίκες ψυγεία.

Και η πρώτη σ' όμως και η δεύτερη θα πληρώσουν μια μέρα άποφασιστικά το φόρο του έρωτος.

Καταλήγουμε δηλαδή στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχουν γυναίκες που να μπόρουν να ξεφύγουν απ' τη μοιραία περιπέτεια που λέγεται άγάπη.

Αυτά θέβαια προκειμένου για τις νέες.

Και γιατί άλλωστε να συμβούν διαφορετικά τα πράγματα;

Η νεότης πλάστηκε για τον έρωτα. Μ' αυτόν ζή, αυτός θα την οδηγήσει μια μέρα στο θάνατο του Ύμναίου.

—Θά πάει γυναίκα από την έπαρχία, λένε πολλοί.

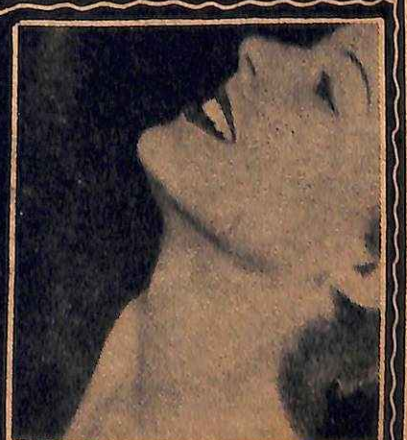
Κι' όταν τους ρωτούν γιατί, άπαντούν άπελάει:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέ-

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΟΤΑΝ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΝ...

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : 'Η Βαρέαρα Στάνγουϊκ, τὸ νέο ἀστέρας τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, μὲ τὸ γλυκὸ καὶ παιδιᾶστικο χαμόγελό της.

Ὡς καὶ κάτω : 'Η γοητευτικὴ «βεντέτα» Βαρθάρα Κέντ, σὲ τέσσερες γελαστὲς πώζες της. Προσέχτε πόσο διαφορετικὴ ἑκφρασι τῆς δίνει κάθε της χαμόγελο

ΤΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΣΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Στα παράλια της Αφρικής. Η περιγραφή των ναυαγίων. Ποιά είναι η πιο επικίνδυνη περίοδος για τα καράβια που ταξιδεύουν στην Ερυθρά Θάλασσα. Μία τρομερή μέρα στα παράλια της Ντανκαλί. Ο ανατριχιαστικός άνεμος Χαμσίν. Μία πρωτοφανής σφοδρότητα καταιγίδας. Το ναυάγιο του καϊκιού μας. Στη φουρτουναρισμένη θάλασσα. Πώς βρέθηκαν στο «νησί των γλάρων». Έν τω μέσω ναυαγίων και πτωμάτων!... κλπ.

Γάλλος δημοσιογράφος. Αντρέ Λυνέρ, θέλοντας να μελετήσει τα ήθη και τα έθιμα των Ιθαγενών της Αφρικής, έκανε ένα ταξίδι στα παράλια της, πριν επιστρέψει μέσα στην έρημο. «Ετσι ανακάλυψε ένα σωρό καταρροϊκά πράγματα και έθιμα σπαρταριστά ειδικά της ζωής των μαύρων παρθένων και των ανθρώπων που ζουν στην Ερυθρά Θάλασσα, στον Ερυθρικό, τον Ερυθρό και τον Ατλαντικό Ωκεανό. Είχε φυσικά ένα σωρό ιστορίες με τους φυλάρχους, με τους αποκτηνωμένους από το πιστό διοικητή των διαφόρων μερών, ακόμη και με αυτούς τους Ιθαγενείς. Μά την πιο δραματική περιπέτεια την έπασχε στην Ερυθρά Θάλασσα, όπου κόντευε να πνιγί μ' έναν πολύ άγριο τρόπο. Μά ως αφήσουμε τον κ. Λυνέρ να σάς διηγήσει αυτή την ιστορία του ναυαγίου του. Είναι αρκετά δραματική. Ίδου τί γράφει:

«Έχω διαβάσει ένα σωρό περιγραφές τραγικών ναυαγίων, μα ποτέ δεν υπήρξε να πληρώσω με τη φαντασία μου την πραγματικότητα. Κι' ό πω καλώς συγγράφω δεν κατάφερα να κάνω τους άγνωστους του να συγκλονισθούν και να τους άναγκάσει να ζήσουν τις στιγμές ενός ανατριχιαστικού ναυαγίου. Γιατί είναι κάτι άφάνταστο! Η άγρια πάλη με τα κύματα, η φωνή, η επιβίωση, η αγωνιώδης κραυγή αυτών που πνίγονται, ο θόρυβος του νερού, το οποίο σπάει με λύσσα πάνω στο καράβι και το σαρώει, είναι πράγματα που δεν περιγράφονται. Τα συναισθήματα των ναυαγίων, ο πόθος να γλυτώσουν τη ζωή τους, η εξαγριώσις τους, δεν μπορούν ν' αποδοθούν. Πρέπει να έρθει κανείς σ' αυτές τις στιγμές, για να καταλάβει τι άπαιστο πράγμα είναι ένα ναυάγιο. Είχα την τραγική τύχη να βρεθώ σε μία τέτοια καταστροφή. Είμαι μάλιστα ο μόνος που γλύτωσα απ' το θάνατο... Γι' αυτό μπορώ να σάς δώσω μία ζωντανή περιγραφή, χωρίς φιλοφρονία, και σάς παρακαλώ να με συγχωρήσετε αν κάνω τον άνθρωπό σας ν' αναστατωθεί. Δεν περιμένω βέβαια να με δικαιολογήσετε. Δεν μπορώ να με κρίνετε. Έπρεπε να βρεθίτε και σεις στη θέση μου, για να καταλάβετε, αν φρόνιμα σαν άνθρωπος ή σαν θηρίο, σ' αυτή την περιπέτεια μου.

Υπόλοιπα μία περίοδος του καλοκαιριού, που η Ερυθρά Θάλασσα γίνεται τόσο τρομακτική, ώστε είναι αδύνατον να την περάσει κανείς στο καλοτάξειδο καράβι. Ωστόσο,

εγώ ποτέ μου δεν λογάρισα τον κίνδυνο. Γι' αυτό δεν άκουσα τον κυβερνήτη του καϊκιού, ο οποίος με συμβούλευε να καθυστερήσω μερικές μέρες στο Σουέζ, μέχρι να καλύτερήσει ο καιρός και να συνεχίσουμε χωρίς δυσάρεστα απόδοπα το ταξίδι μας. Και τώρα που κοιτάω αυτές τις γραμμές, με βαρύνει η αποτρόπαιη κατηγορία ότι εγώ πήρα στο καϊκί μου δεκά ανθρώπους, με την άνοησία μου. Ου μάλιστα ότι είχαμε κατορώσκει με γύλιους κόπους να φτάσουμε ως τον κόλπο του Μπεντού. Ήταν άπαισιμα, κι' όμως ο ήλιος δεν κατέφερε να διαλύσει ένα μεγάλο μαύρο σύννεφο, που βάραινε στις κορυφές του Τζεμπέλ Αχισρά, κι' ακόμα ένα άλλο, που είχε χαμηλώσει από την άλλη μεριά της Ερυθράς Θάλασσας, προς την Ψευμένη. Άγριες αστραπές έκαναν να λάμπουν αυτούς τους μαύρους δρυούς, που κρεμόντουσαν πάνω από το καράβι μας, μα δεν άνοιγταν κανένα βροντή. Ο ουρανός μονάχα γινόταν σκοτεινότερος κι' ο δρόμος μύριανε τόσο πολύ, ώστε μιά ήταν σχεδόν αδύνατο να δούμε ούτ' ένα μέτρο μπροστά ούτ' ένα καϊκί μας. Μά η θάλασσα δεν ήταν ακόμη τρομακτική. Ένας λεπτός αέρας την έκανε μονάχα να ριγιδώνεται και μία βαθεία σιωπή ατμόνιωνταν γύρω μας, που μιάς τσάκισε τα νεύρα. Η κλειδιάστας μου πονούσαν κι' ένοιωθα κι' άδραστο χέρι να σπρίγγει την καρδιά μου. Τα θαλάσσοπλάνα, βράζοντας πένθιμες κραυγές, έφευγαν προς την παραλία. Ήσαν χιλιάδες γλάροι, που ζητούσαν να βρούν καταφύγιο, και να γλυτώσουν από την καταγίδια που πλησίαζε. Ήταν η μόνη φορά που τους έζησα. Ξαφνικά, ο ήλιος σκεπάστηκε από δυο μαύρα σύννεφα, που είχαν ενωθή τώρα. Ο ουρανός πήρε ένα παράδοξο κόκκινο χρώμα. Ήσαν τόσο μαγευτικό το θέαμα αυτό, ώστε έβλεπα τον κίνδυνο που δεινόχευε κι' έμεινα με ανοιχτό το στόμα. Ταξείδευα, βλέπετε, για πρώτη φορά στην Ερυθρά Θάλασσα και το κάθε τι μου φαινόταν αξιοπερίεργο. Πρώτη φορά είχα δη ένα τόσο υπέροχο ήμισυ βασίλειο. Η μέρα είχε αρχίσει να υποχωρεί. Έκείνη τη στιγμή από την όψη του Ντανκαλί ένας θεαμός άερος έφτασε ως τη θάλασσα, σφαιρώντας μαζί του άραμ σύννεφα άμμου. Οι άνθρωποι μου, μόλις τον ανέληφθησαν, έβγαλαν μία κραυγή τρόμου:

— Ουασι, ουασι! ...

Ήταν ο αποτρόπαιος άνεμος της έρημου. Το Χαμσίν! Τώρα είχε γίνει πιο δυνατός κι' η ταχύτητά του όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Η θάλασσα πιά είχε χάσει τη γαλήνη της. Φούσκωνε σαν να ταραζόταν από το θυμό του Ποσειδώνος, άφριζε και χτυπούσε με τα κύματά της το καϊκί μας, προσπαθώντας να τ' αναποδογυρίσει. Τα σύννεφα της άμμου μιάς είχαν τυφλώσει. Μαζέψαμε όσο μπορούσαμε πιο γρήγορα τα πανιά. Ήταν καιρός. Το καϊκί είχε αρχίσει να σκαμπανεβίζει και να παρασύρεται προς το Χαντί, το κοντινό νησί των γλάρων. Η νύχτα είχε πέσει πάνω από την Ερυθρά Θάλασσα κι' έκανε πιο δύσκολη και πιο τραγική τη θέση μας. Από ένα μικρό λευκό τετραγώνιο τ' ουρανού φαινόταν λίγα άστρα. Τώρα η θάλασσα φαινόταν, σαν κάποιος να είχε σκαρπώσει στην επιφάνειά της διαμετόνισον. Ακόμη και τα πανιά του καϊκιού μας έλαμπαν μέσα στη νύχτα. Οι Ιθαγενείς, ωστόσο, ως εκείνη τη στιγμή, δεν τα είχαν χάσει. Προσπαθούσαν να γλυτώσουν το καϊκί από κανένα τρομακτικό σούβρο βράχους της άκτής ή στις ύφαλους, και αγωνιζόντουσαν να το οδηγήσουν σε κανένα μέρος της παραλίας, που να το προσφύλλει από τον άνεμο. Μά εκείνη τη στιγμή έσπασε η καταγίδια. Ήταν τόσο δυνατή η βροχή, ώστε μ' έβριζε ανάσκελα στο κατάστρωμα, καθώς άρχισαν να βρίζουν. Κι' αυτός ακόμη ο κατετάκος κατάρδιαν τα γένημα του προσφύτη! Χαντί.

— Προσοχή! ούρλιαζε σε μία στιγμή ο κατετάκος. Τα μάτια σας ρος υπάκουον βράζω. Το καράβι, σπινταμένο από τον δυνατό άνεμο, πηδούσε τώρα άναγχεύον πάνω στα κύματα. Δεν άνοιχτο το στόμα. Ταξείδευα, βλέπετε, για πρώτη φορά στην Ερυθρά Θάλασσα και το κάθε τι μου φαινόταν αξιοπερίεργο. Πρώτη φορά είχα δη ένα τόσο υπέροχο ήμισυ βασίλειο. Η μέρα είχε αρχίσει να υποχωρεί. Έκείνη τη στιγμή από την όψη του Ντανκαλί ένας θεαμός άερος έφτασε ως τη θάλασσα, σφαιρώντας μαζί του άραμ σύννεφα άμμου. Οι άνθρωποι μου, μόλις τον ανέληφθησαν, έβγαλαν μία κραυγή τρόμου:

— Ουασι, ουασι! ...

Ο άνεμος είχε δυναμώσει περισσότερο. Έβλεπα τα πόδια που έβγαζαν τον ναυαγικό, που είχαν χαθεί, κι' έτοιμα από το φόβο μου, άρχισα να προσεύχομαι στο Θό μου. Έπειτα θυμήθηκα ότι η ζωή

μου, τις γνωριμιές μου, όλο τον κόσμο. Τα κύματα με σκέπαζαν και ένοιωθα το νερό να θέλει να με παρασύρει μα ώρα άρχιζε στο βυθό της θάλασσας. Είχα χάσει το ήθικό μου. Νόμιζα ότι βρισκόμουν στην κόλαση. Ύστερα από λίγα λεπτά το καράβι τσακίστηκε πάνω στους βράχους κι' έγινε χίλια κομμάτια. Ένοιωσα ότι τινάζομουν στη θάλασσα. Εύτυχως ήξερα να κολυμπάω καλά. Σας δοκίμαζα πώς ούτε μιά στιγμή δεν μου πέρασε από το νου ή ιδέα τι έγιναν οι σύντροφοί μου. Ο μόνος μου σκοπός ήταν να φτάσω στο νησί των γλάρων. Οι Ιθαγενείς μάταια ζητούσαν κάποιον να τους γλυτώσει από το θάνατο... Άλλωστε, πρόβλεψαν να πληρώσω, μήπως ριχνόντουσαν όλοι μαζί, άπάνω μου γά να του, ούσω και μ' έπνιγαν πάνω στην τρύπια τους! Μά μία τελευταία προσπάθεια συγκέντρωσα τις δυνάμεις μου κι' άρξα να κολυμπάω με σφιγμένα τα δόντια. Ένοιωθα τα νεύρα μου έτοιμα να σπάσουν από την υπέρταση. Τέλος ένα κύμα με χτύπησε πάνω στους βράχους. Γονιμώθηκα άπάνω τους, με μία κραυγή παράφρονος. Είχα φτάσει στην Ξηρά... Είχα σωθή! Έπεσα τότε καταγής κι' άρχισα να κλαίω. Φοβόμουν ότι θα μού φύγει το μυαλό. Στη σκέψη μου γινόταν γρήγορα ένα σωρό άναμνήσεις και με βασάνιζαν. Η βροχή εξακολουθούσε να πέφτει ορβόια και να μού μουσκεύει τα κόκαλα. Και ξαφνικά η δύναμιά μου παράλυναν κι' έχασα τις αισθήσεις μου. Όταν συνήλθα κι' άνοιξα τα μάτια μου, νόμιζα ότι είχα δη ένα έφελτικό όνειρο. Μά δεν άρχισα να καταλάβω την τραγική αλήθεια, από μερικά συντόμια του καϊκιού, που η θάλασσα τα είχε ρίξει στην Ξηρά. Πιο πέρα από μένα βρισκόταν ένας δυο πτώματα παρακωλυμένους, αποκομμένα. Δεν μπόρεσα να ν' αναγνωρίσω. Μά δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία ότι άνηκαν σε δυο από τους συντρόφους μου.

Στο νησί Χαντί έμεινα μία μέρα. Σωστό πτώμα, με βρήκαν τέλος μερικοί Ψαράδες και με μετέφεραν στην παραλία της Μαν-αλί. Εκεί σ' ένα στρατιωτικό φυλάκιο, μού έδωσαν να πω ένα ποτήρι ούστου και μού στήλωσαν την καρδιά μου... Χειμάστηκε να καθήσω μία εβδομάδα στην άσπι της Ντανκαλί για να συνέλθω. Έπειτα προχώρησα πάλι προς τα ενδότερα, για να συνεχίσω το ταξίδι μου. Ωστόσο ν' άμω μείνη άξέχαστο αυτό το δραματικό ναυάγιο στην Ερυθρά Θάλασσα, καθώς κι' οι δέκα Ιθαγενείς, που τους ήταν χαρμό να πεθάνουν σ' αυτό το ταξίδι.

ΑΝΤΡΕ ΛΥΝΕΡ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΤΟΝ ΣΩΣΩ;

TOY J.-H. ROSNY

ΥΤΟ το «καθήκον» — μιάς έλεγε μιά βραδυά, με ύφος παρακαστικό, ο Ροβέρτος Φον-βέλ — είναι να λέει ευγενικά!... Ναι, φίλοι μου, είναι να λέει υπερόφρα, βασιλική, όταν τη διαβάσει με μέσα στα διδύλα!...

Άλλα σ' την πραγματικότητα, στο βίο μας, αυτή η λέξη «καθήκον» είναι ένα πράγμα μεροδεδμένο, διανοημένο κι' άμφιβολό!... Πιστεύετε με!... Δεν υπάρχει, μού φαίνεται, καμιά άπολύτως πράξη — άπό αυτές που λέμε ένδοξες — ή όποια, σε μία όρισμένη στιγμή, να μην παρουσιάζεται ως πράξη ήλθια, ή άκαμια και κακή!

Έγώ που σάς μιλάω έτσι, κάτι ξέρω... Η ζωή μου κατεστράφηκε, το μέλλον μου πήγε κατά διαβόλου, επειδή μιά μέρα έξετέλεσα το «καθήκον» μου: Έπειδή έσσωα, δηλαδή, τη ζωή του θείου μου Άνσέλμου!

Κι' εξηγοίμαι: Αύτος ο θεός μου Άνσέλμ, ήταν ένας γέρος στριφνός, γκρινιάρης, βρωμιάς, δίχως δόντια, χουφταλός, σωστό το όποιο μόλις θα είχε κανέναν χρόνο άσπια να ζήσει!

Μ' όλη την ήλιθιότητά του, τον χυδαίο έγωισμό του, το ξεμωράμ του, και τη μισανθρωπία του, ο άνθρωπος αυτός είχε όστόσο καταφέρει θανάσιμα τις δουλειές του. Κάπου δυο έκτακτικα φράγκα, μούχλαζαν γι' αυτόν στα ταμεία της Εκκλησιαστικής Τραπεζής της Γαλλίας!

Έγώ προσωπικά, ποτέ δεν θα καμνίζα και δεν θα σήγαζα στο σπίτι αυτό το γερο-κανάγκι, αν δεν με συγκρατούσαν δυο λόγιοι έπιταχτικοί: Πρώτα, ήλπιζα ότι ή κληρονομιά του θ' άναστροφίσε λίγο την άγαπημένη μου μητέρα, τη βασανισμένη και φτωχή αυτή γυναίκα... Κι' ύστερα, δίχως αυτή την έλπίδα να τον κληρονομήσει, ήξερα ότι ποτέ δεν θα μπορούσα να παντρευτώ τη λατρευτή μου Ισέν!... Ναι, λάτρευα την Ισέν μου περισσότερο κι' απ' τον εαυτό μου, ήταν ο μόνος σκοπός της ζωής μου σ' αυτόν τόσο κόσμο... Κι' όμως, ήμουν τόσο φτωχός, ώστε δεν θα την παντρευόμουν ποτέ, αν δεν κληρονομούσα μιά μέρα τον θαύταλο το θείο μου αυτόν!

Λέγοντας ότι σήγαζα στον θείο μου, λέω κάποια υπερόβλη: Μονάχα μιά φορά την έβδομάδα τον έπισκεπτόμουν, ή έπαυσιμην μου αιώτες δεν κρατούσαν περισσότερο από ένα τέταστο της ώρας. Ο γέρος, ούτε τίποτα εύρισκε να μού πη κι' ούτε καμιά άγαθή στήλη. Ένοιωθε στη συντροφιά μου, αν και θυωόνα κάθε φορά που δεν τον έπισκεπτόμουν, δίχως σοβαρή δικαιολογία!

Ένα προί Αιγυπτίου, τον όρην και να καθέται στο περιβόλι. Μεί δ' άποδέχτηκε με άλλόστοτο τρόπο, μισοφοβισμένος — μισοφοβισμένος, σε τόσο τρόπο δηλαδή που είχε όσες

φορές έκανε καμιά «δωροδοκία». Βλέποντάς με, λοιπόν, έβρόδξε δυο-τρεις φορές έπιδεικτικά, και μούπε:

— Παιδί μου, έχω κάτι το σπουδαίο να σου πω! Μά κύτταξε ύστερα με τα άφεικτα φλογόκκινα μάτια του, και πρόσθεσε:

— Άποφασισα, ξέρεις, να παντρευτώ!

Διάβολο! Η πρώτη μου όρημ έπήρε μοχθήρη: Ένοιωσα στις χούφτες μου άσυγκρατητη φραγή, και πύθισα να ριχτώ άπάνω του και να τον στραγγαλίσω! Σκέπτεται όμως άμέσως τη μητέρα μου και την Ισέν και κατάφρασα να συγκρατηθώ!... Άλλά μ' έπαυσε τίση πάρα, και τίση άπογοήτευσι, ώστε μούρθε ν' άποκατηύσω άμέσως.

— Δεν με ρωτάς, παιδί θά πάρω για γυναίκα μου, με ύφος εύθυμο. Άναστροφισα δουδός τους όμιους, δείχνοντας την τελεία άγνοιά μου.

Κι' έξηγοίμαι: Αύτος ο θεός μου Άνσέλμ, ήταν ένας γέρος στριφνός, γκρινιάρης, βρωμιάς, δίχως δόντια, χουφταλός, σωστό το όποιο μόλις θα είχε κανέναν χρόνο άσπια να ζήσει!

Μ' όλη την ήλιθιότητά του, τον χυδαίο έγωισμό του, το ξεμωράμ του, και τη μισανθρωπία του, ο άνθρωπος αυτός είχε όστόσο καταφέρει θανάσιμα τις δουλειές του. Κάπου δυο έκτακτικα φράγκα, μούχλαζαν γι' αυτόν στα ταμεία της Εκκλησιαστικής Τραπεζής της Γαλλίας!

Έγώ προσωπικά, ποτέ δεν θα καμνίζα και δεν θα σήγαζα στο σπίτι αυτό το γερο-κανάγκι, αν δεν με συγκρατούσαν δυο λόγιοι έπιταχτικοί: Πρώτα, ήλπιζα ότι ή κληρονομιά του θ' άναστροφίσε λίγο την άγαπημένη μου μητέρα, τη βασανισμένη και φτωχή αυτή γυναίκα... Κι' ύστερα, δίχως αυτή την έλπίδα να τον κληρονομήσει, ήξερα ότι ποτέ δεν θα μπορούσα να παντρευτώ τη λατρευτή μου Ισέν!... Ναι, λάτρευα την Ισέν μου περισσότερο κι' απ' τον εαυτό μου, ήταν ο μόνος σκοπός της ζωής μου σ' αυτόν τόσο κόσμο... Κι' όμως, ήμουν τόσο φτωχός, ώστε δεν θα την παντρευόμουν ποτέ, αν δεν κληρονομούσα μιά μέρα τον θαύταλο το θείο μου αυτόν!

Λέγοντας ότι σήγαζα στον θείο μου, λέω κάποια υπερόβλη: Μονάχα μιά φορά την έβδομάδα τον έπισκεπτόμουν, ή έπαυσιμην μου αιώτες δεν κρατούσαν περισσότερο από ένα τέταστο της ώρας. Ο γέρος, ούτε τίποτα εύρισκε να μού πη κι' ούτε καμιά άγαθή στήλη. Ένοιωθε στη συντροφιά μου, αν και θυωόνα κάθε φορά που δεν τον έπισκεπτόμουν, δίχως σοβαρή δικαιολογία!

Ένα προί Αιγυπτίου, τον όρην και να καθέται στο περιβόλι. Μεί δ' άποδέχτηκε με άλλόστοτο τρόπο, μισοφοβισμένος — μισοφοβισμένος, σε τόσο τρόπο δηλαδή που είχε όσες

φορές έκανε καμιά «δωροδοκία». Βλέποντάς με, λοιπόν, έβρόδξε δυο-τρεις φορές έπιδεικτικά, και μούπε:

— Παιδί μου, έχω κάτι το σπουδαίο να σου πω! Μά κύτταξε ύστερα με τα άφεικτα φλογόκκινα μάτια του, και πρόσθεσε:

— Άποφασισα, ξέρεις, να παντρευτώ!

— Έμένα τί να μ' εύχαριστήσ; μουμυοίσεια κι' εγώ με κρυφή πάρα. Το κυριότερο είναι να... — να εύχαριστηθώ εγώ, έ;... Ναι, δική σου έχεις, παιδί μου!...

Αυτό ξεπερνούσε πιά κάθε όριο σαρκασμού... Βούζαν τ' αυτά μου από τη φούγκα μου... Καί φοβισμένος μόλις του «στρίψω» το λαργύγι στα τελευταία, τον άποχωρήτησα κι' έφυγα βιαστικά!...

Δεν πρόλαβα να βγώ απ' το περιβόλι στο δρόμο κι' άμέσως γύρισα πίσω τρομαγμένος: Είχα άκούσει μιά σπαρταριστή κραυγή!

Ο θεός μου, ο όποιος είχε σηκωθεί έντομεταξύ, είχε παραπατήσει μόλις πλησίασε τη βαθεία στέγνα του περιβόλου — για να καμωρώση τα χονσόφρα του — και είχε πέσει μέσα στο νερό!

Τόν κύτταξα λίγες στιγμές — μόλις έφτασα τρεχάτος — και τον είδα ν' άγνισα... Η θέσις του ήταν κρίσιμη... Τα δάχτυλά του, με ματωμένα τα νύχια τους, άδωα προ-

καλούσαν να γαντζωθώ απ' τα νύχια του χάρον... Άλλά,...

Άλλά τότε, χίλια άόρατα σκοινιά με τράβηξαν προς τα πίσω, και με κάρφωσαν στη θέση μου... Η ψυχή μου που κληρονόμησε δια τα χαρίσματα της ψυχής του πατέρα μου και της μητέρας μου, διαμαρτυρήθη έντονα εναντίον μου, για τις σκέψεις μου αυτές, και για την άπαισιότητα και άσπλαχνή στάση μου! Και με άνάγκασε ή έγγενής ψυχή μου, να όρημω άμέσως προς τη στέγνα, να ριχτώ μέσα δίχως διαστασιών πιά, ν' άρπάξω από το λαμόνι τον λιποθύμο σχεδόν θείο μου, και με γέρο κολύπη και δύσκολες προσπάθειες να τον βγάλω στη γη και στη σωτηρία!...

Τού πρόσφερα τις πρώτες βοήθειες... Σε λίγα λεπτά της ώρας, ο θεός μου, έπιλωμένος άόλημ άνάσκελα στη γλή, σπαρταρούσε, φροσμανούσε, έβριζε, έφτνε, και οι πνεύμονές του άρχισαν επί τέλους να γυμνώνοντο σωτήριον άέρα... Κι' όταν σπύλθε, έντελως τον σήκωσα σαν μιά όκά κρέας, στα μπράτσα μου, και τον κοινώθηκα μέσα στο σπίτι.

Έκεί, με τη βοήθεια της γρηγόρειας, της υπηρέτριας δηλαδή τόν άλλαξα, τον στέγνωσα, και τον έστανα... Ύστερα, άνοιξα τα μάτια, με είδε, κατάλαβε έντελώς το τί είχε συμβή, μού ψιθύρισε μερικές εύχαριστίες, κι' άποκοιμήθηκε κατόπιν ξεφουσκώντας σαν χόρτος μεθυσμένος...

Κι' εγώ έφυγα με τη συναίσθησι, ότι είχα έκτελέσει το «ΚΑΘΗΚΟΝ» μου!... Καλά κι' άγρια αυτά, άλλά — μού φαίνεται — δεν είχα έκτελέσει και καμιά «ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΡΑΞΗ»!

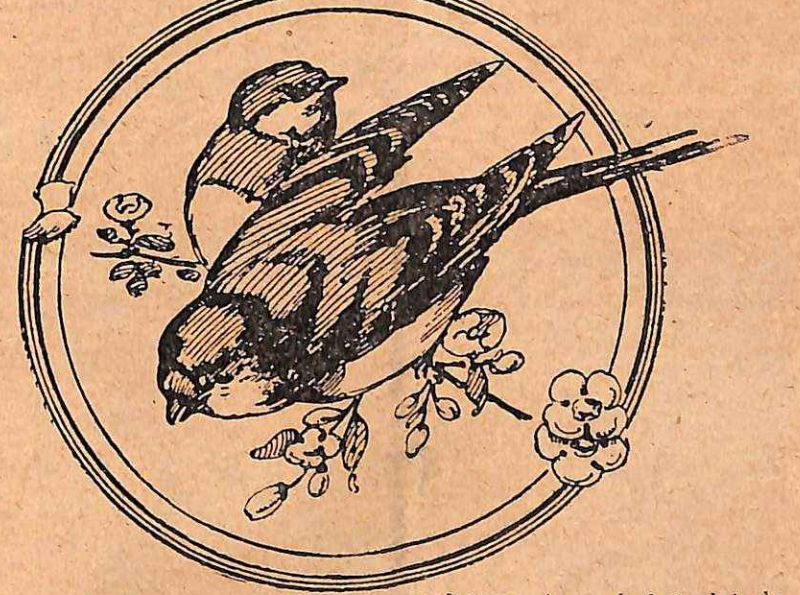
Η Γαλλία είχε εφροντίσει έντομεταξύ να γεννηθή ένας καλοθερμένο τεράστιον «μπερτενέ» — πνεύμο διάδοχο του θείου μου! — ο όποιος άναστροφίχτηκε ο μόνος κληρονόμος, με διακριτική της περιουσίας τη μητέρα του Άγλαία...

Όσο για τη μητέρα μου, πέθανε ή καίμενη άργότερα, από κακοποίηση κι' από έλλειψη χρημάτων, άπαράτηταν για τη δαπανηρή διατροφή που της είχαν επιβάλει οι γιοι-τροί!...

Όσο για την Ισέν μου, της έδωσαν οι γονείς της έναν φτωχό τεχνίτη — πλούσιον όσο και ή πρώτη κα πόρη! — και ο όποιος άργότερα κατόπιν μεθύσας, τεματέλης και χαρτοπαίκτης...

Κι' όσο για μένα, είμαι ένα έρείπω σχεδόν: Τα άνηγμάτα αυτά μ' έχουν λυγίσει. Κι' έλπίζω, αν δεν άποσταθώ έντομεταξύ, να όρω μιά μικρή έργασία που να μού δώσει — μούδ με τα μέσα της ζωής — και την όρεξη ν' άποτελειώσω τις σπουδές μου τις όποιες άναγκάστηκα απ' τη φτώχεια μου να διακόψω...

Γιατί, λοιπόν, να τον σώσω; Άλλά... Άλλά καλύτερα που τον έσωσα!

ΠΑΡΑΘΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΗΝ ώρα που λαλούσαν οι πετεινοί ο Κλάρενς Χουδσον έβγαλε ένα ξεφανητό άγριο χαράς. Τό τρομερό βάρος είχε φύγει από την καρδιά του. Με ύψους στα μάτια πλησίασε στο παράθυρο, τ' άνοιξε και άφροισιάθηκε στο μαγευτικό θέαμα του ξητενιματός της Νέας Υόρκης. Κάτω στη λεωφόρο, οι άνθρωποι πήγαιναν βιαστικά στις δουλειές τους κι έτρεχαν να προλάβουν τα εργατικά τρέινα για να πληρώσουν μισό εισιτήριο. Η μέρα άρχισε σιγά-σιγά να διώχνει τη νύχτα. Ο ήλιος φάτιζε κιόλας τους οθραονότους της Γουόλ Στρίτ.

Ο Χουδσον άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί γύρω στους έξοστες και στα παράθυρα των σπιτιών. Σε μια στιγμή όμως ένοιωσε το αίμα του να παγώνει στις φλέβες του. Έκει, στ' απέναντι σπίτι, στο δέκατο πάτωμα, είχε δει μια γυναίκα να είνε σιωπηρή στο παράθυρο, σαν κάποιος να την είχε κοιτάσει ξαφνικά. Ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι μ' ιδέαντα μαλλιά και με κατάνεγο δέμα. Ή μεταξοστή παντόφια του ήταν κατακολλημένη στο στήθος από μεγάλες κηλίδες αίματος. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι εκεί πάρα είχε γίνει ένα έγκλημα. Έτσι, τίποτε λωποδύτες να είχαν σκοτώσει αυτό το δύστυχο κορίτσι την ώρα που έτρεχε προς το παράθυρό για να κλείσει το παράθυρό της.

Με νύχτωσε ανήσυχος ο Χουδσον περιήλθε στο γραφείο του ξεμάκωσε τ' οικονομικό και κάλεσε το πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα. Μα ή λήξει κλήσησαν έντελως απόρρητα στο λαμό του, άρχισε να κάνει σαν άνθρωπος που τον πιάνει δύσπνοια κι έτρεξε βαρύνει σε μια πολιτοφύλα. Στη μέση του δωματίου, πάνω στο χαλί, αντίκρισε ξαφνικά ένα περιττοφόρο. Ο Κλάρενς δεν τοίμοσε ούτε να το άγγιξη. Μά μάς είχε ξανόρθει στο μυαλό του όλη η εφιαλτική νύχτα που πέρασε. Θυμόταν ότι το περασμένο βράδυ είχε γυρίσει νορίς στο διαμέριό του σ' ένα κινηματογράφο, όπου είχε δει ένα έργο τούμου με πρωταγωνιστές τρεις ανθρωποφύαντα-σιναιδ σύγγαμα του δόκτορος Λόγκραφ. Τα μεσάνυχτα άνοιξε τα βλέφαρά του να βαρύνουν από τον ύπνο, κι αυτό έβλεπε στο φως και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του. Τη μεγάλη φοβή της πολυκατοικίας έ-μεινανε. Ο Χουδσον άναυχησε, έ-λεγε σκεφθή ότι μπορούσε να τον έπαιρνε κι να τον σπαραγιάσει, έτσι ακριβώς όπως είχε συμβεί και στον κινηματογράφο. Τότε τον καίριε μια μεγάλη ανησυχία. Άνοιξε διπλάτια το μάτι του και τὰ

βύθισε στο σκοτάδι του δωματίου. Άκουσε καλά την πόρτα του διαδρόμου ν' ανοίγει και να κλείνει πάλι προσεχτικά. Έπειτα το πάτωμα άρχισε να τρέχει σαν κάποιος να περπατούσε μ' αργά βήματα.

Ο Χουδσον έσπασε τ' αυτά του κι άφρονεράστηκε. Τα βήματα τὰ άκουγοντόσαν καθαρότερα. Άκουσε μάλιστα ότι συνωδυνόντουσαν από ένα παράξενο θόρυβο και κάλαν που μετακινούνταν. Ο Χουδσον τσίμπησε το χέρι του νομίζοντας ότι άναυχηόταν. Μα δεν κατάφερε τίποτε άλλο παρά να πονέσει. Τα βήματα δεν είχαν πάψει ν' ακούγονται άκοιμη πού καθαρά και μάλιστα κάποιος χτυπούσε το κουδούνι. Ο Κλάρενς άρχισε να τρέχει από το φρόν του...

Α, όχι, δεν ήταν τρελλός να άνοίξει σ' έναν άγνωστο που έρχόταν ύστερα από τα μεσάνυχτα και έμπαινε σαν κλέφτης στο σπίτι. Για να μην άκούση μάλιστα το κουδούνισμα δούλωσε με τα χέρια του τα αυτιά του και χάρηκε κάτω από τις κουρτίνες του. Μα δεν κατάφερε τίποτε. Ο άγνωστος—τόν άκουσε καλά—έσπρωχνε τώρα την πόρτα με τον όμο του. Ναι, σέ λέγα λεπτά θα την έσπασε και θα έμπαινε στο διαμέρισμά του. Ο Χουδσον πήδησε στο πάτωμα, έτρεξε σάν γραφείο του πήρε το πιστόλι του κι άνοιξε το ηλεκτρικό. Την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε και παρουσάστηκε ένας σκελετός. Ο Χουδ-

σον έφυγε το πρόσωπό του με τα χέρια του. Ζαλίσταν. Το μυαλό του λαγυγίωσε. Ο σκελετός όμως τον πλησίασε και του είπε με μια φωνή που δεν είχε τίποτε το ανθρωπινό.

—Μά γιατί με φοβάστε; Έγώ πρέπει να φοβόμια από σας κι όχι από μένα. Είμαι μια γυναίκα κι έ-σείς ένας δυνατός άνδρας.

—Γυναίκα! ψιθύρισε ο Χουδσον. Είσαστε μια γυναίκα;

—Και βέβαια, φίλε μου. Άν ήσουν γιανός θα τ' άνεχάμπετε άμέσως από το σκελετό μου. Σε βεβαιώ μάλιστα ότι μέχρι την ώρα που οι νεκροθάφτες με παρέδωσαν στα σκουλήρια ήμουν μια πολύ γοητευτική γυναίκα. Μα το σώμα μου που θαύμαζαν οι φίλοι μου, μελάνιασε, ξεφλούδισε κι εξαπομύρισε σκουλήρια τα κατεβρόδισαν με βουλήμια.

—Σωστά, απάντησε ο Χουδσον για να τή κλεί.

—Βλέπω, ότι άρχίζετε να με συνηθίζετε, είπε ο σκελετός. Αυτό με εύχαριστεί και θα με κάνει να σκεφθώ, ότι δεν έχασα άδικως τη βραδιά μου να έρθω στο διαμέρισμά σας. Έπειτα τι θα σκεφθήτε για μένα; Θα με νομίσετε ίσως για καμιά γυναίκα του δρόμου! Α, όχι, κύριε, κάνετε μεγάλο λάθος. Είμαι μια πολύ καλός πρέπει γυναίκα. Είχα έναν άνδρα που με άγαπούσε. Έπειτα όμως με βασί-θηρε και θόηρε μια πρόφασι για να

χωρίσουμε. Δεν του άνηθήκα, Α-πό εκείνο τον καιρό έχω μια μεγάλη άδυναμια προς όλους τους άνδρες που μοιάζουν του άνορός μου. Γι' αυτό ήρθα σ' εσάς. Έχετε μια καταπληκτική όμοιότητα μαζί του. Θα έλεγε κανείς, ότι το πήρατε το κεφάλι. Αλλά επιτρέψτε μου να ξαπλώσω στο κρεβάτι σας. Έλάτε τώρα καθίστε κι έσείς μαζί μου. Άπνε έχω άνάγκη από συντροφιά. Είστε ή δεκάτη επέτειος του γάμου μου. Δεν μπορούσα καθώς καταλαβαίνετε να μείνω κι αυτή τη νύχτα μέσα στο ύγρο χώμα. Είχα επιθυμήσει ένα όμορφο και πολυτελές κρεβάτι, έτσι ακριβώς σαν το δικό σας. Θέλω να με φωνάξετε με το μικρό μου όνομα. Λε-γετέ με Χόνυ.

Τα κόκαλα των δακτύλων της του χάρησαν το χέρι. Ένοιωσε να τον αγγιζόνουν και το τράβηξε άναυχημάζοντας.

—Με συνησάτε! του είπε το άπογοιμένο ή Χόνυ. Και όμως έ-ταν ζούσα θα χαλούσατε τον κόσμο για να κάνετε τη γνωριμία μου.

—Άνοήσιες! φώναξε δυνατά ο Χουδσον για να πάρη θάρρος.

—Τότε φίληστε με, τ' απάντησε ή Χόνυ.

Ο Κλάρενς κούταζε τα κόκαλα της νεκροκεφαλής και χειρεύθηκε από μια άπεράντη άηδία.

—Δεν μπορώ, τραύλισε.

—Θα με φιλήσης ή θα σέ πνί-ξω; του φώναξε απειλητικά ή ά-γνωστη.

Ο Χουδσον πήδησε τότε από το κρεβάτι και της έφώναξε:

—Δεν μπορώ να σου πω τίποτα. Αλλά άκούστε τη φωνή. Πήγαινε σ' οπούδήποτε άντρα που να μοιάζει του άνορός σου κι άρνήσε με ήσυχος.

Μά ή Χόνυ εξαγριώθηκε. Άομη-σε έναντιόν του για να τον πνίξη. Ο Κλάρενς μη έβροντας τί να κάνει, άδωσε το πιστόλι του έναντιόν της. Ή σφαίρες πέρασαν άμέσως από τα κόκαλά της. Ο σκελετός άρχισε να γελάει.

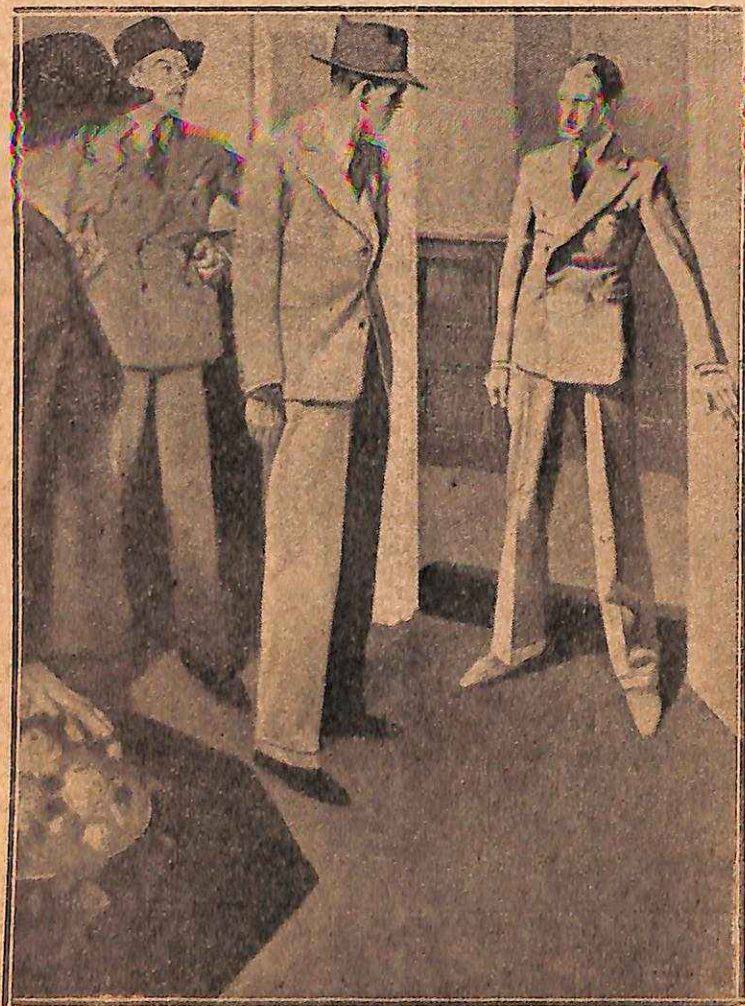
—Έννοια σου, και θα σ' εκδι-κώδη! τον ήπειλανε ή Χόνυ και έ-φυγε άναστενάζοντας.

...

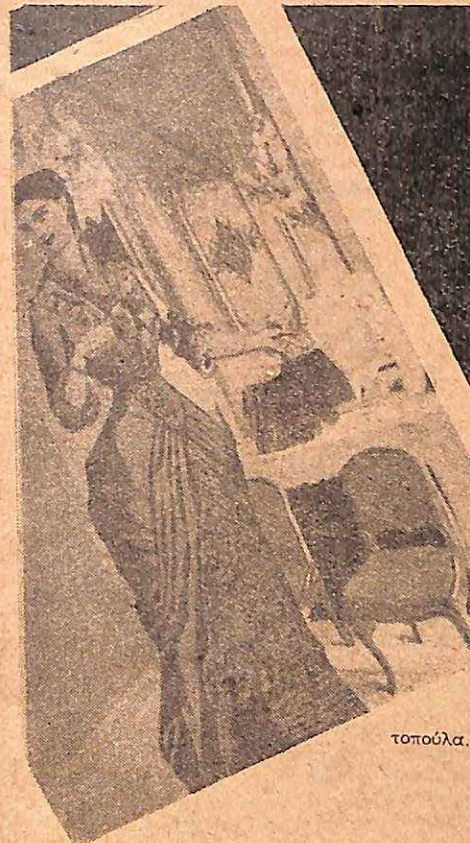
Και τώρα ο Κλάρενς Χουδσον, βλέποντας το πιστόλι, θυμήθηκε ότι αυτό, πάνω στην πύλη του με τη Χόνυ είχε σκοτώσει την αντίρρηνη όμορφη νέα. Και πράγματι, πούν να σκολάβη να μαζέβη από κάτω το πιστόλι, χτύπησαν στην πόρτα του και μπήκαν μέσα τρεις άστυνο-μικοί με πολιτικά. Ή άστυνομία είχε άνακαλήσει ότι ή σφαίρες είχαν οριχθί από τ' άντικανόν άσπιδας παράθυρο. Το παράθυρο του Χουδ-σον. Μόλις δέ θόησαν τώρα άνοιξε και το πιστόλι του τον συνέλαβαν ως ένοχο. Και πράγματι, άπεδείχθη ότι ο Χουδσον πάνω στον έφιαλτή που είδε ξηνητός, είχε πυροβολή-σει το άτυχο κορίτσι που έροβόδαε στο παράθυρό του και το είχε ά-φήσει σπόν τόπο. Κι έτσι τον εκ-δικάθηκε το φάντασμα, άφός του είχε άρνηθή ένα άπώο φίλημα. Άλλά πούδ θα φίλωση μια νεκρο-κεφαλή; Κανείς. Έστο κι άν ή-ταν ή νεκροκεφαλή της πού γοητε-υική γυναίκα του κόσμου...

ΤΩΝ ΚΛΟΒΕΡ

Μπήκαν μέσα τρεις άστυνομικοί με πολιτικά.

ΤΟΥ ΤΩΝ ΚΛΟΒΕΡ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Η περίφημη μοδίστρα και ά-πατεών κ. Καπαρούτι, ή όποια άνωτάτωσε την Εύρώπη με τις άπάτες της.—ΜΕΣΩΝ: Η Λουκία Ζονκίγ, όταν ήταν ακόμα χωρία-τοπούλα.—ΔΕΞΙΑ: Η λωποδύτρια κ. Παντερνί, που είχε ξεγυμνώσει τους κοσμηματοπώλας του Παρισιού

Η ΣΑΤΑΝΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΕΣ

Η περίφημη μοδίστρα Καπαρούτι. Η άπάτες της περίεργης τυχοδιώκτριας. Πώς εξαπατούσε τα θύματά της. Το μαντώ της αυτοκρατορίας της Ρωσίας. Η εκπληκτική «κωμωδία» της Λουκίας Ζονκίγ. Η άπάτες της ψευτοκλήμης. Μια μυστη-ριώδης λωποδύτρια. Πώς λεηλατούσε τα Παρισινα κοσμηματοπωλεία ή κυρία ντε Παντερνί, κλπ.

ΤΡΕΙΣ μεγάλες τυχοδιώ-τριες του περασμένου αιώ-νος, τρεις σατανικές γυναίκες με ευστροφία κι επινοητικό πνεύμα και αφάνταστη θρασύ-τητα, είναι το υπόδειγμα όλων εκείνων των ύποπτων γυναικών της εποχής μας, που καταφέρ-νουν να ζούν με μια άπεριγρη-πη πολυτέλεια, χωρίς στις ά-πάτες τους, στις κλοπές τους και στις καταχρήσεις τους. Κι' όστόσο, ενώ ή θρυλικές ιστο-ρίες τους ξεχνιούνται γρήγορα στα χρόνια μας, ή εκπληκτική περιπέτεια της πρώτης από αυ-τές τις τρεις παλίες τυχοδιώ-κτριες, της άνεκδιήγητης κυρίας Καπαρούτι, έχει μείνει άξέχα-στη στα δικαστικά χρονικά του Παρισιού.

Το 1886, ή πόλις του Φωτός, λυτρωμένη από τις άναμνήσεις του άτυχου Γαλλογερμανικού πολέμου, ξαναγύριζε στην έπι-πόλεια και εύθυμη ζωή, στην κομψότητα και στην πολυτέ-λεια.

Έκείνη την εποχή λοιπόν γι-νόταν μεγάλος λόγος σ' άρι-στοκρατικά σαλόνια για κά-ποια κυρία Καπαρούτι, μεγά-λη και έπίσημη μοδίστρα των βασιλικών οίκων της Ρωσίας, της Δανίας και της Ελλάδος. Μ' αυτούς τους έκθαμβωτικούς τίτλους παρουσιάζονταν ή μεγά-λη τυχοδιώκτρια. Ήταν μια κομψή γυναίκα, γεμάτη, με ά-γαλματώδες σώμα: μια σωστή Καρούτι. Έπί πλέον είχε ένα επιθλητικό άριστοκρατικό όφος

και μούσε περπατά άσπαραχ-κά άγέρωχα.

Μόλις άρχισε να διαβίχει στο Παρίσι ή άριζή της και να γίνονται ένα σωρό εύμενι σχύ-λια γύρω άπ' τ' όνομά της, ή κυρία Καπαρούτι άνοιξε ένα μεγάλ' μοδιστράδικο, φροντί-ζοντας φυσικά να τού γίνετα μια τερασσία διαφήμιση σ' ό-λη την Εύρωπ. Κι' όταν κα-τάλαβε ότι ήταν πια καιρός για ν' άρχισι τις έπιχειρήσεις της, ή τυχοδιώκτρια κατόστ ω-σε τ' αστανικά σκέδιά της: με ψεύτικες μεγάλες παραγγελίες άνοιξε κολλοσιαιές πιστωσει-κ' ή πιστώσεις αυτές την πα-ρουσίαζαν σπών κόσμο με την αίγλη της έπιχειρηματίου που πραγματοποιεί υπέρογκα κέρ-δη. Αυτή ή ψεύτικη εύημερία συγκέντρωσε γύρω της ένα σω-ρό προθύμους χρηματοδότας κι' έτσι ή αστανική αυτή μοδίστρα κατάρθωσε μέσα σε τρία νού-νια να μαζέβη ξέη ολόκληρη έκατομμύρια. Ή ρεκλάμα που έκανε της έπιχειρήσεώς της, την ανέβασε πάρα πολύ ψηλά κι' ή άπάτη, ή θρύλος, ή ψευτιά, άρ-χισαν να γίνονται πραγματικό της. Υστερ' από τον ιωτόο χρόνο, ή κ. Καπαρούτι δεν έν-τυνε μόνο όλες τις άριστοκρα-τικές του Παρισιού, αλλά κι' ό-λες σχεδόν τις πριγκίπισσες της Εύρώπης. Υπερήφανη λοι-πόν γι' αυτά τα κατορθώματά της και γι' αυτούς τους έκ-πληκτικούς θριάμβους της, ή μεγάλη τυχοδιώκτρια είχε τὸ

θράσος να γράφει από τη Ρωσ-σία σε μια φίλη της τὰ λέξη:

«Ο Ναπολέον δεν είχε κατα-πνέσει με μεγαλειότητα προσοχή τα στρατηγικά του σκέδια. Τα δι-κά μου είναι πού άξιοθαύμαστα. Πρώτα κανείς να είναι μια μεγα-λοφυία για να μπορεί να κατέλο-φει εύλυντα μέσα στο λαβύρινθο μου...»

Η αυτοκράτειρα της Ρωσίας είχε πολύ καλή μαζί μου και θα μου δώσει αυτές τις μέρες μια σπουδαία παραγγελία. Βοήθα το θάρρος, παρ' ό,τι, να της κάνω λό-γο για τις οικονομικές στενοχω-ρίες μου κι' άποτέλεσμα αυτής της σπρηιάς μου ήταν να μου δώσει ή αυτοκράτειρα μια προκαταβολή για τις τουαλέτες που θα μου πα-ράγγειλε: ή προκαταβολή αυτή ή-ταν 100.000 χρυσά ρουβλία...»

Σε λίγο όμως, οι πιστωταί της και οι χρηματοδόταί της, έχασαν πεία την ύπομονή τους και ή κυρία Καπαρούτι κατ-έλαβε πώς είχε έρθει το τέλος της και σάν έξυπνη γυναίκα που ήταν φρόντισε έγκαιρως να ξεφασινωθεί.

Οι δανειστές της έπρεσαν τό-τε σάν κοράκια πάνω σ' ό,τι εί-χε άπομείνει και ξεπούλησαν ό,τι θόηκαν μέσα στο μοδιστρά-δικο της. Το περίεργο δέ είχε ότι θόηκαν εκεί μέσα ένα γυ-ναίκεο μαντώ αξίας 200.000 φράγκων, πού, όπως διεπίστε-σαν, προωριζόταν για την αυ-τοκράτειρα της Ρωσίας. Ή μυστηριώδης κυρία Καπαρού-

τι, όπως έγνώσθη άργότερα, κατέφυγε στην Πετρούπολη, ό-που κατεσπατάλησε όσα λεφτά είχε κλέψει, και πέθανε ύστερ' από λίγα χρόνια μέσα στην πιο φριχτή δυστυχία, το 1892.

Η δεύτερη μεγάλη τυχοδιώ-κτρια αυτής της σειράς ήταν ή περίφημη Λουκία Ζονκίγ, κό-ρη φτωχών γεωργών από το Λουαρέ της Γαλλίας, ή όποια πριν άκόμη ένηλικιωθή, είχε δι-απράξει πολλές κλοπές και εί-χε πιά πολλές φορές στη φυ-λακή. Μα μόνο, όταν έφτασε στα τριανταπέντε, ή διαβολική αυτή γυναίκα, κατάρθωσε να γίνη...διδάσμος!

Το 1895, όταν θύηκε από τη φυλακή του Μομπελιέ, είχε κι-όλας καταστρώσει τὰ μεγαλ-ήθηλα σκέδιά της. Έλεύθερη λοιπόν τράβηξε άμέσως για το Παρίσι, όπου φρόντισε να έγκα-τασταθή, χωρίς σε μερικές οι-κονομίες της, σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα της λεωφόρου των Ήλυσίων Πεδίων.

Η Λουκία Ζονκίγ ήταν όμορ-φη κι' όπως ήταν φυσικό, ή κομψή παριναίκα τουαλέτες έ-καναν πού έκθαμβωτικά και πού άκατανίκητα τὰ θέληγνρά της. Στο Παρίσι όμως δεν παρουσι-άσθηκε με το χαριάτικο όνομά της. Η Λουκία Ζονκίγ έγινε γρήγορα γνωστή ως κόμησσα τού Λουαζύ.

Φαίνεται όστόσο, ότι δεν την ήκανοποιούσε ένας μόνος τ' (Η συνέχεια εις την σελ. 1198)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Βαλεντίνη Σαβράν, μία νέα πλούσια, αλλά άσπαστη οικογένεια, διηγείται σ' αυτό το μυθιστόρημα την παθητική ιστορία της ζωής της. Διηγείται, για παιδικά της χρόνια στο παρόντο γαλλικό, τη στερήσι κάθε στοιχείου από τους γονείς της και την οικογενειακή καταστροφή και το θάνατο του πατέρα της. "Επειτα" έπ' το θάνατο αυτό, η Βαλεντίνη, όπως κι' η αδελφή της, παίρνουν ένα μικρό ποσό από τα υπολείμματα της περιουσίας τους και πηγαίνουν να ζήσουν μακριά από τη μητέρα τους. Η Βαλεντίνη ζητάει φιλοξενία στο σπίτι δυο θείων της, γέρον και προεργά φιλαργύρων, στους οποίους και παραδίδει τα χρήματά της. "Εκεί, λόγω της φιλαργυρίας των θείων της, περνάει φρικώδεις ημέρες και περιμένει τον έρωτα που δάσκει να την λυτρώσει, ως ότου μία μέρα παρουσιάζεται στο σπίτι των θείων της ο κ. Σαβράν, ο οποίος, γοητευμένος από την ωμορφιά της, την ζητάει σε γάμο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Αφ' ουδ' ούτως βέβαια δεν με γνωρίζετε!... Ξεκαλούθησε ο κ. Σαβράν. Τό παραδέχομαι κι' εγώ, αυτό!... Δεν είμαι, βλέπετε, κανένα πολύ σημαντικό πρόσωπο στην κοινωνία, για να έχω απλωθεί παντού ή φήμη μου!... Ωστόσο, είμαι λαμπρά αποκαταστημένος, έχω όλα τα προσόντα εκείνα, τα οποία κάνουν έναν άνθρωπο καλό οικογενειάρχη, κι' έρχομαι εμένα κι' ελκρινά να ζητήσω το χέρι της δεσποινίδος άνεμιας σας!...

...Σκοπεύω να τελέσω τους γάμους μου μαζί της, την ερχόμενη εβδομάδα!... "Αν έννοια, μοι δώσετε σ' αυτό τη συγκατάθεσή σας..." "Ως τότε, λοιπόν, πιστεύω ότι σας μένει αρκετός καιρός, για να πληροφορηθείτε σκεπτικώς για μένα!... Σκεφθήτε ως τότε και συζητήστε ψυχραίμα, την ελκρινή πρότασή μου... Ζητήστε όσες θέλετε πληροφορίες, για την οίτην περιουσία μου, και για την κοινωνική μου θέσι... "Επίσης, δεν σας κρύβω, ότι κι' εγώ θα ένεργήσω μερικές έρευνες, σχετικά με την οικογένειά και με Βαλεντίνη!... Δεν σας κρύβω πάντως ότι κατά το διάστημα των δυο ημερών, που είμαι στην πόλι σας, έμαθα πολλά καλά τόσο για σας, όσο και για την δεσποινίδα άνεμιας σας!...

"Υστερα γύρισε σε μένα την εύγενή και κάπως κουρασμένη ησυχία του, και μοι έλεπε τό έξης:

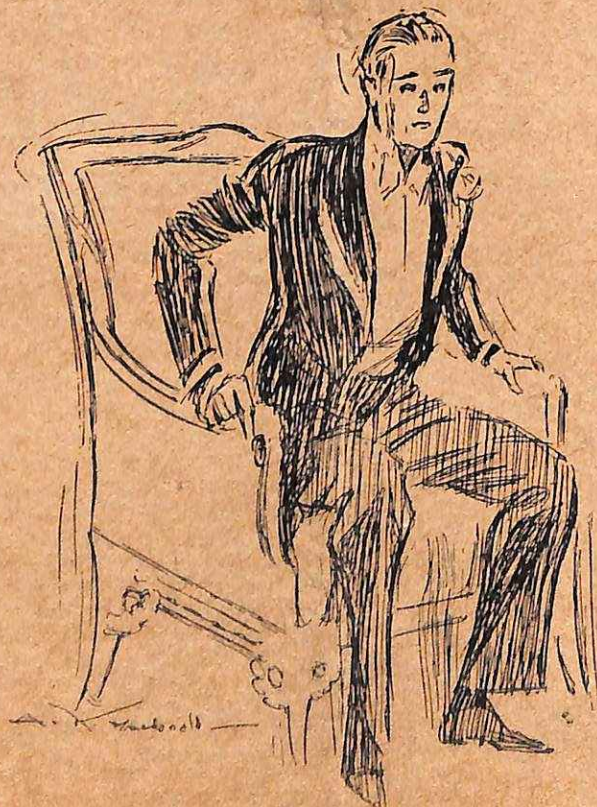
"Όταν σας είδα, δεσποινίς, τη στιγμή που κατέβαινα απ' το άμαξι, ή ψυχή μου φωτίστηκε

ήδονικά... Μία επανάστασις έγινε μέσα μου... Μοι ήσαστε τελείως άγνωστη, ως τη στιγμή εκείνη!... Κι' όμως, στο άκουσμα σας, έννοιωσα ότι είστε ή γυναίκα των ζνείρων μου!...

...Αμέσως τότε, διέκοψα το ταξείδι μου, κι' είμαι στην πόλι σας... Σας παρακολούθησα, με διάκρισι, ως την ώρα του σπιτιού σας... Είστε άριστοι, δεσποινίς... Είστε επίσης κι' έξαιρετικά συμπαθητική!... "Ακόμα, φαίνεστε να είναι νέα με άμυγδα, απλή στην ψυχή, κι' αγαθή... Τουλάχιστον αυτό κρίνει κανένας απ' τη φυσιογνωμία σας, απ' τους τρόπους σας, κι' απ' το ντύσιμό σας!...

...Εμαθα, ότι μικρή-μικρή, ανατραφήκατε κοντά στην αειότιμη οικογένειά σας... Κατόπιν, τελειώσατε την ανατροφή σας και τις σπουδές σας στο περιφημότερο σχεδόν παρθεναγωγείο της Γαλλίας... Και κατόπιν, έξ ατίας της συμφοράς, του θανάτου του πατρός σας, ήρθατε κοντά στους άξιότιμους θείους σας, όπου ζήτηε μία ζωή περιορισμένη ίσως και θλιβερή, αλλά σεμνή και μετρημένη!...

...Τό παρελθόν σας λοιπόν

— Χαίρετε!... "Ελπίζω πως δεν είναι ή τελευταία φορά που σας ξαναβλέπω...

αυτό, δεσποινίς, με πείθει ότι ή καλή ανατροφή έχει ρίζες γεγάς και βαθιές στην ψυχή σας... Και το μωρό να ελπίζω, ότι θα με εκτιμήσετε άργότερα και θα με αγαπήσετε, αν και τό παρουσιαστικό μου βέβαια κι' ή μορφή μου δεν είναι ωραία κι' έλκυστική!...

...Ναι, ελπίζω να μ' αγαπήσετε και να μ' εκτιμήσετε, δεσποινίς, όταν θα γίνω σύζυγός σας!... Γιατί πάντοτε θα τρέφω για σας ζωντανή σπογγή, και πάντοτε θα ίκανοποιώ τις μετριότητες, βέβαια, ανάγκες της ηλικίας σας της νεαρής και της φυσικής φιλαρκεσίας σας!... "Εννοείται, ότι ποτέ δεν θα πάω, με τις στοργικές μου συμβουλές, να σας οδηγώ στον δρόμο της "Αρετής, και να σας σπρώχνω με τό υπέρτατο μου στον κοινό και δύσκολο δρόμο της μελωδίας συζυγικής ζωής.

... "Αργησα βεβαίως λίγο να παντρευτώ... "Αλλά αυτό προήλθε απ' την έξης επιθυμία μου: Είχα όρκιστή να μην παντρευτώ, παρά μόνον μία όφανή και φταγή νέα!... "Επίσης, ήθελα τη μέλλουσα σύζυγό μου, να κατάγεται από έπαρχία και να ή ανατροφή εκεί!... Δεν

την ήθελα να ή τις συνήθειες και τους πόθους, των γυναικών του Παρισιού!... Και κοντά σ' όλα αυτά, την ήθελα επίσης και ωραία, καλή, με ανατροφή άριστη και τέλος — να καταγεται κι' από καλή οικογένεια!...

...Δεσποινίς, ή τύχη με εύνοησε: Στο χαριτόδωτό, στο θελκτικό άτομό σας, βρήκα όλα αυτά τα προσόντα, όπως ακριβώς τα ποθεύσε ή ψυχή μου!...

...Σας θερμοπαρακαλώ, λοιπόν, να σκεφθήτε καλά επί όχτώ ημέρες, αν με δέχεστε για σύζυγό σας, κι' αν φαντάζεστε ότι θα ζήσετε μαζί μου εύτυχισμένη!... "Υστερα από όχτώ ημέρες, έλπίζω να ήμ' όριςτική απάντησή σας, είτε άρνητική ή είνε, είτε καταφατική!... Και τώρα, έτοιμος να σας όφρω πειά, θεωρώ καλό να σας δηλώσω και τό έξης:

"Ότι ό μακαρίτης πατέρας σας, πεθαίνοντας, όφισε όρεκέτα χρέη άνεξόφλητα... "Αν λοιπόν έχω την εύτυχία και την τιμή να γίνω σύζυγός σας, σας όπύσχομαι ότι θα θέσω τη μεγάλη περιουσία μου στη διάθεσή της οικογένειάς σας!... "Ετσι, και τα χρέη τό πατρός σας θα πληρωθούν, κι' ή μνήμη του θα μείνη λευκή και όσιπλη, και τα χρήματα που θα μοι περισσέψουν θα είναι υπεραρκεία για την άνετη κι' άνεφελή συμβίωσή μας!

Σταμάτησε πειά να μιλά ή κύριος Σαβράν, τελειώνοντας τις τελευταίες φράσεις του με όβροτάτη υπόκλησι σ' έμένα και στους θείους μου.

Κατόπιν, μείναμε όλοι μας σιωπηλοί, για αρκετά λεπτά της ώρας. "Ο θεός μου κι' ή θεία μου, έξακολουθούσαν να είναι κατάπληκτοι. "Εγώ δέ, αν και προσπαθήσα κάτι να πώ, δεν μπόρεσα, ωστόσο, γιατί μ' έπνιγε ή συγκίνησή μου.

"Ο κύριος Σαβράν, τότε, γύρισε προς τόν θεό μου και τό έλεπε:

— Κύριε, είναι δίκαιο και σωστό, να λάβετε πρώτα λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με τό άτομό μου... Σας άφηνω λοιπόν, εδώ στο "Γραφείο, από τό χαρτί... Είν κατάλοιπος άρκετών προσώπων, άξιότιμων κι' εύπολητων, τα όποια θα μάθε έδωσαν να σας δώσουν κάποιες πληροφορίες για μένα!... Την απάντησή σας θα την περιμένω στο ξενοδοχείο "Σ... της γειτονικής πόλεως "Ε... στην όποια θα μείνω κατά τό όχταήμερο αυτό διάστημα της άναμνησης της απαντήσεώς

σας!... Χαίρετε!... "Ελπίζω, πως δεν θα είναι ή τελευταία φορά, που σας χαιρετώ αυτή!

Και, αφού έλεπε τό λόγια αυτά, σηκώθηκε.

"Υποκλήθηκε ύστερα εύλαβικά στους θεούς μου, με όβροτάτη σε μένα, κι' έφυγε χωρίς να προσθέση όλλη λέξη.

Μείναμε όι τρεις μας τώρα, στο δωμάτιο. "Ο θεός μου, ταραγμένος ακόμα, δεν ήξερε τί να μοι πη... Πήρε μάλιστα την έφημερίδα του κι' άρχισε να τις ρίχνη άφρημένες ματιές... "Η θεία μου, όμως, πιδ ψυχραίμα, με ρώτησε με γλυκειά φωνή:

— Γιατί, Βαλεντίνη μου, δεν μάς έκανες καθόλου λόγο ως τώρα, για τόν κύριο αυτόν;

— Μά τι θα μπορούσα να σας πω, αγαπητή μου θεία; Από κριθκα μ' ελκρινή άμνησιν, "Ερχόμουν, απ' την άγορά, με την υπερέτριά μας... "Ενας κύριος, κατέβηκε απ' τό λεωφορείο... Μ' είδε, και ξεφώνισε "Α!... Τόν είδα πού με κύταξε προσεχτικά, ίσως γιατί μ' έβρισκε όμορφη, κι' έφυγα για τό σπίτι μου, χωρίς να δώσω περισσότερη προσοχή!... Αυτό ήταν όλο, θεία μου!... Τι να σας έλεγα, για τό άπλούστατο αυτό — και τόσο συνήθισμένο, άλλωστε — γεγονός;

— Βέβαια! παραδέχτηκε ό θεός μου, όποφασίζοντας επίτελους ν' αφήση την έφημερίδα του και ν' σηκώση τό κεφάλι του. Δεν ήταν τίποτα τό σπουδαίο, για να τό προσέξη ιδιαίτερος ή Βαλεντίνη μας, και να ήσας τό άναφέσει μόλις ποθε στο σπίτι!... "Αλλά καθώς βλέπω τώρα, τό άσήμαντο εκείνο γεγονός είχε συνέπειες απουσιότατες!... "Ο κύριος Σαβράν σε συμπάθησε "κεραυνόδολος", μπόρε να πη κανένας!... Κι' ποθε τώρα να σε ζητήση σε γάμο!... Τι να σοι πώ, Βαλεντίνη!... Βρίσκα, αυτή την πρότασή του, πολύ συμφέρουσα για σένα, κι' άξια μενάλως ποσοσής!

"Εμεινε σκεπτικώς λ'γες στιγμές, κι' άμέσως ύστερα μοι έλεπε:

— Πήγαινε σε παρακαλώ, στο δωμάτιό σου, Βαλεντίνη μου!... Θέλω να μιλήσω ιδιαίτερος, με τη θεία σου!

Συμμορφώθηκα άμέσως με την επιθυμία τό θεού μου, γιατί κι' εγώ επιθυμούσα να μείνω μόνη, εκείνη τη στιγμή. Χίλιες υποδεμένες σκέψεις χοροπηδοσαν στο μυαλό μου, απ' τό κατ'όλγον, ότι απ' τη στιγμή που θα ήθελα να μείνω μόνη, έπνιγε ή συγκίνησή μου.

— Ζάπλωσα στο κρεβάτι μου, ντυμένη, κι' άρχισα να σκέπτομαι βαθειά!... Τι έπρεπε να κάνω... Να δεχτώ την πρότασή του κυρίου Σαβράν ή όχι... Δυο δρόμοι άνοιγόντουσαν τότε, μπόρεσα μου:

"Αν δεν παντρευόμουν, άν έλεγα "ΟΧΙ!... ή ζωή μου θα έξακολουθούσε να είναι μία ζωή περιορισμένη σ' όλην, στεομένη κοντά στους φιλαργύρους θεούς μου, πληκτική και άναρη.

"Αν όμως έλεγα "ΝΑΙ", και

παντρευόμουν, θα με περίμενε ή γοητεία του άγνωστου μέλλοντός μου, και θα ζούσα στην πρωτεύουσα — στο άνειρεμένο Παρίσι — μία ζωή, γεμάτη από φως, από όρευθο ήδονικό, από λάμψη, από διασκεδάσεις, από πλούτο, από πολυτέλεια, από ματαιότητες, επιδείξεις, χαρές, και θριάμβους!...

Όυτε στιγμή λοιπόν δεν διστασα, όταν ήρθε ή όρισμένη προθεσμία να πώ τό "ναί!... Δέχτηκα μ' όλη μου την ψυχή, την εύγενική πρότασι τό κυρίου Σαβράν.

"Αλλά... Όυτε στιγμή άποψης ή διεφθαρμένης ψυχής μου δεν έννοιωσα κάτι τό εύγενικό, για τόν τίμιο εκείνον άνθρώπο!... Όυτε στιγμή δεν συγκινήθηκα, απ' την άφελή εμπιστοσύνη κι' απ' την εύγενική τρυφερότητα, με την όποια ό άνθρωπος αυτός εμπιστεύτηκε την εύτυχία του και τό μέλλον του σ'ά χέρια μου!...

— Πήγαινε, σε παρακαλώ, στο δωμάτιό σου, Βαλεντίνη μου!...

"Οχι!... Είπα τό "ναί" λαχταρισμένα, αλλά λαχταρισμένα μονάχα για τη ζωή που με περίμενε και για τις άπολαύσεις που προσδοκούσα να χαρώ!... Και δεν ήταν μονάχα αυτό: "Η μαύρη ψυχή μου μ' έσπρωχνε, επίσης, να τόν είρωτεύωμαι κρυφά!... Ναι, χαμογελούσα σαρκαστικά, στο θυμό μου τα λόγια του εκείνου:

— "Α... και δεν την ήθελα τη γυναίκα μου, να έχω τό πόθος των γυναικών, τό Παρίσι... και την ήθελα να είναι ένδρετη, νοικοκυρά, σεμνή... και σε σας, δεσποινίς, βρήκα όλο τα προσόντα, όπως ακριβώς τα ποθεύω ή ψυχή μου!...

"Αχ, πόσο σάοκαζα μέσα μου, με την άναθή άφελεία τό τυφλού εκείνου ανθρώπου!... "Όσο έγώ ήσουν ή σεμνή, ή απλή, ή έπαονιαστούχο, ή... ή... Χαναά!... Τι ήλθισι Θεέ μου, πού είναι, μερικοί άνδρες!

Αυτές ή μαύρες και διεφθαρμένες σκέψεις μου, ύπηρεζαν τό πρώτο σφάλμα της ζωής μου!... "Η, μάλλον, τό πρώτο έγκλήματό μου!...

"Αλλά τιμωρήθηκα σκληρά, τόσο γι' αυτό, όσο και για όλα τα κατόπιν έγκλήματά μου!...

Δυο μήνες μετά την άξιόμνη μόνευτη εκείνη ημέρα, παντρεύτηκα τόν κύριο Σαβράν.

Είπα, με κρυφή χαρά κι' άγαλλίασι, τό όριστικό "ΧΑΙΡΕΤΕ!" στους γηραιούς και τσιγκουνήδες θεούς μου.

Και μ' ένα λαμπρό άμάξι, καθισμένη πλάι στον σύζυγό μου, ξεκινήσαμε απ' την πληκτική και μικρούλα έπαρχιακή πόλι μας, για τό ζηλευτό κι' άνειρεμένο Παρίσι!

Τό φθινόπωρο μάς άφηνε πειά, ό χειμώνας, κρουερός και μελαγχολικός, πλησίαζε... "Αλλά τό πρώτο εκείνο της άναχω-

κρινά βάθη της μυχής μου — άνάσιν τον έαυτό μου για μία τόσο άγνή κι' όδολη εύχή!...

Και έξέρετε για ποιο λόγο, μοι ήρθε αυτή ή άπότομη ελκρινεία;

Γιατί... γιατί ήταν Κυριακή, εκείνη την ημέρα!... Κι' έγω, αντί να σκέπτομαι πού εύγενικό μου σύζυγο — τόν τόσο μ' αγαπούσε και τόσο μ' εύεργέτησε — αντίθετα, σκεπτόμουν την έκκλησία της πόλεως μου, και τόν νεαρό κι' όμορφο εκείνον άξιοματικό, για τόν όποιο είχα νιώσει αισθήματα τρυφερά!... Ναι, αντί να σκέπτομαι τόν τρυφερό σύζυγό μου, πού ήταν πλάι μου τη στιγμή εκείνη και με γλυκοκούταζε με λατρεία, αντίθετα σκεπτόμουν ένοχα έναν ώροστο, νέο σέλιωματικό, πολλά χιλιόμετρα μακριά μου!...

Κι' ανατρίχιασα, γιατί ήμουν τόσο διεφθαρμένη στην μυχή!... "Ενοιωσα, ότι δεν σεβόμουν καθόλου τόν τίμιο άνδρα που βάδιζε στο πλάι μου!... "Ενοιωσα άνίκανη την ψυχή μου στο εύγενικό αισθήμα της εύνομουσής και τό σύζυγού καθήκοντος!... Και τσάκωσα τόν έαυτό μου — νεόνυμφο λίγων ώρων, μόλις — να διειροπολή κιόλας ένόχους έρωτας και φιλήματα κηλιδωμένα κι' άμαρτωλά, ακριβώς τη στιγμή που ό γενναίόφρων κι' άφελής σύζυγός μου, μοι εύχόταν την κοινή συνβίωσή μου εύτυχισμένη κι' άνεφελή!

Τραυλίσαι τότε κι' εγώ λίγες άκατανόητες λέξεις, μονάχα για να φαώ πως είπα κάτι. "Ο σύζυγός μου νόμισε την τάση γι' μου αυτή, ως άποτέλεσμα της άθωότητάς μου, και τη παρθενική άνυπόκρισή μου! Κι' πίνοντάς με απ' τη μέση, μοι φίλησε στοργικά τό μέτωπο... Τάχυναιε τό βήμα μας κατόπιν, πτάσαμε τό άμάξι σε δρόμο όμαλό που άνεβήκαμε, και καλπάσαμε δλοταγώς για τό Παρίσι!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Πέντε χρόνια πέρασαν, απ' την ημέρα των γάμων μου...

Κατοικώ τώρα στην πιδ κεντρική και περιζήτητη συνοικία του Παρισιού, και κοντά στο βουλευτήριο τών "Ιταλών...

Τό μικρό αλλά κομψό μέγαρό μας, βρίσκεται στην όδο "Ελδερ, όδο 10. "Απ' τα παρόθυρα της κοεβαστοκάμαρας μου βλέπω τα μεγάλα κεντρικά βουλευτήρια τό Παρισιού, μόλις λίγα βήματα μακριά μου.

Είμαι εύτυχισμένη!

Λέν έξω!

Κι' όμως, τίποτε δεν μοι λείπει... Είμαστε πλουσιώτατοι... "Η πλουσιότητα μου είναι άμέτροτη και πολυτέλεια και τό καμινιάτό μου πανάκοισα... 75 μέτρα σε μ' άφάνταστη πολυτέλεια!... "Η παλαιή όδιστορία μου πραγματοποιείται στη στιγμή, νάνοι στην τυφή λατρεία την άποία τρέφει νά μένα ό σύζυγός μου!... "Ο είναι άνεκτίμητος ό κύριος Σαβράν!... "Όλα κυριολεκτικά... όλα τα ποτεοήματα στολίζουν την διάπλατη και γενναία του μυχή!... Και θα

πρεπε ο άνθρωπος αυτός ο δι-
αλεχτός, νύχη για σύζυγο μιά
άλλη γυναίκα, ικανή να τον
έκτιμήσει και να τον αγαπήσει,
όπως του άξιζε!...

Εγώ, δυστυχώς, δεν στάθη-
κα άξια του... Το Παρίσι με
θάμπτωσε, με γοήτευσε, αλλά
και γρήγορα δημιούργησε ένα
κενό στην ακατάλυτη ψυχή
μου!... Ναί!... Ένώ έπρεπε να
ήμουν τελείως ευτυχής, κι' ενώ
έπρεπε να ζωώσω πλάι στον
έκλεκτό μου σύζυγο, αντίθετα
πόθησα τη... μοναξιά!...

Δεν μ' ικανοποιούσε η ευγε-
νική ψυχή του συζύγου μου!...
Κι' ενώ ζούσα μέσα στην άνε-
σι και στις διασκεδάσεις, θυμό-
μου άδελά μου τον νεαρό αξι-
ωματικό της έπαρχιακής μου
πόλεως!...

Έτσι, κατάντησα, σιγά-σιγά,
να βρίσκω... πικτικό κι' αυτό
το πολυθρόνο Παρίσι!...

Ο θείος μου κι' η θεία μου
πέθαναν, όχτώ μήνες μετά τον
γάμο μου. Ένα μήνα πρό του
θανάτου των, είχε πεθάνει κι' η
στρίγγλα υπηρέτρια 'Ιωάννα...
Κληρονομία λοιπόν, ενώ τη
μικρή τους περιουσία, ή όπο-
α μάλιστα και με βία έδινε, τρεις
χιλιάδες φράγκα εισόδημα τό
χρόνο...

Είμαι δίχως οικογένεια, σχε-
δόν. Απ' τους δυο άδελφούς
μου, ο ένας είχε γίνει ναυτικός
και πέθανε σε κάποιο μακρυ-
νό ταξίδι του. Ο άλλος, ο
πρωτότοκος, έγινε αξιωματι-
κός. Αλλά ποτέ δεν έμαθα τί-
ποτε γι' αυτόν, γιατί ποτέ του
δεν σκέφτηκε να με πληροφο-
ρήσει που ήταν και που ζού-
σε...

Έτσι, ζω μόνη μου τώρα με
μόνη συντροφιά μου τον σύζυ-
γό μου... Σχεδόν με καμιά
του συζύγου μου δεν έχω σχέ-
σεις... Νοικοκυρεμένες οικογέ-
νιες όλες τους, δεν μπορούν
να παρακαλουθήσουν τη δική
τους και διασκεδάσεις...

Ο σύζυγός μου, όπως είπα
και πιο πάνω, είχε καλός, τυ-
χικός, έπιεικής, γενναίος, και
φιλόστοργος. Αλλά είχε
ρόος μου... Χρόνια μεγαλειέ-
πτοιμαι κι' αναγνωρίζω κι' έκ-
τιμώ τα άνεκτήματα προτερή-
νομας γι' αυτόν τις όρμες εκεί-
νης της καρδιάς, τις όποιες αϊ-
σθανόμουν για τον νεαρό αξι-
ωματικό της πόλεως εκείνης...

Τον τελευταίο αυτόν καιρό,
ο σύζυγός μου κύριος Σα-
θράν δείχνεται πολύ μελαγχό-
λικός... Έχει αντίληψη, φαί-
νεται, ότι οι χαρακτήρες μας
δεν μοιάζουν καθόλου!... Βρήκε
χω τα προτερήματα εκείνα, με
τά όποια κάποτε με στόλιζε ή
φαντασία του...

Και, πραγματικά, όσο εκεί-
νος είχε σωθάρος, τόσο εγώ εί-
μαι έπιπολαία... Του άρέσει ή
ζωή, ενώ σε μένα φαίνεται ά-
βαθιά μορφωμένος αυτός, κι' ή
υπόφορα... Είναι στον ήπτερο
βαθείς του γνώσεις άπλώνονται
παντού... Ένώ εγώ δεν κατέ-
χω, τα όσα όφείλει να ξέρη μιά
κυρία της κοινωνικής μου τά-
ξεως...

Εξως...

Τώρα τελευταία, ο κύριος
Σαθράν διωρίστηκε πρόεδρος
του Έφετείου των Παρισίων.
Τιμεί κυριολεκτικά την άνω-
τάτη αυτή δικαστική θέσι του,
γιατί μονάχα αυτόν έκρινε κα-
τάλληλον ή Κυβέρνησις για τή
ύψηλά καθήκοντά του. Συχνά
προεδρεύει και στο Κακούργι-
οδικείο. Και θέλοντας να δικά-
ζη πάντοτε με συνείδησι και
δικαιοσύνη, συνηθίζει να πέ-
ρη στο σπίτι τις διάφορες δικο-
γραφίες, και να τις μελετά ή
ρες δολέκληρες κλεισμένους στο
γραφείο του.

Εργάζεται πολύ, και κουρά-
ζεται εξαιρετικά. Έχει μεγα-
λή ανάγκη αναπαύσεως, άπο-
φεύγει να μιλά πολύ, κι' έτσι
ή συνομιλίες μας — κάθε φορά
που συναντώμεθα — είναι όλι-
γόλογες. Αλλωστε, επειδή δεν
μπορώ κι' εγώ να μιλάω για
πράγματα σπουδαία και σοβα-
ρά, παύομε τη συζήτηση πριν
άκωμή την άρχίσουμε καλά-κα-
λά...

Κατά τα πρώτα έτη του γά-
μου μας, ο σύζυγός μου ήταν
«γλεντζές» πρώτης τάξεως. Στη
νότητά του, ασφαλώς θα είχε

«δράσει» πολύ. Αλλά μετά τό-
γάμο του, ένοιωθα πως μάλλον
για το δικό μου το χατήρι με
πήγαινε διαρκώς στους χορούς
και στις διασκεδάσεις... Τώρα
τελευταία όμως, ή προχωρημέ-
νη ηλικία του, ή συνέπειες
της άπερίσκεπτης νεανικής ζω-
ής του, κι' ή πολλές και σπου-
δαίες εργασίες του, τον έμ-
ποδίζουν να επιζητή μόνος του εύ-
καιρίες για διασκέδασι... Έν-
νοείται, ότι μόλις εγώ τον πα-
ρακαλούσα να με πάη κάπου,
άμέσως συμμορφωνόταν... Αύ-
τό, όμως, έξοπαζε κατόπιν εις
βάρος της ύγείας του.

Κι' έτσι, ζω τώρα σαν άπο-
μονωμένη, πλάι σ' έναν σύζυγο
διπλάσιος ηλικίας, βαρυφο-
ρμένον από σοβαρά καθήκον-
τα, και με κλεισμένη γερά
την ύγεια του...

Νά διαβάσω;... Νά διασκε-
δάω την πληξί μου, με τη με-
λέτη;... Μά όλα τα βιβλία, ά-
ιευαίρετως όλα, και τα μυθι-
στορήματα άκωμή, μου έμπν-
ουν τρομερή απέχθεια!... Η
καλλιτεχνία, ή ζωγραφική, ή
μουσική, ούτε μου άρέσουν κι'
ούτε προεισαγωγικές σπουδές
γι' αυτά έχω κάνει!... Ανεκα-

θεν χαμουριόμου, μόλις ά-
κουγα να παίζονται έργα του
Μπετόβεν... Και μισοκοιμά-
μου όρθή, κάθε φορά που έ-
κανα την άπόπειρα να έπισκε-
φθώ μουσεία ή εκθέσεις ζω-
γραφικής κλπ...

Θέε μου, τί άλλόκοτο χαρά-
κτηρα πού έχω!... Τα ταξεί-
δια;... Τα άπεχθάνομαι!... Βα-
ριέμαι και να σηκωθώ άκωμή
άπ' την πολυθρόνα μου, για να
θαυμάσω ένα άφαιό τοπίο ή
μιά μεγαλοπρεπεία δύσι ή-
λίου!... Κι' όσες φορές βγαίνω
περίπατο, τό άποφασίζω για να
επιδείξω τις μεγαλοπρεπείς
μου τουαλέτες, και για να πε-
ριεργασθώ με φθόνο όσες τουα-
λέττες δώ πολυτελέστερες άπ'
τη δική μου...

Και γενικά, με λίγα λόγια
δεν ήξερα, ούτε τί είχα, ούτε τί
θέλω, ούτε τί μου έλειπε, ούτε
και τί θα επιθυμούσα άκωμή
νύχτα!

Ζ'.

Μιά βραδυά, έθγαίνα άπ' τό
θέατρο με τον σύζυγό μου.
Ξαφνικά, είδα λίγα βήματα
πιο πέρα την αγαπημένη μου
φίλη Καρολίνα, κι' ή χαρά που
δοκίμασα ήταν άνέκφραστη!...
Ναί, πολλές φορές είχα συλλο-
γιστή την παλιά αυτή φίλη
της νεότητός μου, αλλά παρ'
όλες τις προσπάθειές μου δεν
είχα κατορθώσει να τη βρω.
Δεν ήξερα καθόλου τη διεύθυ-
σί της, κι' αν έμενε στο Παρί-
σι ή όχι...

Μόλις την αντίκρυσά λοιπόν,
γύρισα, και τραβώντας μαζί
μου τον σύζυγό μου, έτρεξα
προς τό μέρος της και την άρ-
πάξα άπ' τό μπράτσο.

Η Καρολίνα, ξαφνιασμένη
στην άρχή έμπεξε μιά χαμη-
λή φωνή τρώμου κι' ώπισθώ-
ρησε... Αλλά μόλις μ' είδε και
με γνώρισε, δοκίμασε ζωηρή
χαρά και συγκίνησι, και ρίχτη-
κε στην άγκαλιά μου.

Θέε μου! Εξαφάνισε με λα-
χάρια. Τι άνέλπιστη και χα-
ρούμενη συνάντησι, ήταν αυτή!
Της άνταπόδωσα με την ίδια
θερμή τά φιλία της, και δεί-
χνοντάς της τον σύζυγό μου,
της είπα:

—Σού συστήνω τον κύριο
Σαθράν, σύζυγό μου!

Έκείνη τότε, κάπως ταχα-
μένη, μου σύστησε τον κύριο
που στεκόταν πλάι της, λέγον-
τάς μου:

—Ο κύριος ντε Σαιντ-Έγ-
κρέβ, σύζυγός μου!

Μου έκανε κάποια έντύπωσι
τό ταραγμένο ύφος της... Αλ-
λωστε, δεν ήξερα κι' εγώ καλά-
καλά, ποιά ήταν τό δνομα του
συζύγου της, κι' ή Καρολίνα
προφέροντάς το, φαίνόταν κα-
τασχυσμένη...

Όστόσο, δεν έδωσα περισ-
σότερη σημασία στο ύφος της
αυτό, τό όποιο νόμισα ως άπο-
τέλεσμα της χαράς της για την
άπροσδόκητη — ύστερα από τό-
σα χρόνια — συνάντησί μας, και
τη ρώτησα:

—Πού κάθεται;

—Στην όδό Κλισύ, αριθ. 25!

—Στην όδό Κλισύ, αριθ. 25!

—Στην όδό Κλισύ, αριθ. 25!

—Στην όδό Κλισύ, αριθ. 25!

—Στην όδό Κλισύ, αριθ. 25!

—Στην όδό Κλισύ, αριθ. 25!

—Στην όδό Κλισύ, αριθ. 25!

70 μέσα σε μιά άφάνταστη
πολυτέλεια...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ Α. SIMOND ET Μ. C. POINSOT

(Συνέχεια έκ του προηγούμε-
νου)

Στά διαμερίσματά της, ή αυ-
τοκράτειρα Εύγενία, αντίθετα
προς τον πλοτύ και τη μεγα-
λοπρέπεια των δημοσίων της
έμφανίσεων, ντυνόταν πολύ ά-
πλά και φορούσε σχεδόν, πάντο-
τε μαύρα μεταξωτά.

Η αυτοκράτειρα ήταν μιά
γυναίκα μέτριας άναστήματος
κι' ή γραμμές του σώματός της
είχαν μιά τέλεια θαυμαστή ά-
ναλογία, ώστε θα μπορούσαν
να χρησιμεύσουν ως μοντέλο
σ' ένα γλύπτη για να φτιάξη
μιά 'Ηθή ή μιά ψυχή. Την ίδια
άρμονια γραμμών είχε και τό
πρόσωπό της και τό εξαίρετικό
πνεύμα της διπλάσιαζε την ώ-
μορφία της.

Παρ' όλ' αυτά, ο Ναπολέων,
ό όποιος έκτιμούσε περισσότερο
άπό κάθε άλλο τό χαρίσματα
της συζύγου του, της έκανε πο-
λύ συχνά άπιστες. Θά σάς δι-
ηγηθούμε έδώ μιά σχετική σκη-
νή:

Ο αυτοκράτωρ έκανε συνη-
θως τά μικρά έρωτικά του έρ-
για έξω από τό παλάτι, με κά-
ποις δυο έρωτικές φωνήες που
είχε κρυφά άπ' τη σύζυγό του
μέσα στο Παρίσι. Μά συχνά ά-
ναγκαζόταν να δέχεται μέσα
στο ίδιο τό παλάτι τις αξιέρα-
στες φίλες του. Σ' αυτές τις
περιπτώσεις όμως έπρόσχιζε
προσεχτικά τό σούρτι που χωρί-
ζε τό γραφείο του άπ' τη σά-
λα που άδηνόυσε στα διαμερί-
σματα της αυτοκρατειρας.

Μιά μέρα, κατά την εποχή
των έρώτων με την κόμισσα
Βαλέσκα, ή όποια καθώς φαί-
νεται, δεν, τον ικανοποιούσε ά-
πολύτως, προσκάλεσε στο πα-
λάτι μιά τσαχπίνια και πολύ-
ξερη στά παγινίδια του έρωτος
Παριζιάνα θεατρίνουλα.

Την έμπασε μέσα στο γρα-
φείο του, μά ο διάβολος τάφε-
ρε έτσι, ώστε να ξεχάσει να πε-
ράσει τό σούρτι στην πόρτα.

Τη στιγμή λοιπόν, που ο αυ-
τοκράτωρ κι' ή ήθοποιός φιλι-
όντουσαν κι' άγκαλιάζονταν, ή
πόρτα άνοιξε ξαφνικά και ή
ξανθή Βαλέσκα παρουσιάστη-
κε, λαχταρώντας χωρίς άλλο
κι' αυτή ένα φίλημα του Ύψη-
λου έραστού της.

Μά καθώς τον είδε νύχη επάνω
στά γόνατά του την άσημαν-
τη θεατρίνα, ή όποια της έκλε-
θε εκείνη τη στιγμή τά φιλήματα
του, ένοιωσε όλο τό θυμό
της προδομένης γυναίκας γι' ά-
νάθη και να φουντώνη μέσα
της.

Κι' έφυγε, ξανακλείνοντας
την πόρτα πίσω της.

Τότε μόνον ο Ναπολέων άν-
τελήφθη την άφρημάδα που
είχε κάνει, ξεχνώντας να περά-
ση τό σούρτι.

Μά ήταν άργά πια, γιατί
σχεδόν άμέσως ή πόρτα άνοιξε
και πάλι και ή προσεβλημένη
σύζυγος — αυτοκράτειρα, την
όποια είχε είδοποιήσει έντωμα-
ταξύ ή έκδικητική έρωμένη, πα-
ρουσιάστηκε.

Η Εύγενία, βλέποντας τό
σύζυγό της με μιά άγνωστη,
κυριεύθηκε από μανία. Του κά-
κου ο ένοχος σύζυγος προσπα-
θούσε να δικαιολογηθή, λέγον-
τας:

—Μπα! Ήταν ένα περαστικό
καπρίτσιο, χωρίς σημασία.

Η αυτοκράτειρα είχε παρα-
φερθή πια. Δεν ήθελε με κα-
νένα τρόπο να τον συγχωρήσει
και έέφυγαν μάλιστα άπ' τά χει-
λι, της λόγια που δεν είχαν καμ-
μιά σχέση με την άντατορική έ-
θιμοτυπία σ' με τό πρωτόκω-
λο.

Ο Ναπολέων άρχισε ν' ανυ-
πομονή, μά ή γλώσσα της Εύ-
γενίας είχε πάρει πια όρόμο
και τίποτε δεν ήταν δυνατόν να
τη συγκρατήσει.

—Δεν μπορώ ν' άνεχθώ περισ-
σότερο, του φώναξε, αυτές τις
προσβολές που κάνετε στην ά-
εισπρέπεια μου ως αυτοκρατει-
ρας και στην τιμή μου ως συ-
ζύγου. Δεν μπορώ να έξακο-
λουθίσω να παίζω τον έξευτε-
λιστικό ρόλο της εύνοουμένης
Σουλτάνας, άνάμεσα στις άλλες
γυναίκες, με τις όποιες ικανο-
ποιείτε τά καπρίτσια σας...

—Έλα, σάπα, μη λές ύπερ-
βολές, Έ ζεις!... Ξέρεις πως ή
αγάπη μου για σενα...

—Δεν την πιστεύω πια!...
Δεν την θέλω πια... Θέλω να
φύγω...

Και έξοπασε σε μιά κρ'σι
δακρύων, στην όποια ο σύζυ-
γός της δεν μπόρεσε να κάνει
τίποτε.

Κατόπιν μάλιστα πραγματο-
ποίησε την άπειλή της. Αφού
προηγούμενος συμβουλευτήκε
σοβαρώτατα για τό ένδεχόμενο
διαζυγίο της τον περίφημο 'Ιού-
λιο Φάβρι, που ήταν δικηγόρος
άκόμα, έφυγε άπ' τ' άνάκτορα
τόν Κεραμεικού για την Άγ-
γλία.

Τότε ο αυτοκράτωρ φρόντισε
να διαδόση ότι ταξείτευε για
την ύγεια της. Όταν δέ θερα-
πήθηκε πράγματι από τό θυμό
της, ξαναγύρισε στα άνάκτορα,
δπου συμφιλίωθηκε, προσφωνώ-
ς όμως με τό Ναπολέοντα.

Εκδικήθηκε τάχα ή Εύγενία
τον Ναπολέοντα, για την άπιστία
του αυτή, καθώς και για όλες
τις άλλες που της έκανε;

Ός προς τό ζήτημα αυτό, ή
γνώμες των Ιστορικών διαχί-
ζονται.

Οχι — λένε μερικοί ιστορι-
κοί — ή Εύγενία δεν, πήρε πο-
τέ τη «ρεβάνς» της. Και όμως
προκάλεσε σε πολλούς άνδρες
ένα σφοδρό πάθος. Έν πρώτοις
την αγάπησε ο δούξ ιτε Σέστο,
ό όποιος άργότερα παντρεύτη-
κε μιά χήρα δούκισσα. Ο δούξ
ντ' Οσοούνα, ό όποιος ήταν
προηγούμενος έραστής της
μητέρας της, την αγάπησε κι'

αυτός. Την αγάπησαν άκόμα ο
Άμπου, ο Βιολέ-λε-Ντούκ, ο
πρίγκιψ Μέττερνιχ, κτλ. κτλ.

Μά εκείνη;
Ποιόν αγάπησε εκείνη;...
Πολλοί Ιστορικοί Ισχυρίζο-
νται ότι άπέκτησε παιδί με τό
γέρο δούκα Όσοούνα. Ίσχυρί-
ζονται άκόμα ότι διεπράξε τό-
σες τρέλλες έρωτικές, όσες κι'
ό σύζυγός της.

Μά όλ' αυτά δεν είναι και τό-
σο βάσιμα, γιατί μιά γυναίκα
της σειράς της δεν μπορεί να
μήν έχη έχθρούς, κι' είναι φυσι-
κό να συκοφαντήται περισσό-
τερο από κάθε άλλη κοινή
θητή.

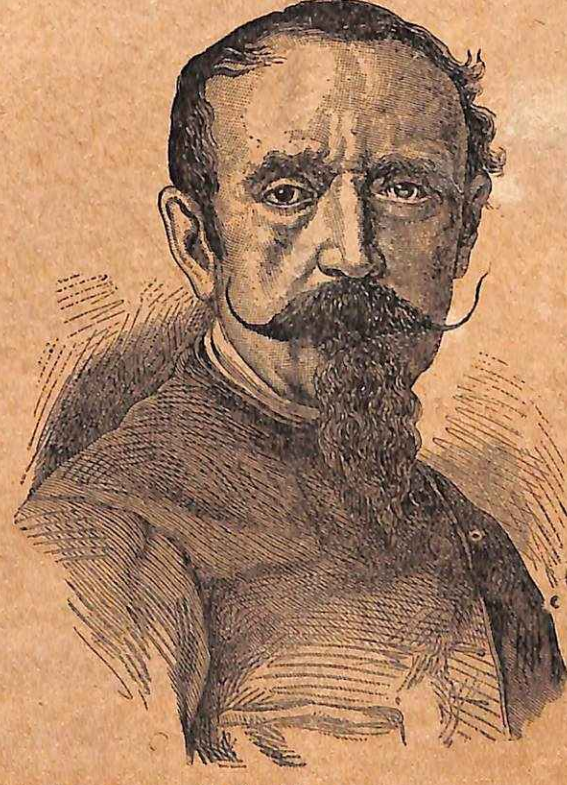
Πάντως θα σάς άναφέρουμε
έδώ μερικά άνέκδοτα, που κυ-
κλοφορούσαν για την Εύγενία,
τά όποια δείχνουν ότι δεν ήταν
και τόσο σκληρή προς τους
άνδρες.

Μιά μέρα, ένας αξιωματικός,
άναγνωρίσει την αυτοκράτειρα
Εύγενία, ή όποια έκανε ένκό-
γνιτο τον περπατό της στα 'Η-
λυσια Πεδία. Αμέσως άρχισε
να την παρακολουθή, σαν να
ήταν ή πρώτη τυχούσα γυναί-
κα, που του άρεσε. Την πλησί-
νασε μάλιστα πολύ, έφτασε δί-
πλα της κι' άρχισε να της πο-
ιήσει τις έρωτικές προσβολές.

Τα γέλια της όμως έδω-
σαν θάρρος στον άρσά ο αξιω-
ματικό, ό όποιος έξακολούθη-
σε τις έρωτιστικές του και
συνάδωσε τη Μεγαλειότητά της
στην είσοδο των άνακτόρων. Έ-
κεί μονάχα την άφησε, αφού
προηγούμενος της έκανε μιά
βαθιά υπόκλησι, για να της
δείξη ότι είχε καταλάβει ποιά
ήταν...

Την άλλη μέρα, ο αξιωματι-
κός αυτός προσελήφθη στην ά-
νακτορική φρουρά. Μά, δυ-
στυχώς, άγνωστο αν ή Ιστο-
ρία σταμάτησε στο σημείο αυ-
τό ή είχε και συνέχεια.

Κάποιος άλλος αξιωματικός,
άπ' τους πιο καλούς της άνα-
κτορικής φρουράς, έλαβε μιά
μέρα έξαφνα μιά διαταγή, διά
της όποιας μετετίθετο στις 'Α-
ποικίες της 'Ινδοκίνας. Γιατί;
Γιατί, άπλούστατα, ο αυτοκρά-
τωρ τον είχε πιάσει έπανεπιμη-
μένως ν' άνταλάσσει φλογερά
βλέμματα και γλυκύτατα χα-
μόγελα με την Εύγενία. Είν'
άλήθεια βέβαια ότι ο Ναπολέ-
ων Γ' σκόρπιζε άφειδώς τά έ-
ρωτικά βλέμματα, μά δεν ήθε-
λε να κάνει τό ίδιο κι' ή γυναί-
κα του. Υπήρχε όμως και μιά
σοβαρότερη άφορμή, που προ-
κάλεσε τη μετάθεσι αυτή. Κα-
τά τη διάρκεια ενός κυνηγιού
στο δάσος του Φοντανεμπλώ,
ο αυτοκράτωρ άκουσε τον ώ-
ραίο αυτό αξιωματικό να λέη
σ' ένα συνάδελφό του, καθώς
έκάλπαζαν πίσω άπ' την αυτο-

Ο Ναπολέων Γ'.

κράτειρα, ή οποία ήππευε μιά άριστοτάτη φοράδα:

—Νά δυό υπέροχες φοράδες... Ευχάριστως θά γινόντουσαν ο τελευταίος τών ήπποκόμων τών σταύλων, άν μ' άφηναν, να περιποιηθώ και τις δυό, τόσο αυτήν που είνε από κάτω, όσο κι' αυτήν που είνε από πάνω.

Οι δυό άξιωματικοί έξέπασσαν, σέ γέλια με τό άστείο αυτό. Μα άμέσως άκούστηκε πίσω τους ή σαρκαστική φωνή του αυτοκράτορος, ό οποίος είπε:

—Η φοράδα που είνε από κάτω σας φτάνει, κυρίες. Θά πάτε να την περιποιηθήτε στην 'Ινδοκίνα...

Και την άλλη μέρα ό νεαρός άξιωματικός έλαβε φύλλο πορείας για την 'Ινδοκίνα, όπου και σκοτώθηκε, πολεμώντας κατά τών έπαναστατών ιθαγενών, πράγμα που, όπως έκανε την Εγγενία να χύση πολλά δάκρυα.

Επίσης πολλές φορές οι αυλικόι έαφνιάζοντοσαν, βλέποντας την αυτοκράτειρα να μένη μόνη, με τόν άλφα ή τόν βήτα άξιωματικό, άάμεσα σ'ό δέντρο, μακριά απ' τους άλλους όμλους. Καί αυτό έδινε άφορμή για άτελειωτες φλυαρίες.

Η Εγγενία άλλωστε άγαπούσε τις τρελλές περιπέτειες. Θά σας αναφέρουμε άμέσως μιά τέτοια περιπέτεια της, όπως τη διηγείται ή μαρκησία ντε Σατενούα, κυρία της τιμής επί Ναπολέοντος Γ', σ'ό βιβλίο τών άναμνήσεών της:

Όταν ή Αύλη παραθέριζε σ'ό Φονταίνεμπλά, ένα χωριό του γειτονικού δάσους πανηγύριζε την έορτή του προστάτου του Αγίου. Η αυτοκράτειρα λοιπόν, ή οποία, κάνοντας τόν περιπάτο της, είχε φτάσει ως εκεί, κυριεύθηκε έξαφνα από την τρελή ήπιθυμία ν' άνακατευθώ ήνκόνητο σ'ό χορό τών χωρικών, για να δώ ή χωρίς άλλο ποιά ευχαρίστηση θάνοιωθε άν την έσφιγγε σ'ά σιθάρια μπράτσου του ένας έδρυσος άγρότης.

Επιθυμώντας δέ να πραγματοποιήσώ άμέσως αυτή τη μεσαιωνική έμπνευσι της, την άγκρενέλ, ή οποία της ύπσρχεθηκε τή συνδρομή της και τή μέσως να βρω δυό χωριάτικα κοστούμια για να τά φορέσουν.

Τά βρήκε πράγματι, έντυσε την αυτοκράτειρα χωριάτισσα μέσα σ' ένα έρημο σπιτάκι του δάσους, νύθηκε κι' ή ίδια κι' ή δυό γυναίκες έτρεξαν τότε ρευσ έλη ή νεολαία τών περιχωρών.

Ήσαν κι' ή δυό τους τόσο καλά μεταμφιεσμένες, ώστε ή κάμνιά άσθθη. Αυτό άλλωστε ήθελεν κι' εκείνες: Να μή τις άναγνωρίσουν.

Σέ λίγο δυό χτίστες τις προσκάλεσαν να χορέψουν. Μα ή αυτοκράτειρα κι' ή φίλη της, κυριευμένες από μιά όμημη ντροπή, άρνήθηκαν, γελώντας. Οι χτίστες έπέμεναν να τις κεράσουν και να χορέψουν μαζί

τους. Έρεθισμένοι μάλιστα από τή χάρι τους κι' από τό κρασί που είχαν πιη, ξεθάρρηναν κι' ένας άπ' αυτούς, πιάνοντας την αυτοκράτειρα απ' τή μέση, έξεδήλωσε την ήπιθυμία να τη φιλήσθ. Ο δεύτερος δείχτηκε ακόμα πιο τολμηρός και κόλλησε ένα δυοτάτο φίλημα σ'ό μάγουλο της κ. ντε Γκρενέλ, ή οποία έβγαλε μιά μικρή κραυγή φόβου κι' ήκανοποίησε.

Η κατάσταση γινότανε κρίσιμη, μα ό κίνδυνος βάστηξε λίγο, γιατί ή κ. ντε Γκρενέλ, παρ' όλη την ύπόσχεσι που είχε δώσει σ'την αυτοκράτειρα να μην πη τίποτε σέ κανένα, είχε φερθή προνοητικά κι' είχε ελδοποιήσει σχετικώς τό σύζυγό της, από φόβο μήπως ή εθύνη της ήταν πολύ μεγάλη, ά, συνεβάνε τίποτε δυσάρεστο. Ο κ.

Η κόμηση Βαλέσκα, εύνοουμένη του Ναπολέοντος Γ'.

ντε Γκρενέλ πάλι είχε φατερώσει τά πάντα σ'όυς όπασπιστάς του αυτοκράτορος Ντυπερρόν και Ραβιγιέ. Κι' οι τρεις τους λοιπόν, είχαν μεταμφιεστή κι' είχαν πάει σ'ό πανηγύρι, παρακολουθώντας, με μεγάλη άκρίσι, έννοείται, την αυτοκράτειρα και τή φίλη της.

Ετσι, όταν ό ντε Γκρενέλ είδε τό χτίστη να φιλήσόν μάγουλο τή γυναίκα του, έκρινε πως τό άστείο έπρεπε να τελείωση και μαζί με τούς δυό όπασπιστάς προχώρησε. Η Εγγενία άναγνώρισε τότε τόν Ντυπερρόν κι' έπιασε τό μπράτσο του, παραγγέλλοντας κάπως.

Όστόσο οι δυό χτίστες δέν υποχωρούσαν. Θύμωσαν μάλι-

στα κι' έπετέθησαν έναντίον τών νεοφερμένων, που ήθελαν να τούς πάρουν τις «γυναίκες».

Και τότε άρχισε μιά άγρια συμπλοκή, με γροθιές και κλωτσιές...

Σέ λίγο τά καπέλλα τών διαμαχομένων έπεσαν κάτω και μαζί μ' αυτά, ώ κατάπληξις! και ή περρούκες και τά ψεύτικα γένεια τών δυό χτιστών που δέν ήσαν άλλοι από τόν πρίγκηπα του Νασσαόν και τόν πρίγκηπα Μυρά.

Τό μπερδέμα αυτό ήταν πειά έντελώς άπροσδόκητο... Γι' είχε συμβή... Τί άλλο, από τό ότι οι δυό πρίγκηπες, οι όποιοι είχαν μάθει, άγνωστο πώς, την κάμνιά που σκάρωσε ή αυτοκράτειρα, θέλησαν να παίξουν ρόλο πρωταγωνιστών σ' αυτή. Δυστυχώς τό κρασί που είχαν

κατασκευάζοι, μεταξύ τ'ού Β.Λιέθε και τού πύργου του Μπορεγκαρ, σ'όν όποιο κατοικούσε ή μίς Χόθαρντ, ή γυναίκα δηλαδή που ήταν ή έπίσημη εύνοουμένη του αυτοκράτορος πρό τού γάμου των. Λοιπόν, την ήμέρα εκείνη, ό πατέρας μου, ό όποιος είχε πάει για να υποβάλη σ'όν αυτοκράτορα μιά άναφορά τών παλαιών, πολεμιστών, παρήστη μάρτυς κρυμμένος πίσω από μερικά δέντρα, μοναδικής σκηνης: Η Εγγενία κι' ή μίς Χόθαρντ, ή όποιες είχαν συναντηθώ ταχώς, καθώς έκαναν τόν περιπάτο τους καθάλα χτυπόντουσαν με λύσσα με τά μαστίγια τους.

Τόση μάλιστα ήταν ή μανία τους, ώστε άσφαλώς θά γκρεμιζόντουσαν άπ' τάλογά τους, άν δέν έφτανε ό αυτοκράτωρ μαζί με μερικούς αυλικούς για να τούς χωρίσθ!

Παρ' όλ' αυτά, πρέπει να θεωρήσουμε τό Ναπολέοντα και την Εγγενία όπως είνε τά περισσότερα άδρόγωνα σ'όν κόσμο: Άπιστιες τού συζύγου, φλέρτ της συζύγου, σκηές συμπυλώσεως.

Αυτές ή κρίσεις, αυτές τά έπιστάδια — γράφει σχετικώς ό διασητός ιστορικός Φ. Λολιέ — δέν έμπόδιζαν καθόλου να ήφίσταται μεταξύ τους μιά πραγματική άγάπη, που πάντων έκ μέρος του αυτοκράτορος. Δέν ήσαν καθόλου σάτιες και λιγοστές, ή στιγμές τών τρυφερών του διαγύσεων και τού άμοιβίου τών έρωτος. Τους έβλεπαν συχνά και τούς δυό να νάνουν συζητιώματα τόν περιπάτο τους με τή μεγαλειότητα ήνική γαλήνη.

Μή ή γαλήνη αυτή ταραζόταν άσφαλώς πολλές φορές, όχι μόνο από τις πολιτικές φροντίδες, μα έπίσης κι' από τά πασασκήνια της Ιστορίας που είνε συχνά δραματικώτατα. Κάθε βασιλεία έχει και τά πασασκήνια της. Καί φυσικά, τά έσωτικά της πασασκήνια. Πολλοί βεβαούν ότι τά πασασκήνια της βασιλείας του Ναπολέοντος Γ' υοιάζουν με τού Λουδοβίκου XV. Θά εισηγηθώ όμως σέ μερικά απ' αυτά.

Και για ν' άρχίσουμε. Θά διηγηθώ με μιά πολύ περιεργή, μυητοποίηση και ρωμάντικη Ιστορία της όποιας ήρωας και ήρωας ήσαν ή πριγκίπισσα ντε Πολντέκ και ό Ρώσος πρίγκηψ Τσέρσκι.

Η ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΣΕΡΣΚΥ. — Η ΡΩΣΣΙΑ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΝΙΚΗΣΗ. — ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ. — ΕΝΕΔΡΑ Η ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ. — ΣΙΩΠΕΣ ΠΟΥ ΛΕΝΕ ΠΟΛΛΑ. — Ο ΚΥΒΟΣ ΕΡΡΙΘΗ

Θά νόμιζε κανείς διαβάζοντας την παρακάτω Ιστορία, ότι διαβάσει μιά Ιστορία της Χαλμιάς, απ' αυτές που διαδραματίζονται σ'ή μαγευμένη αυτή έγνυε μέσ' σ'ό Παρίσι, τό 19ο αιώνα, λίγο μετά τόν Κριμαϊκό πόλεμο. (Ακολουθεί)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλονικά, ή μέδα, τό σπιτι, ή κουζίνα, κλπ.)

μοντέρνων τουαλεττών, θά ίδουμε ότι όλα τά χαρακτηρίζει όμορφιά και τελεότης.

Και ως παράδειγμα, τά κουμπιά.

Υπάρχουν κουμπιά σφέλε, που θυμίζουν μπαζού, καμωμένα από νάκρο, ταρταρούγα, κόκκαλο, κρύσταλλο χρωματιστό, άκόμη και άπό χρυσό αλμυρό...

Δέν είνε όμως μόνο τά κουμπιά, που παίζουν μεγάλο ρόλο στην τουαλέττα. Είνε και τό ίδιο τό κουμψωμα, που γίνεται πότε σ'ό πλάι, πότε «άν μπαί», πότε με μιά ντραπερί τοποθετημένη εκεί που δέν τό περιμένουμε.

Σάν να μην έφθαναν τά κουμπιά, έχουμε και κλίπς καρφίτσες, μπουλ, που παίζουν μεγάλο ρόλο. Άκόμη και τά σπορτίφ φορέματα γαρνίζονται με τά έξαρτήματα αυτά, με μόνη τή διαφορά ότι τότε είνε πιο άπλά για τή χρήση αυτή. Άρα, δηλαδή σέ κορσές από ζέρσευ, λινό ή φανέλλα, κεντούμε ένα κλίπ ή ένα μονόγραμμο, ή δέ καρφίτσα — άν είνε ένάπαγκτος να τοποθετηθώ — είνε όσο τό δυνατόν άπλή, από άσέ.

Άλλη λεπτομέρεια είνε οι χαριτωμένοι φλόγκοι, που παρουσιάζονται σέ μεγάλη ποσότητα, δσον άφορά τις διακοσμήσεις. Υπάρχουν μικρά φλόγκια και μεγάλοι φλόγκοι από όργαντι, που άπομονώνονται τις πεταλούδες. Μή νομίζετε δέ ότι τοποτούνται μόνο σ'ό λαιμό, μα και σ'ή μέση πίσω ή έμπρός.

Τό όργαντι έξ άλλου χρησιμοποιείται πολύ έφέντος και ως γαρνίρισμα. Σέ μιά τουαλεττίτσα, λ.χ., από ταφιά μπορούμε να δούμε μτάσκα από όργαντι ή από τό ίδιο γίνονται ένα ζιλέ, ένας φλόγκος, μιά «γκέμπ».

Άλλη λεπτομέρεια είνε μιά ζώνη από δέρμα, που καταλήγει έμπρός σέ ένα πορτοφολάκι και θυμίζει πολύ ζώνη κυνηγιού.

Μερικές μάλιστα ζώνες έχουν φόρμα κορσέλε.

Τό δέρμα άλλωστε παίζει μεγάλο ρόλο σ'ό γαρνίρισμα τών φορεμάτων μας και εμφανίζεται υπό μορφήν κουμπιών, ζιλέ, ρεδέρο, γαλιανών, έννοστασιών.

Πολλές ζώνες δερμάτινες έχουν ένκοστωσέν και από δέρμα διαφορετικού χρώματος και είνε όμοι-

τατες και πολύ σπορτίβ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Η φωνή είνε κι' αυτό ένα από τά θέληγτρα της γυναίκας, δέν είνε δέ πράγμα συνηθισμένο μιά όμορφη και ευχάριστη φωνή. Φυσικά, ή φωνή είνε έμφυτο χάρισμα. Μπορούμε όμως, άν θέλουμε, να διορθώσουμε λίγο τή φωνή, άν δέν μάς έπρόκεισε με ώραία φωνή. Γι' αυτό θά προσπαθώμε να μιλούμε χωρίς να φωνάζουμε. Ο τόνος μας να είνε χαμηλός και τότε θά είνε και συμπαθητικός. Όσοι μιλούν δυνατά καταντούν να κάμουν μιά φωνή πολύ δυσάρεστη και άνταπαθητική.

Από τό ένα όμως άκρο δέν πρέπει να φτάνουμε σ'ό άλλο, και θέλοντας να δείξουμε πως έχουμε ώραία φωνή, να μιλούμε υπερβολικά σιγά και να κουράζουμε αυτούς που μάς άκούνε.

Άλλο θέληγτρο της γυναίκας, όπως και κάθε άνθρώπου, είνε τά μάτια. Άνεξάρτητως χρώματος, τά μάτια πρέπει να είνε ζωρά και τότε είνε ώραία. Πόσες όμως γυναί-

κες δέν καταστρέφουν μόνες τους την όμορφιά τών ματιών τους, με τό να κλαίνε εύκολα. Τά δάκρυα έχουν θλεθρία επίδρασι σ'ά μάτια, διότι, ως κάμουν να χάνουν όλη τους τή ζωηρότητα και τή διαύγεια.

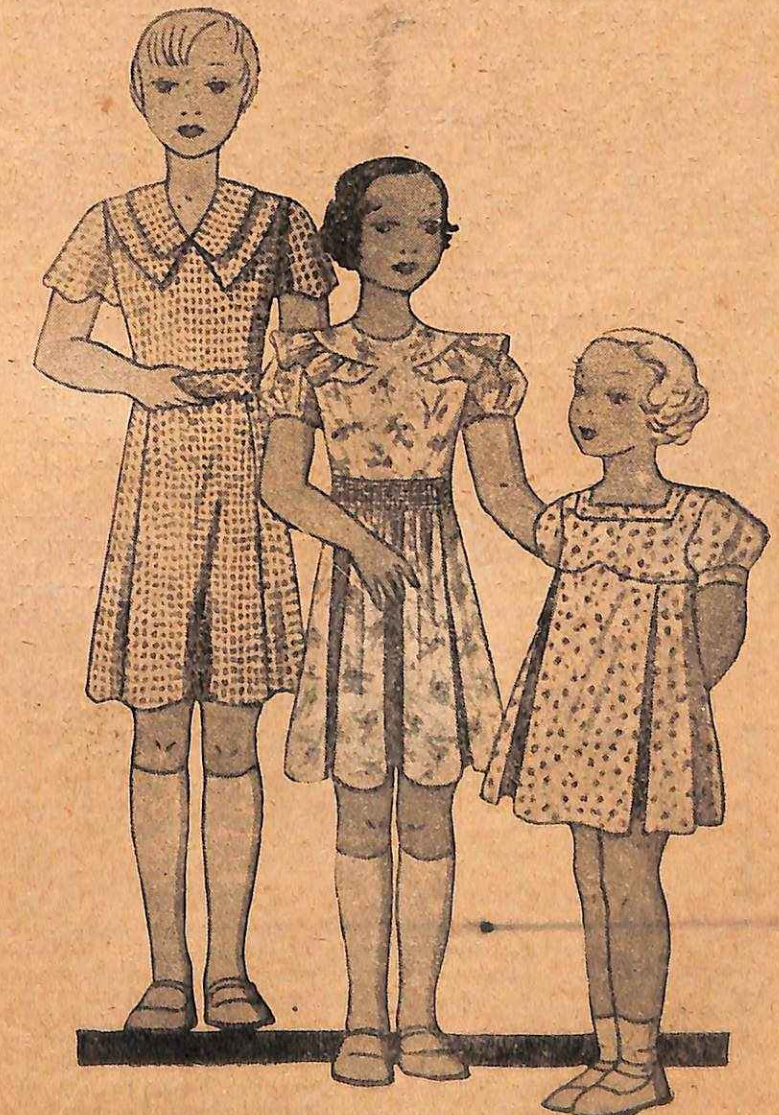
Άν θέλετε να έχετε ζωρά μάτια, πλύνετε τά με είδικό γυαλάκι κάθε φορά που γυρίζετε από περίπατο, ως και κάθε φορά που τά αίσθάνεσθε κουρασμένα. Τό πλύσιμο γίνεται με λίγο τσάι, βορικό σέ έλαφρά διάλυσι ή μολοχάνθη, αλλά και με σκέτο νερό βρασμένο και χλιαρό.

Επίσης μή ράβετε ή μη διαβάξετε τά βράδια με χαμηλό φώς, μή τρίβετε τά μάτια σας, μήν έπίτιδεσθε πολύ ώρα σ'όν ήλιο, χωρίς σκούρα γυαλιά, μήν κάθεσθε μπρός σέ λάμπα χωρίς άμπαζούρι και μη χρησιμοποιήσετε ποτέ γυαλιά, χωρίς τή συμβουλή ήθαλματρου.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Γιά μιά γυναίκα παντρεμένη, τό σπιτι είνε ή εύτυχία της. Γι' αυτό, δσους κάπους κι' άν καταβάλη γι'

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ ΣΑΣ

Τρία φορεμάκια για κοπελίτσες, σέ διάφορες ηλικίες, από τομπράλκο και βατίστα έμπριμ

αυτό, δέν θά πάνε χαμένοι. Θά της δώσουν ως αντίδοτομια την άγάπη τού συζύγου της και τών παιδιών. Είνε πολύ σπάνιο πράγμα να ίδουμε έναν άνδρα να κάνει άπιστίες σ'ή γυναίκα του, άν έξοη, ότι τόν περιμένα ένα σπιτι καλόν γυρισμένο και ευχάριστο. Μ' ευχαρίστησι θά γυρίση εκεί και δέν θά πη ούτε σέ καφεναρία, ούτε σέ λέσχη.

Γιά να έχουμε ένα άρμονικό και καλοβαλμένο σπιτι, πρέπει να διαλέξουμε τό κάθε τι με γούστο. Εμά άν δέν έχουμε γούστο, γι' θά μού πητε. Είνε πολύ σπάνιο πράγμα να μην έχη μιά γυναίκα διάλον γούστο, μα και άν συμβή αυτό, τότε συμβουλεύεται κάποια συγγενή ή φίλη, που έχει καλοβαλμένο τό σπιτι της.

Πάντως πρέπει τό κάθε πράγμα μέσα σ' ένα σπιτι νάχη τό νόημα του και να μην έχη τοποθετηθώ στην τμή.

Η όμορφιά τού έσωτερικού ενός σπιτιού σ'ύνκειται από πολλά, αλλά και από τό κάθε πράγμα χωριστά, γιατί κι' αυτό αποτελεί μέρος τού συνόλου.

Μήν αγοράζετε ποτέ κάτι, άν δέν σκεφθήτε προηγουμένως καλώς και μήν έχατε ότι δέν είνε πάντοτε αλήθεια ότι τά πιο άκριβά πράγματα είνε και τά πιο ώραία. Άν ήταν έτσι, δέν θά βλέπαμε τόσα έπιπλα άκριβώτατα που να μην παρουσιάζουν καμιά όμορφιά.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Μερικοί άνδρες, και μάλιστα μερικές κυρίες, ντύνονται θαυμάσια όταν περιμένουν κάποιον σ'ό σπιτι τους, και άν τυχόν πάτε έξαφνα, σάς δέχονται με ένα έλεεινό και άτημέλητο ντύσιμο. Η κυρία που έξοει να κερθώ, δέν παρουσιάζεται ούτε στην ύπηρεσία της άτημέλεια. Η παντοφύγιε και τό πενιούρο είνε για τήν κρεβάτοκάμαρα μόνον και πρέπει, μιά κυρία μόλις πλυνθώ να τ' άνταμιάσθ ήνα αυτά και να εύπρεσθ. Δέν θά παρουσιάζεται ποτέ άχτένιστη, ούτε άπλυτη, άκόμη και σέ στενοφύλους. Ο κύριος έπίσης δέν παρουσιάζεται με τήν αντζάμα του, έκτός άν έχη τήν λεγόμενη «αντζάμα ντ' έντερέρ».

Εκτός τού ντυσιμάτος σας μέσα σ'ό σπιτι, πρέπει να προσέχετε πως θά ντυθήτε και σ'ό δρόμο.

Δέν θέλουμε να σάς σπρώξουμε στην πολυτέλεια, μα πάντως σάς τονίζουμε ότι ό κάθε άνθρώπος, είτε άνδρας είτε γυναίκα, πρέπει να ντύνεται σύμφωνα με τήν κοινωνική του θέση. Η τάξις κάθε ανθρώπου τού άνηκουργεί ύποχρεώσεις, που δέν μπορεί ούτε πρέπει να τις παραβλέπη. Έτσι δέν μπορεί ό κτίστης να ντυθώ τό ίδιο με ένα διχηγόρο και άν ή γυναίκα του μάνα ή είνε ντυμένη φτωχικά, δέν μπορεί να κάνει τό ίδιο και ή σύζυγος ενός γιατρού ή ενός δικαλωμάτου ή ενός άξιωματικού.

Μή λημονώμε ότι όταν ζούμε στην κοινωνία πρέπει να έχουμε και τήν κατάλληλη εμφάνισι, γιατί είνε άπαραίτητη. Η δ'ις ΑΙΑΝΑ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΒΑΡΩΝΗ

Α π ρ ω τ ῖ ν ἄ φύλλα τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 1935... θημοσίευαν, ἐκτενεῖς περιγραφὰς μίας θραυστά τῆς ληστείας, ἡ ὁποία διεπράχθη στὴν ταχίσια ἀμαρτωλότητα τῆς Λυών-Παρισιανῶν.

Ἡ Βαρώνη ντὲ Ε. εἶχε ἀποκοιμηθῇ στὸ βαγόνι τῆς, κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς διαδρομῆς, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Στὸ ἴδιον βαγόνι βρισκόντουσαν καὶ ἄλλοι δύο ἐπιβάτες, ἐντελὸς ἄγνωστοί τῆς. Ὅταν λοιπὸν τὸ τραῖν ἔφθασε στὸ Παρίσι, στὸν σταθμὸ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, οἱ δύο ἄγνωστοι ἐξαφανίστηκαν—καί, μαζὺ μ' αὐτούς, χάθηκαν καὶ ἡ τσάντα τῆς Βαρώνης, γεμάτη κοσμήματα κ' ἕνα σημαντικό χρηματικὸ ποσόν.

Τὴν ἴδια μέρα καὶ ὥρα 10 π. μ. ἕνας κλητὴρ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας κατὰ τῶν Κλοπῶν Ὁ Ἑρμῆς ἀνήγγειλε στὸν κεντρικὸ ταμῖα τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Βαρώνης ντὲ Ε..

Ἡ Βαρώνη, μὴ νευρὰ καὶ ὠραία γυναῖκα—καὶ ἡ θυμωμένη ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς τὴν ἔκανε περισσότερο γοητευτικὴ...—ἔδειξε στὸν ταμῖα δυστυχῶς ἀπὸ τὴς πρωινῆς ἐφημερίδας πού ἀνέγραφαν τὴν εἰδησίαν τῆς κλοπῆς. Συγχρόνως παρηγοῖα καὶ τὰ συμβόλαια πού εἶχε ὑπογράψῃ μὲ τὴν Ἑταιρείαν πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια, γιὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν μπιζού τῆς.

Ὁ ταμῖας, ἀφοῦ ἐξέτασε τὰ συμβόλαια κ' ἔκανε ἕνα πρόσωπο φωνῆς ὅτι ἡ Ἑταιρεία θὰ ἦταν πρὸβλημα γιὰ τὴν κλοπή.

—Πότε, ὁμῶς, θὰ γίνῃ αὐτό; ρώτησε ἡ Βαρώνη. Στὴν τσάντα μου δὲν εἶχαν μόνον τὰ μπιζού μου, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἄρκετὰ μεγάλο χρηματικὸ ποσόν... Καὶ σκοπεῖω νὰ φύγω ἀπόψε γιὰ τὴν Νίκαιαν.

—Θὰ σὰς στέλουμε τὰ χρήματα στὴν Νίκαιαν, ὅσο τὸ δυνατό γρηγορώτερα, ἀποκρίθηκε ὁ ταμῖας. Εἶνε, βέβαια, συμφέρον τῆς Ἑταιρείας νὰ πληρῶν ἁμέσως τοὺς πελάτες τῆς, γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ γόητρό τῆς. Καταλαβαίνετε, ὅμως, ὅτι ἀπαγορεύεται προηγουμένως μερικὴ διατυπώσεις... Ὑστερὰ ἀπὸ ὀχτὼ μέρες θὰ ἔχετε τὸ ποσόν πού κάνει νὰ λάβετε...

—Ὑστερὰ ἀπὸ ὀχτὼ μέρες! φώναξε ἡ Βαρώνη. Θεέ μου! τόσο ἀργά! Μὰ, δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ συντομευθῇ ἡ διατυπώσεις;

—Θὰ κάνουμε, ὅτι εἶνε δυνατόν, κυρία μου. Ὅλα προσπαθούμε μέσῃ σ' ἕξιν μέρες...

—Καὶ πάλι εἶνε ἀργά!... Δὲν βρίσκεται τώρα στὸ Παρίσι κανεὶς ἀπ' τὴν οικογενείαν μου γιὰ νὰ μοῦ δανείσῃ λίγα χρή-

ματα... Θὰ ἦταν δυνατόν νὰ δώ τὸν διευθυντή;

—Ὁ ἀρμόδιος τμηματάρχης εἶνε τὴν στιγμὴ αὕτῃ στὸ γραφεῖο του... Μπορῶ νὰ σὰς παρουσιάσω σ' αὐτόν...

—Ὁ τμηματάρχης ἦταν ἕνας κομψότατος κ' εὐγενέστατος κύριος. Οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἑταιρείας τὸν ἔτρεμαν. Ἀπέναντι ὁμοῦ τῶν πελατῶν, ἦταν πάντοτε πρόθυμος, φιλομειδῆς, ὑποχρεωτικός.

Ἐξέτασε τὰ συμβόλαια κ' ἔκουσε τὴν Βαρώνη μὲ μεγάλη προσοχή.

—Γιὰ νὰ σὰς πείσουμε περὶ τῆς καλῆς θελήσεως τῆς Ἑταιρείας, εἶπε, τέλος, στὴν πελάτιδα, θὰ σὰς στείλουμε σήμερον τὸ ἀπόγευμα τὸ ποσόν τῶν σαρὰντα χιλιάδων φράγκων...

—Λαμπρά, λαμπρά! φώναξε ἡ Βαρώνη. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τηλεφωνήσω στὸ θυρωρὸ μου ν' ἀνοίξῃ τὸ διαμέρισμά μου, ἐπειδὴ ὅλο τὸ προσωπικὸ μου βρίσκεται τώρα στὴν Νίκαιαν, γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὴν βίλλαν μου.

—Σὰς ἔβαλα, λοιπόν, σ' ἐνόχλησι... ψιθύρισε ὁ τμηματάρχης.

—ὦ! Σὰς παρακαλῶ! Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶνε ὅτι εἶχα νὰ πᾶω τὸ ἀπόγευμα σὲ διάφορα μέρη... Δὲν πειράζει, ὁμῶς. Θὰ περιμένω τὸ ὑπάλλινόν σας στὸ σπίτι μου...

—Βλέπω ὅτι δὲν εἰσθε ἀπολύτως ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν λύσιν πού ἔδωσα! εἶπε, εὐγενέστατος πάντοτε, ὁ τμηματάρχης. Προτιμώτερον, λοιπόν, θὰ ἦταν νὰ τελεωθῇ ἀμέσως...

Δὲν μοῦ λέτε, κύριε Μενζόν, συνέχισε ἀποτεινόμενος στὸν ταμῖα, ἔχετε χρήματα στὴν κάσας;

Ὁ ταμῖας σκέφθηκε λίγο καὶ ἀποκρίθηκε:

—Μπορῶ νὰ δώσω ἕνα τσέκι...

Ἡ κυρία θὰ προλάβῃ νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι...

—Ἐκτός ἂν στείλετε κανέναν νὰ πάῃ στὴν Τράπεζαν καὶ νὰ τὸ

ἐξαργυρώσῃ ἀμέσως, πρότεινε ὁ τμηματάρχης.

—Θὰ περάσω μόνη μου, εἶπε ἡ νεαρὰ γυναῖκα.

—Περὶ τὸν νὰ ὑποβλήθῃτε στὸν κόπον αὐτόν. Ἡ Τράπεζα εἶνε πάντοτε λεπτὰ τῆς ὥρας μακριὰ ἀπὸ δῶ... Θὰ στείλω ἕνα ὑπάλληλον, ἐνῶ ὁ κ. Μενζόν θὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἀπόδειξιν πού θὰ ὑπογράψετε...

Ἡ Βαρώνη ἔμεινε μόνη μὲ τὸν τμηματάρχη. Τοῦ ἐξιστόρησε πῶς ἀποκοιμήθηκε στὸ βαγόνι καὶ πῶς ἀντελήφθη τὴν κλοπή, ὅταν ἔφθασε στὸ σταθμὸ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου. Μόλις τελείωσε τὴν ἀφήγησίν τῆς, ἔφθασε καὶ ὁ ταμῖας μὲ τὰ χρήματα καὶ τὴν ἀπόδειξιν.

Ἡ Βαρώνη ὑπόγραψε.

—Ἀ! Στὸ μέλλον θὰ φυλάγωμαι ἀπὸ τοὺς λωποδύτες! εἶπε γελόντως, ἐνῶ ἔβαλε τὰ χρήματά τινε στὸ τσαντάκι τῆς.

Κ' ἔφυγε, ἀφοῦ εὐχαρίστησε θερμὰ τοὺς δύο ὑποχρεωτικούς κύριους τῆς Ἑταιρείας.

—Ἐστὶ δημιουργοὺν καλὴν φήμην ἡ μεγάλης ἐπιχειρήσεως! εἶπε ὁ τμηματάρχης στὸν ταμῖα.

Μὲ τὴν χειρονομίαν αὐτὴν, κάναμε στὴν Ἑταιρεία μας μίαν πρῶτην τάξεως διαφήμισιν...

—Ἀσφαλῶς, ἀσφαλῶς! συμφώνησε καὶ ὁ ταμῖας.

—Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἐσεῖς δὲν θὰ τὸ συλλογίζοσαστε ποτέ! αὐτὸ! τὸν διέκοψε ὁ τμηματάρχης. Ἐσεῖς φέρεστε στὴν Βαρώνη ἕνα σωρὸ ἐμπόδια... Κ' ἔμπρεπε νὰ ἐπέμβω ἐγὼ γιὰ νὰ ρυθμισθῇ τὸ ζήτημα αὐτό!

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας, ὁ ταμῖας, διαβάζοντας στὴν ἐφημερίδα τοῦ μὴ συνέντευξιν μὲ τὴν Βαρώνη ντὲ Ε., εἶδε ὅτι ἐκεῖνη ἀνέφερε ὅτι τῆς ἔκλειψαν καὶ τὰ συμβόλαια τῆς μὲ μὴ ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία κατὰ τὸν κλοπῶν.

—Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ταμῖας τὸν τμηματάρχη, μπαίνοντας στὸ γραφεῖο του καὶ δείχνοντας τὴν ἐφημερίδα.

Ἡ Βαρώνη μὰς παρουσίασε τὰ

συμβόλαια τῆς σήμερα τὸ πρωί. Γιατί, λοιπόν, λοχυρίζεται πῶς τῆς τὰ ἔκλειψαν καὶ αὐτὰ;

Ὁ τμηματάρχης πῆρε τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβασε τὴν περικοπὴν πού εἶχε σημειώσει ὁ ταμῖας μὲ τὸ κόκκινο μολύβι. Κρύος ἰδρὼς ἄρχισε νὰ στάξῃ ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ξαφνικά, σηκώθηκε ὁρθος, πῆρε τὸ καπέλλο του κ' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ λέξιν στὸν κατὰ-πληρὸν ταμῖα.

Ἐτρεξε στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῇ ἡ Βαρώνη—καὶ ὅταν βρέθηκε μπρὸς τὴν πελάτιδα τῆς Ἑταιρείας, εἶδε ὅτι αὐτὴ δὲν εἶχε καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τὴν προῖν ἑπισκέπτρια!

Ἦταν μὴ κοντόσωμη γρηούλα, μὲ ρυτιδωμένον πρόσωπο καὶ κάτασπρα μαλλιά!

Ἡ Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία πλήρωσε γιὰ δευτέρην φοράν στὴν πραγματικὴ Βαρώνη τὸ ποσόν γιὰ τὸ ὅποιο ἦταν ἀσφαλισμένη τὰ κοσμήματά τῆς. Θεωρῶ περὶ τὸν νὰ σὰς πῶ ὅτι ἕνα μέρος τὸ κατέβαλε ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ τμηματάρχου, πρὸς τιμωρίαν του, ἐπειδὴ βιάστηκε νὰ πληρώσῃ τ' ἀσφαλιστρά σὲ μὴ λωποδύτρια!

Ὅσο γιὰ τὴν νεαρὰ καὶ ὠραία «Βαρώνη», ἐξακριβώθηκε ὅτι ἦταν συνένοχος τῶν δύο λωποδυτῶν, πού ἐληστεύσαν τὴν πραγματικὴ Βαρώνη ντὲ Ε.. καὶ ὅτι ἐξαπάτησε τὴν Ἑταιρεία, παίρνοντας καὶ τ' ἀσφαλιστρά τῶν μπιζού πού ἔκλειψαν οἱ φίλοι τῆς!

Ὁ εὐγενέστατος τμηματάρχης ἦταν ἀπαρηγόρητος, ἐπειδὴ πλήρωσε 20.000 φράγκα μὴ συνιδιώξει ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας μὲ τὴν γοητευτικὴν κατὰ τῶν.

Ἀν ὁμῶς ἦταν φιλοσοφικὸ μυαλό, θὰ τὸν παρηγορῶσε ἡ σκέψιν ὅτι ἡ ὠραία αὐτὴ κοπέλλα θὰ τοῦ στοίχιζε πολλὰ περισσότερα, ἂν τοῦ παρουσιαζόταν ἡ εὐκαρία νὰ τὴν βλέπῃ πῶς συχνά!

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο...ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

Ὁ Ντύκλ, γιὰ νὰ ἐκφράξῃ τὴν περιφρόνησίν του γιὰ ἕναν ἄθροισμα, συνήθιζε νὰ μεταχειρίζεται πάντοτε τὴ φράσιν:

—Ποιὸς;... Αὐτός;... Μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ προτελευταῖος τῶν ἀνθρώπων!

Κ' ὅταν τοῦλεγαν, γιὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ «προτελευταῖος» κ' ὅχι τοῦ «τελευταῖος», ὁ Ντύκλ ἀπάντορας μ' ἕνα ἄγαθὸ χαμόγελο:

—Φλε μου, δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ ἀπογοιτεύω ποτέ κανέναν!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν μεγάλην αἰθυσαν τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου ὁ «Παρνασσός» ἐγένετο ἐνώπιον πολλῶν ἐπιστῶν ἡ δοκιμασία τῶν ἀριστευόντων μαθητῶν τῶν Σχολῶν τῶν Ἀπόρων Παίδων, καὶ ἡ λογοδοσία τῶν πεπραγμένων τοῦ ἔτους 1934—1935 ὑπὸ τοῦ κοσμητοῦ κ. Λάμπρου Ἀναγνωστατοῦλου.

Πρὸ τούτου ὁ ἐκτεκτός συνεργάτης μας καὶ ἐφορος τῶν σχολῶν διανενομήσας ἱατρὸς κ. Στέφ. Λεοντίδης ὁμιλήσας περὶ τῆς ἰδρύ-

σεως τῆς Σχολῆς καὶ περὶ τῆς δράσεως αὐτῆς, παρήνεσε τοὺς διδασκάλους διὰ τὸ διδασκαλὸν καὶ παιδαγωγικὸν αὐτῶν καθηκόντων, καὶ ἐν τέλει, ἀποτεινόμενος πρὸς τὰ παρὰ, κατέληξε ὡς ἑξῆς:

«Καὶ σεῖς, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, τὰ ὅποια ἐγκαταλείπετε τὴν στέγην τοῦ «Παρνασσού», δὲν εἰσθε πλέον, ὡς εἶπετε ὁ Παράσχος ἐτῆς Μοῖρας ἀποπαῖδια, οὔτε τοῦ φθινοπώρου φύλλα, οὔτε τὸ ἄσκαπὸ σας δῆμα ἔδω κ' ἐκεῖ πλανᾶται, εἰσθε παιδιὰ ἀγαπητὰ τοῦ «Παρνασσού»,

εἰσθε φύλλα θάλλοντα τῆς ἀνοίξεως, καὶ μὲ στερεὸν ὄμμα προχωρεῖτε τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποῖαν σὰς ἐχάραξεν ὁ «Παρνασσός».

Προσελθετε μετὰ θάρρους εἰς τὴν Κοινωνίαν. Μὴ δειλιάσετε ἀπὸ τὸν ἡμερήσιον κόματόν σας οὔτε ἀπὸ τὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνήκετε καὶ ἀπὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον φέρετε τοῦ ἀτόρου. Ἐχετε ἴσ' ὅπως σας, ὅτι θὰ εὐρεθῆτε πρὸς ἀκαθάρτων, ἀλλ' αὐτὰ διὰ τῆς ἐργασίας σας θὰ μεταβληθῶσιν εἰς γλυκιάτους καρπούς. Ὁ ἰδρὼς τῆς ἐργασίας,

λέγει ὁ Γκάντι, εἶνε ἡ μεγαλειότης αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἐργασία εἶνε ἡ βάσις τῆς προόδου καὶ τῆς εὐμερείας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐργασθῆτε, ὑπομείνατε, ἐπιμείνατε, καὶ δεβαιώθητε ὅτι θὰ ἀποδείξετε ἐμπράτως ὅτι τὸ ὄνομα τῶν ἀπόρων παιδῶν, ὅπερ μέχρι τοῦδε εἶχε τὸ ὄνομα προσωρινόν, ἡ δὲ Σχολὴ τοῦ «Παρνασσού» δὲν εἶνε σχολὴ ἀπόρων παιδῶν, ἀλλ' εἶνε σχολὴ εὐπόρων, ἐναρτέων καὶ πανευδαίμωνων πολιτῶν.

Η ΜΠΑΜΠ ΘΕΛΕΙ ΠΑΙΔΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 1154)

καθησυχάσε ὁ Μπάμπ. Τὸ δῶλμα πού κρατᾷς δὲν ἐξασφαλίζει. Ὡστόσο, ἔχομε ἀντιπάλους πολλοὺς ναντούς. Ἐχουν χρήματα ἀφθονὰ γιὰ νὰ μᾶς χτυπήσουν. Φυσικά θὰ ζητήσουμε δικαστικῶς τὸ δικαίωμάς μας. Ἀλλὰ θὰ χρειασθῇ νὰ καταθέσῃς τοὺλάχιστον χίλια δολάρια.

— Διόλου, πού θὰ τὰ βρῶ;

— Καλὰ... ἄφησε. Θὰ δῶ τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα... Μὴ φοβῆσαι, φίλε μου.

Ὅταν ἀγαποῦνται δύο ἄνθρωποι καὶ ὑπάρχει ἀπόλυτη σύμπτωση μεταξὺ τους εἶνε δύσκολο νὰ χωρῇ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐτοίκαὶ ἡ Μπάμπ, ὅταν ὁ Τέρρυ γύρισε πρὸς τὴν κλινικὴν, κατέλαβε ἁμέσως πῶς κάποιος κρυφὸς καὶ μὴ βασάνιζε τὸν ἀγαπημένο τῆς. Τὸν ρώτησε ἐπὶ μόνῃ, τὸν στενοχώρησε ὥσπου ἐκείνος ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐλπίδα.

— ὦ, ἂν εἶνε αὐτὸ μόνον, εἶπε ἡ γῆ μ' ἀδιαφορία, δὲν εἶνε τίποτε. Ἐγὼ φοβήθηκα μήπως δὲν εἶσαι εὐχαραστημένος γιὰ τὴν περιμένουμε τὸ μωρό μας...

— Χρυσή μου! τὴ δεβαώσε ὁ Τέρρυ. Εἶμαι ξετρελλαμένος μὲ τὴν σκέψιν πῶς θὰ μοῦ χαρίσῃ ἕνα ὁμορφὸν παιδάκι, καὶ σὲ λατρεύω, πολυαγαπημένη μου...

...

Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ μὴ μὲν, ὁ Μπάμπ κάλεσε τὸν Τέρρυ νὰ περᾷσιν ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

— Ἐγὼ δυσάρεστα νέα, εἶπε ὁ δικηγόρος. Οἱ ἀντίδικοι βάλλουν νὰ κερδίσουν τὴν ὑπόθεσιν. Θὰ προσπαθήσουν νὰ μᾶς κερδίσουν. Φοβήματα πῶς ἡ δουλειὰ θὰ τραβήξῃ σὲ μᾶλλον. Εὐτυχῶς πού μοῦ ἔσται...

— Δὲν σοῦ ἔστειλα ἐγὼ χίλια δολάρια! εἶπε ὁ Τέρρυ μὲ ἀπορία.

— Τὴν ἐπαμένη πού μοῦ ἀνέθε-

σες τὴν ὑπόθεσιν, μοῦ τὰ ἔφερε ἡ Μπάμπ. Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς τὸ παιδί μποροῦσε νὰ περμεῖν καὶ νὰ καταθέσῃ στὸ γραφεῖο μας... Ἦσως δὲν ἦταν σωστὸ, ἀφοῦ τὰ χρήματα αὐτὰ σὰς τὰ ἔδωσαν γιὰ ἄλλο σκοπὸ, ἀλλὰ αὐτὰ, φυσικά, δὲν ἐνδιαφέρουν ἐμᾶς. Ἀλλὰ τί διάβολο, σὰς ἔπιασε νὰ θέλετε παιδί, μὲ μόνον ἀπὸθεμα χίλια δολάρια!

...

Ἐφθασε τέλος καὶ ἡ ὥρα πού ὁ Τέρρυ πῆγε πρὸς τὴν κλινικὴν. Ὁ γιαντὴς εἶπε ὅτι κατὰ τὸ πρῶτο, θὰ γεννιᾶται τὸ παιδί, καὶ ὁ Τέρρυ πῆγε ἁμέσως καὶ εἰδοποίησε τὸν πατέρα τῆς Μπάμπ, τὸν θεῖο Ἀἰγύσιο καὶ τὴν θεὰ Ἀγάθη. Κατόπιν ἐπέστρεψε στὴν κλινικὴν. Ἐκεῖ ξαπλώθηκε σ' ἕνα νταβάνι, στὸ διπλὸν δωμάτιο, ὅπου κοιτοῦν καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ ἀποκοιμήθηκε. Κατὰ τὰ ἑπόμενα τα ἔφθασε ὁ συνταγματάρχης καὶ οἱ θεοὶ τοῦ Τέρρυ. Ἐτοίκα, ὅταν ἔστησε ὁ νέος τοὺς βότρες ἐκεῖ.

— Τὴν πῆγαν σὸ χειρουργεῖο! εἶπε ὁ Σέο Ἀἰγύσιος στὸν ἀνεψιὸν του. Ἡ θεὰ σου Ἀγάθη πῆγε νὰ ζητήσῃ πληροφορίες...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ θεὰ Ἀγάθη ἐπέστρεψε. Φανόταν συγχνημένη.

— Συγχαρητήρια! φώναξε. Ἐχομε δίδυμα, ἕνα ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι. Καὶ ἡ μητέρα καὶ τὰ παρὰ εἶνε περᾶματα στὴν ὑγείαν τους. Νὰ καὶ ἕνα τηλεγράφημα γιὰ σένα, Τέρρυ. Ἐφθασε τὴν ὥρα πού κοιμῶσαι καὶ λιπτήθηκα νὰ σὲ ξυπνήσω.

Ὁ νέος ἔσπειρε νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ διάβασε μεγαλοφώνως, μὲ τρελλὴ χαρὰ:

«Κερδίσαις ὑπόθεσιν σὲ ἔφευγε. Ἀντίδικοι προσφέρουν δικαίωμα χιλιάδες δολάρια ἀγοράσουν ἐφύγετο, ἡ μεγάλη ποσότης ἐπὶ τῶν κερδῶν. Συγχαρητήρια.

Μπάμπ Τάγουελ»

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 1155)

χεῖ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν; Τίποτε ἀπολύτως... Νά, προχτές, μερικὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἔκαναν μὴ συγκέντρωσιν στὸν δρόμο, μάζεψαν κατὰ ἀλάνα, καὶ ἀρχισαν νὰ τραγουδοῦν τὸν ἔθνικόν μας ὕμνον. Ἐπειτα πῆγαν νὰ δώσουν φωνὴν στὸν σχολεῖο. Κι' ἐγὼ ἀναγκάστηκα νὰ πᾶω ὁ ἴδιος νὰ τοὺς μιλήσω, καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία κατόρθωσα νὰ τοὺς διαλύσω.

Ἡ Εἰρήνη κυττοῦσε τὸ θεῖο τῆς στενοχωρημένη... καὶ μὲ κάποια σημερινά... Τὸ βόρισε δύσκολο νὰ μιλήσῃ. Ἀλλὰ ὁ θεὸς τῆς τῆς μιλῶσε χαρούμενα ὁλοένα καὶ ἔτσι δὲν ἀναγκάστηκε νὰ πῇ αὐτὴ τίς λόγους πού θὰ γινόντουσαν σὲ λίγο γιὰ τὰ ἔργα πού ἐπαίξαν στὰ θέατρα τῆς Πετρούπολεως καὶ τῆς Μόσχας, γιὰ τὴν κοσμικὴ κίνησιν, τὴν φιλολογίαν, καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα.

— Ὅταν τέλειωσαν, τῆς εἶπε:

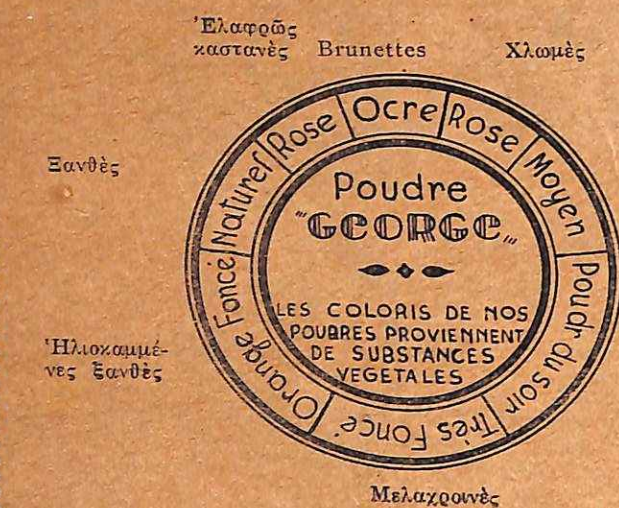
— Μισὴ ὥρα μόνο θὰ μπορέσω νὰ καθίσω ἀκόμα μαζὺ σου, ἔχω δουλειά.

Τὴν πῆγε κατόπιν σὸ σαλονάκι του, καὶ ἔβαλε μὴ πλάκα στὸ φωνήεν.

— Αὐτὸς ὁ φωνόγραφος, τῆς εἶπε, εἶνε ἡ μόνη μου παρηγοριά. Ὅταν εἶμαι κουρασμένος, μ' ἀρέσει ν' ἀκούω μὴ πλάκα ὕστερας. Αὐτὴ ἡ πλάκα ποῦθαλα εἶνε τοῦ Καραῦζου... Καβαλλερία Ρουσσάκου.

Ἐπὶ πολλὰ ἀκούει, καὶ ἡ ὥρα πέρασε. Ὁ στρατηγὸς ἀντίταξε τὸ ρολοὶ του καὶ εἶπε στὴν ἀνεψιά του.

— Τώρα, παιδί μου, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω σοβαρά. Εἶμαι μόνος μου στὸν κόσμο. Ἐοῦ γονεῖς δὲν ἔχεις, μοῦ φάνετα λοιπὸν πῶς εἶμαι σὲν πατέρα σου, καὶ γι' αὐτὸ θέλω καὶ σὺ νὰ μὲ θεωρῆς σὲν πατέρα σου. Θέλω, λοιπόν, νὰ σοῦ εἰπῶ ὅλα τ

Προσιτή τιμή
Οκτώ λεπτοί άρωματισμοί
Υλικά άβλαβή
Δροσιά νεανική
Ρόδινη εμφάνιση
Ανωτέρα ποιότης

Τò κυτίον δραχ. 25

Γεν. Άντιπρ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, Άκαδημίας 5. Τηλ. 20.918.

Οί άνδρες προτι-
 μούν τις ξανθές,
 όταν όμως έχουν
 δέρμα μάτ.

Και δικαίως, γιατί τò χρώ-
 μα μάτ είναι εκείνο που
 δίνει στις γυναίκες τò ά-
 κατανίκητο θέλητρο της
 ύγείας και της σφριγηλής
 νεότητος.

Μόνον ή πούδρα χωρίς τάλκ
ΜΑΤΙΤΕ

της οποίας όλα τὰ συστατικά είναι μάτ, σας εγγυάται, χωρίς σ' αυτή τήν
 εξαιρετική σύνθεσή της, τò ιδεώδες αυτό χρώμα.

Άρωματοποιία L. T. RIVER, Paris.

ΜΗΝΥΤΕΡ

Α. Ε. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ"

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ - ΤΑΠΗΤΕΣ Κ. Α. Π.

Με τούς αυτούς ως πάντοτε ευνόικους όρους συνεχίζεται ή
 παραλαβή των γουναρικων και ταπητων διά τόν καθαρισμόν
 και τήν επιστημονικήν συντήρησιν αυτών εις ειδικούς ψυχραθα-
 λάμους

Τηλεφωνήσατε αποκλειστικώς εις τόν αριθμόν 80 - 191. Έρ-
 γοστάσια Πατησίων.

Α. Ε. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ"

Διά τήν τελείαν καταστροφή
 της πιτυρίδος μεταχειρίζεσθε
 τò ΥΔΩΡ ΚΙΝΙΝΗΣ

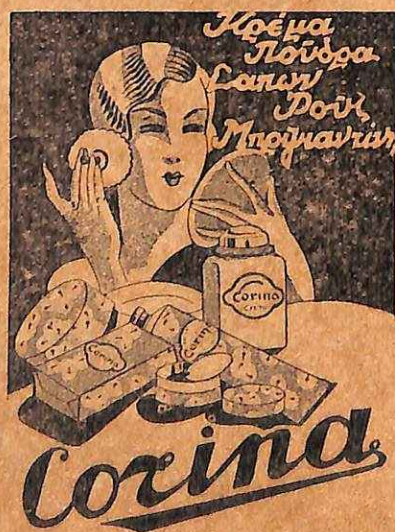
ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Πλατεία Παλ. Δημοπρατηρίου
 αριθ. 103-104.

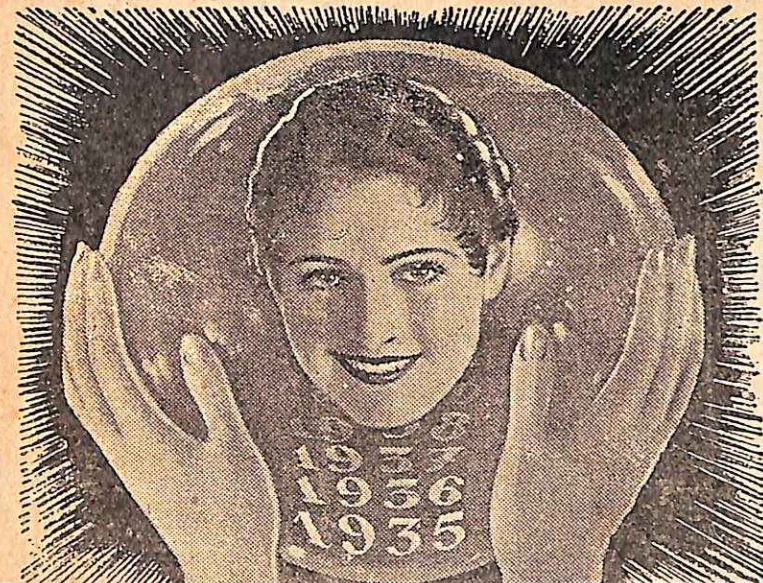
Συνιστάμεν τήν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙ-
 ΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τού κ. ΣΠΗ-
 ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύφηγυτου της Ό-
 φθαλμολογίας έν τῷ Πανεπιστημίῳ.
 Μενάνδρου 27-Άθηναι. Τηλ. 1-60

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος
 Έπί δεκαεξαετίαν Έπιμελητής της
 Ίδιαίτερας Κλινικής τού Καθηγητού
 κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται
 Όδός Κεφαλληνίας και Τεγείας 1
 Ώρα 9-11 π.μ. και 4-6 μ.μ.

**ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ
 ΕΙΣ ΤΗΝ
 ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
 ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50
 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ
 ΒΡΑΒΕΙΑ
 ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
 ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
 ΑΘΗΝΑΙ - ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4
 Τηλέφ. 21.417**

**ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ
 ΤΡΟΠΟΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
 ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΣΑΣ**

Οτανδήποτε ήμεραν και άν έγεννήθητε, αι κολλακευτικαί έ-
 πιτυχίαι, τας οποίας θα εξασφαλίσητε έφέτος και εις τò μέλ-
 λον, δέν εξαρτώνται από τούς ζωδιακούς άστέρους, αλλά ά-
 πό σας τήν ιδίαν. Κάθε γυναίκα μπορεί τώρα ν' αποδώση
 τήν νεότητα εις τò δέρμα της, και εάν ακόμη είχε μαραμέ-
 νον, εξησθετισμένον, αύλακωμένον από ρυτίδας ή γηρασμέ-
 νο από τούς πλαδαρούς μύς τού προσώπου. Διά της ειδικής
 μεθόδου τού καθηγητού Dr Stejkal, τού Πανεπιστημίου της
 Βιέννης, έπετεύχθη παρά νεαρών ζώων έν αξιοθαύμαστον
 στοιχείον άνανεωτικόν, όνομασθέν Biocel. Τοῦτο περιέχεται
 ήδη έντός της κρέμας Τοκαλόν, χρώματος ροζ αποκλειστι-
 κώς. Χρησιμοποιουμένη τò βράδυ, πρίν κατακλιθίητε, τρέφει
 και άνανεώνει τò δέρμα σας κατά τήν ώραν τού ύπνου σας.
 Οι πλαδαροί μύς επανακτούν τήν νεανικήν των όψιν. Τò πρωί
 επιθέσατε τήν κρέμαν Τοκαλόν χρώματος λευκού (όχι λιπα-
 ρά). Έξαλείφει τούς διεσταλμένους πόρους, τά μαύρα στί-
 γματα και όλας τας ατελείας τού δέρματος. Έχει στυπτικήν
 ιδιότητα, λευκαίνει και τώνώνει. Κάμετε τήν νέαν ταύτην και
 άπλην δοκιμήν και ή μαγική μεταβολή τού προσώπου σας θα
 σας φέρη λαμπρόν μέλλον, πλήρες επιτυχιών και εύτυχίας.
 Έγγυώμεθα θετικά αποτελέσματα, άλλως τὰ χρήματά σας
 επιστρέφονται. Γενικός αντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος,
 Πραξιτέλους 42, Άθηναι.

«ΑΛΜΑ»

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ήμιτιρόφος πολυ-
 κατοικία από 7 κατοικίας, νεόδμη-
 τος, γωνιάς, πηχ. 350 περίπου,
 σκάλα μαρμαρίνη, πατώματα δρι-
 να, άρτισιφιέλ, καλοριφέρ, λουτρά
 κτλ., μηνιαίον εισόδημα δρ. 15 χιλ.
 ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις Νέον Φάληρον εις
 τιμήν εύκαιρίας επί της παραλίας
 κτήμας γωνιασόν 4 χιλ. πήχεων, έν-
 τός κτήριον, μαγαζίον και κατοί-
 κια.
 ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις Ν. Φάληρον κα-
 τοικία γωνιάς επί της παραλίας ά-
 ποτελουμένη από 4 κατοικίας, εισό-
 δημα 5 1/2 χιλ., άνω πάτωμα 5 δωμ.
 παραδοτέα, πηχ. 2 χιλ. περίπου.
 ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις Γλυφάδα κτήμα
 2.200 πηχ., με διώροφον κατοικίαν,
 3 άνω 3 κάτω δωμ. μετά λουήρων,
 ηλεκτρικού, μετά 2 ίσογειων δωμ.,
 με πολυτελές κυγκλίδωμα, κήπον
 με όπωροφόρα.
 ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις Γλυφάδα κατοί-
 κια έκ 3 δωμ. κλπ. Έπίσης εϊκοσι-
 δον 1066 πηχ. και διάφορα άλλα.
 Πληροφορία Γερμανού Παλ. Πα-
 τρών 5.

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
 ΜΕΤΑΞΩΤΑ**

Έξαιρετική ποικιλία έμπριμέ με άπο-
 κλειστικότητα σχεδίων.
 Κουκούλάρικα από καθαράν μετάξαν.
 Σεμιζιέ ύποκαμίσων όλομέταξα.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεία Συντάγματος)
 Τηλέφωνοι 22-529

**Έτοιμα και επί Πα-
 ραγγελία
 Γυναικεία Φορέματα
 ΣΤΟΝ**

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

Εύαγγελιστριάς - Περικλέους 58.

ΡΟΜΠΕΣ ΖΑΠΩΝΕ από δρ. 175
 ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ > > 475
 ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΑΡΟΚΕΝ > > 950
 > ΚΡΕΠ ΦΡΙΖΟΛ > > 350
 ΠΑΛΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΑΡΟΚΕΝ 900
 ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ > > 650
 ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ > > 250
 ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ > > 950
 ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ μάλλινα 850
 Καί άπαντα τὰ καλοκαιρινά φορέμα-
 τα από δρχ. 250.

Άναλαμβάνομεν φασόν.

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

**ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΤ' ΒΙΒΛΙΟΥ
 "Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,"
 ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ**

Άποκόπτετε και κρατείτε τò παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΑΝΟΙΞΙΣ

ΠΑΝ. Γ. ΣΚΑΛΟΣ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 29

ΕΜΠΡΙΜΕ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ

ΕΙΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΣ

ΤΙΜΑΣ
ΚΑΙ
ΣΧΕΔΙΑ